

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Winther, Christian.

Christian Winthers Samlede Digtninger.

Vol. 5-6

Kjøbenhavn : C.A. Reitzel, 1860-72

Bd. 1-11 i 6 bd. :

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

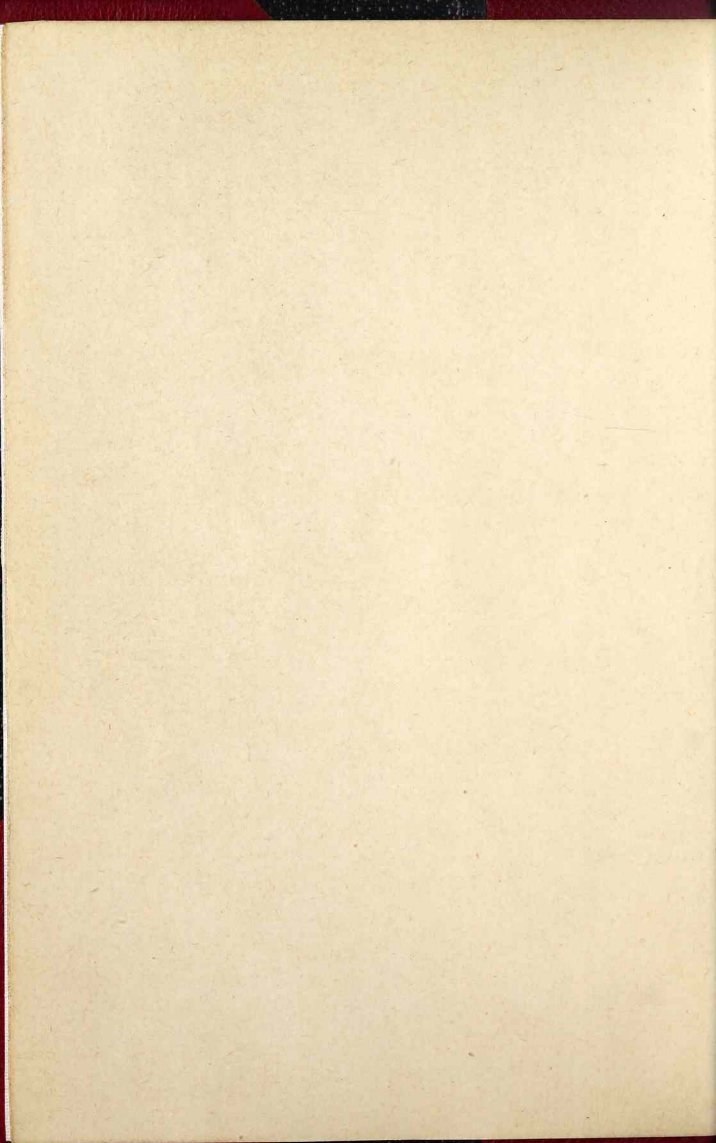
UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52, -117

1942.458

Christian Winthers

Samlæde Digtninger.

Femte Bind.

Christliche Bekenntnisse

Sammler Dittlinger

Leipz. 1810

Christian Winthers

Samlede Digtninger.

Femte Bind.

Fortællinger paa Vers. I.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

1860.

Christen Højskole

Samlings Bøger

1875

1. Hæfte

1875

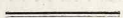
Bianco Lunos Bogtrykkeri ved J. S. Mølle

Indhold.

	Pag.
Sauvegarden	1.
Min Mor og jeg	6.
Kongens Skygge	12.
Haren	17.
Doris og Hættar Jean	28.
Rosen	33.
Maanen og dens Moder	42.
Alfens Brud	47.
De to Cousiner	73.
Mingens Indskrift	88.
Annette.	
Det første Møde	117.
Besøget	126.
Hjemreisen	130.

	Pag.
Tordenveiret om Natten	140.
Bandring til Landsbyen	143.
Kanefarten	146.
Den sidste Aften	157.
Den fattige og den Rige	161.
Sangerens Lykke	175.
En Novelle	182.
Kong Saul og Sangeren	217.
Ridderen og hans Datter	224.

Fortællinger paa Vers.

I.

Journal of the

Sauvegarden.

Trompeten skingred, og Kartoven
Sin Torden sendte høit mod Sky;
Hver Bonde spændte Hest fra Ploven,
Dg flyede ræd fra By til By;
Ihi Fiendens Grumhed fælt husered,
Stridshingsten gif i Bondens Sæd,
Dg hvor en Rytter blev quarteret,
Der sukked Manden, Qvinden græd.

Ei heller varede det længe,
Saa kom til os en Corporal,
Sin Hest han tøired i vort Bænge,
Dg tog Qvarter udi vor Sal;
Der sad han stolt og knebelsbartig,
Med fast og dristigt Diekast,
Dg talte Tydsk, og var uartig,
Dg skreg paa Mad og Biin i Hast.

Men knap indtraadte jeg til Manden
 Med Kruset ad den ene Dør,
 Saa smutted der ind ad den anden
 En Fyr, jeg ikke mærked før;
 Ret som et Barn han sprang i Stuen,
 Og raabte: „Min Hr. Officier!
 Jeg beer dem, høfligt tag til Huen,
 Jeg Sauvegard' i Huset er!“

Hr. Corporalen blev saa stille;
 Jeg veed ei selv, hvoraf det kom,
 Men næppe saae han paa den Lille,
 Saa blev han ganske dannet om;
 Ei længer stolt han løstet Næsen,
 Han blev saa tam og blød og øm,
 Og alt det frække Junkervæsen
 Var nu forsvundet som en Drøm.

Al Commanderen svandt af Taler,
 Nu hed det kun: „Na, vær saa god!“
 Heel høflig blev Hr. Corporalen,
 Og tabte reent sit tydske Mod.
 Han glemte reent den søle Banden,
 Jo mæn, dertil blev han for peen,
 Han turde næppe sige Fanden, —
 Han blev en ganske anden Gen.

Imens hos Egnens andre Stakler
 Fælt rasede Soldatens Trods,
 Saa gjorde ved sit Ord Mirakler
 Den lille Sauvegard' hos os.
 En Ben han skabte af en Fiende,
 En Due af en Ornessjæl,
 Mig gjorde han til Herskerinde,
 Og Corporalen til — min Træl.

Men Sauvegarden selv var rigtig
 En lille nydelig Person,
 Af Bæsen fin, af Mine vigtig,
 Som En af fornem Extraction;
 Berømt som Kriger var han, Rhytet
 Hans Daad mig siden har fortalt;
 Alverden for hans Vaaben frygted,
 Thi han vandt Seier overalt.

Naar Corporalen i vor Have
 Mig fulgte, eller til vor Bæk,
 Den lille Bagt ham holdt i Ave,
 Hvis han sig gjorde altfor kjæk;
 Han stedse sværmede omkring os,
 Han var saa fuld af Spøg og List,
 Og han fortalte tusind Ting os,
 Som aldrig før vi havde vidst.

Hvad Bækken mener, naar den risler
 Forbi en ung Forglemmigei,
 Hvad Lusten synger, naar den hvieler
 Om Blomstens Dre paa sin Bei;
 Hvad Maanens Ansigt vel vil sige
 Med sine melancholske Træk, —
 Det lærte han os læse, lige
 Saa godt som Skrift med Pen og Blæk.

Af Rattergalens Sang i Krattet,
 Af Lærkens muntre Morgenchor,
 Som aldrig før vi havde fattet,
 Vi lærte næsten hvert et Ord;
 Han kunde os et Skrift oplade
 I hver en Lilies Hjertekrog,
 Og lod os læse Rosens Blade,
 Som var det i en Psalmebog.

Tilfidsst han knyttet vor Forening,
 Til Kirken førte han os hen;
 Vi saae, det var hans Hjertensmening,
 At han af Hjertet var vor Ven;
 Thi som Forlover stod han sammen
 Med Fader der og hørte paa
 Vor Ged, vort Ja og Præstens Amen,
 Da vi før Herrens Altar laae. —

De mener nok, det var paa Tide.
Jeg skulde sige Dem hans Navn?
Hver Elsker faaer det nok at vide,
Omslynget af den Elsktes Favn;
Og for de andre gode Venner
Bil det nok ogsaa blive klart;
Thi mærker han, De ham ei kjender,
Saa hævrer han sig sikkert snart.

Min Moster og jeg.

Min Mosters Gaard den laae paa Skrinten
 Ved Bredden af en skovkrandst Bugt,
 Og vis-a-vis saa fjernt paa Klinten
 En anden Borg sig reiste smukt;
 De stod og veyled kjælnø Blikke
 Hver Morgen og hver Aftenstund;
 Men Gierne — de hilstes ikke,
 Gud veed, — det havde vel sin Grund.

Baronen elskte meest sit Bæger,
 Sin Paasfeditz og sine Dyr;
 Hans Søn — ja — Sønnen og var Jæger,
 Men ellers ret en vakker Fyr;
 Min Moster var en simpel Enke,
 Ret af det ægte, gamle Slægt,
 Ei stærk hun var just i at tænke,
 Men ferm til Rok og Naal og Sægt.

Baronen kunde hun ei lide,
 Han gjorde hende alting krumt,
 Og Mosters Hoved, maa De vide,
 Var, mellem os, saa lovlig dumt;
 Han havde skuffet hendes Vængsel,
 Og Spot med hendes Omhed drev;
 Og derfor sad jeg som i Fængsel,
 Thi hun min Fangevogter blev.

Men troer De, Kjærlighed er bange?
 Nei, Faren gjør den fjæk og fast,
 Den vandrer Veie, nok saa lange,
 Blot for et flygtigt Diekast;
 Naar over Sø og Skovens Krone
 Stolt Natten slænger ud sit Slør,
 Den taler sødt med Baldhorntone,
 Der naaer til Hjertet, før den dør.

Da Kløgt nu ei var Mosters Styrke,
 Saa troede hun paa Trolddoms Magt,
 Og, naar hun skulde gaae i Mørke,
 Hun fra Concepten reent blev bragt;
 Og, hvordan end jeg vilde snoe mig,
 Jeg maatte høre hendes Rød;
 Hun klagede tidt: „So du kan troe mig,
 Det voldes vist engang min Død.

Det spøger her! — æt, det er Sorgen!
 Der gaaer en Ridder, gammel, graa;
 Jeg saa ham liste sig om Borgen
 I Nat med Almaviva paa;
 I Mulmet høres hule Toner,
 Ret som naar Een skal til at døe;
 Gist ovre fra de to Baroner
 De svæve hid paa saltet Sø.“

Saa stod engang hun i min Stue,
 Med Gæt blev hendes Mine suur;
 „Hør, siig! hvad er det for en Due,
 Som sidder her i dette Buur?
 Jeg seer den stedse rolig hænge
 Ved Vindvet paa den ydre Muur;
 Men — jeg har speculeret længe, —
 Thi hver Dag skifter den Mondur.

Hver Aften er den hvid som Sneen,
 Hver Morgen er den sort som Beg;
 Nu kan jeg næsten aldrig see'en,
 At Uengstelse jo gjør mig bleg:
 Det er vist ikke ganske rigtigt
 Med denne Fugl, mit kjære Barn!
 Betænk den Sag! det er saa vigtigt
 At snøe sig af den Ondes Garn.“

„Ak!“ raabte jeg — i Grunden bister, —
 „Jeg husker ei dens sære Navn;
 Jeg fik den af en lærd Magister,
 Ham, Møster veed, i Kjøbenhavn.
 I Mattens Mørke stedse Kjolen
 Den skifter, bliver ganske sort,
 Men naar den siddet har i Solen,
 For Hvidt det Sorte svinder bort.

Min Gud! det er nu Fuglens Bane,
 Enhver har sin, det er jo smukt;
 Den gaaer Naturens lige Bane,
 Og viger aldrig af sin Flugt.
 Mig er nu denne Vendekaabe
 Meer værd end mangt Academie,
 Thi, troer De vel, den lille Taabe
 Har lært mig min Philosophie!

Jeg sidder eensomt i min Etue,
 Som Fader Noah i sin Ark,
 Og havde jeg ei denne Due,
 Mit Hjerte blev en øde Mark;
 Den bærer hjem paa sine Vinger
 Saa mangt et Fredens Olieblad,
 Sod Lægedom den ofte bringer,
 Naar Haab og jeg vil skilles ad.”

Hun taug, og gif. Men til mit Kammer
 En Morgenstund hun atter kom:
 Dog, hvo beskriver hendes Jammer,
 Da hun sandt Seng og Stue tom!
 Kuns Dueburet stod paa Bordet,
 En Sort, en Hvid hun deri saae;
 Og da de Stafler mangled Ordet,
 Et lille Brev ved Siden laae:

„Vi tvende her har baaret Breve,
 Trofaste Postillons d'Amour,
 Til Lon derfor vi skulle leve
 Bort Elfskovsliiv i dette Buur;
 Vi bar saa mange skjønne Sager,
 Vel tusind Qvad til Amors Priis
 Og tusind Kys og tusind Klager,
 Alt, hvad vi bar, var tusindviis.

Frem og tilbage har vi faret,
 Som Skytten i et Bæverværk,
 Og snart sig hurtigt aabenbared
 En Elfskovsvæv, usynlig, stærk.
 Den blev ud over Dybet vævet,
 Som skilte tvende Hjerter ad.
 Paa den er nu det ene svævet
 Hen til det andet frit og glad.

See! De har villet Hjerter stille,
 Og var dog kun en slet Prophet;
 Men Vi hjalp Hine Kortet spille,
 Saa De, Fru Moster! De blev Beet!
 At Gen var To, De fik at vide,
 Da nu De har os Duer seet;
 Men hist paa Bugtens anden Side
 Er tvende Hjerter bleve eet!"

Kongens Skygge.

(1829.)

I.

Hans Haar var Snee, hans Ryg var høit,
 Hans Knæ var skjælvende, var mat,
 Og Sjælens Straaler gjennem Diet
 Anap trængte ud fra Kummers Nat.
 Det var i Høst; — og Bøgeskoven
 Alt farved guult sit Bladetelt;
 Han stod paa Klinten der, hvor Boven
 Opsummer høit fra store Belt.
 Jagthornet lød fra stille Dale,
 Mildt straalte Himlens Aftenkin,
 Men tolked ei den mørke Tale,
 Som stod indgravet paa hans Kind.
 Der laae et Bæb af Sorgens Traade
 Med Smertens Islæt for hans Blik,
 Og fra hans Ansigts dybe Gaade
 Kun Fortids Dæmmerlys fremgik.

II.

Før bar han stolt tre Kroners Smykke,
 Men Landets hjelmbedækte Slægt
 I Støv hans Hoved monne trykke
 Formasteligt med Hovmods Vægt. —
 Naar Bonden lægger Sæd i Jorden,
 Han høster Guld af Jordens Skjød;
 Men denne Sæd et Træ er vorden,
 Skjoldbaarnes Skræk, og Frugten — Død.
 Brat Herremandens Kinder blegned,
 Naar Drotten mælte Bredens Ord,
 Død og Fordærvelse var tegnet —
 Paa Aldelskjold, hvor han fremsoer.
 Men Bonden, — tryk til Ploven støttet, —
 Paa ham kun stoled, og paa Gud.
 Taknemlig, tro han Spaden bytted
 Med Sværdet paa hans Herrebud. —
 En Søn af tvende Aldre var han;
 Han stod, hvor Skranken just blev lukt,
 Og Mørkets bittre Kampe bar han,
 Men høstet ikke Lysets Frugt.

III.

Hvo var hans Ven? — vi veed det ikke!
 Han eensom gik den steile Sti,
 Og venneløs han maatte drikke,
 Hvad Sorg og Fryd ham skjenked i.

Hans Kjærlighed? det var en Due,
 Et Duenavn, et Duefind,
 Den slagred ned fra Himlens Bue,
 Og kurred ømt ved Thronens Trin.
 Hver Elskovstale fra den Gulde
 Bar Mildheds Frugter i hans Varm,
 Og ofte smelted Hjertets Kulde
 For Diets Foraarsstraale varm.
 Men Verdens Hovmod avler Smerte
 Med Moderen, som hedder Had;
 De loffed Duen fra hans Hjerte,
 Og Gift — var deres Loffemad.

IV.

Landsflygtig blev han. Fra hans Hoved
 Med troløs Haand de stolte Folk
 Tre Kroner frækt at styrte voved,
 Og hvæsed Dprørs Sværd og Dolk.
 Landsflygtig blev han; — men den vilde
 Omflakken læged dog eet Savn:
 Thi Benfæb vaagned, — af, forfælde!
 Det førte ei til Fredens Havn.
 Vel saae han tusind Fiender blegne,
 Det kjøbtes dyrt med trofast Blod,
 Thi ogsaa Benner saae han segne, —
 Snart ene han tilbage stod.

V.

Et Fængsel blev hans Huus. Med Rænker
 Man slog hans Arm i stærke Baand;
 Og denne Bolig, diæse Rænker
 Dem fik han af en Frændes Haand.
 Ei saae han Nattens Dje skinne,
 Ei Engens Farveharmonie,
 Og Blomstens Duft med Baarens Binde
 Gik Fængslets kolde Muur forbi.
 Uthørte slynged sine Bover
 Mod Dens Kyst det friske Hav,
 Og Lærken uhort quiddred over
 Den Levendes forladte Grav.
 Hans Qual ei smelted Frændens Hjerte,
 Men Stenen paa hans Fængselsbord, —
 Det kolde Marmor, — sølte Smerte,
 Og bærer end sin Medynks Spor.

VI.

Hans Haar var Snee, hans Ryg var bøiet,
 Hans Knæ var skjælvende, var mat;
 Dog var han fri, ei længer Diet
 Sløvt stirred ud i Fængselsnat.
 Imellem Skovens Bøgestammer
 Han vandred sværmende og blid,
 Han gik og drømte om sin Jammer,
 En Skygge fra en svunden Tid.

Jagthornet lød fra stille Dale,
Mildt straaled Himlens Aftenfjær;
Da vendte han sin Beemodstale
Til Bogteren, som stod ham nær:
„Min kongelige Ven alt sover?
Snart skal jeg Trætte sove med!
Frigjort min Skygge snart didover
Skal svæve til en salig Fred!“

H a r e n.

At, bedste Hr. Cornilsen!

Saa hør mig dog engang, —

„Nei, Panzer! ei jeg høre vil

Hans ynkkelige Sang;

Hvis ei han tæller op

Ducater tre Gang ti,

Da saaer han aldrig Pigen

Dg med os er det forbi.

Det er mig ligemeget,

Hvem Guldet hører til,

Dg hvor han det har saaet,

Jeg ikke vide vil;

Men jeg, Zomfruens Børge,

Maa sørge for, at ei

Den spæde Fod skal træde

For tornefuld en Bei.

Det søde Barn betaffer —
 Ham siger hans Forstand —
 Sig for en saadan Prakker,
 Som han, til Hgtemand,
 Der eier knap til Ollet,
 Gi Bid eller Brand!" —
 Da sukked Ungersvenden,
 Thi Talen, af! var sand.

Det var Hr. Borgemestren,
 Der talede saa vredt;
 Det var hans stakkels Skriver,
 Der havde det saa hedt;
 Det var den vevre Martha,
 Hans Huusjomfru snild,
 Som i Skrivershertet tændte
 Den forfærdelige Ild.

Forsamlet var i Salen
 Al Byens unge Jagt;
 Der stod han blandt de Andre
 Slukøret og forsagt!
 Men Martha gik saa emsig,
 Saa rolig og tilfreds,
 Og stjenked Viin af Kanden
 Om til den hele Kreds.

Borgmestren elsked Jagten,
 Og derfor i sin Sal
 Han hvergang samlede Jægerne,
 Før de drog ud i Dal.
 Selv laae han nu for Anker,
 Thi Podagra og Gigt
 Har Skræk for Rjær og Moser,
 Og skyer en Jægers Pligt.

„Men — hvis han bringer Mynten, —
 Dog hvor skal han den faae?
 Da sværger jeg, — nu seer han,
 Hvor vis jeg er derpaa, —
 Med Bruden vil jeg dandse
 Den allerførste Bals!“
 Da loe den hele Skare,
 Saa Hundene gav Hals.

Med Bøssen slængt om Skuldren
 Over Torvet Skaren gif,
 Hr. Panzer drev bagefter
 Med melancholske Blik;
 Hans Herres Dre lytted
 Med Suk til fjerne Larm,
 Og Jagtlysten rørte sig
 I længselsfulde Barm.

Det trøstede ham slet ikke,
 Naar han slog sig for sit Bryst,
 Skjøndt der det gav en Klang
 Som til Englenes Lyst;
 Thi hemmeligt han gjemte
 Bed tause Barm en Pung,
 Af Guldstykker blanke
 Guldstoppet og tung.

Hvad hjalp ham nu hans Stue
 Med det prægtige Karmap?
 Og Postets Stuffatur
 Med forgyldte Løst og Knap?
 De brogede Duffer
 Paa Nøddeskabets Garl?
 Alt Ruderne var malte,
 Og Gulvet lagt i Tavl?

En Lænestol heel magelig
 Hans Herlighed bar;
 Der svæved han i Puder,
 Saa tyk, som han var;
 Paa tvende Fløielskamler
 Sig hvilede hans Been,
 Saa bugede som Tønder
 Og saa tunge som Steen.

Men af! skjøndt blødt beleiret
 Af Uld og Evanebai,
 Den høifornemme Gæst
 Gi vilde gaae sin Bei;
 Som Millioner Bremse
 Den jog ham op og ned,
 Liig Syde, saa han brøled
 Ret angenemt derved.

Fortvivlet greb han Stoffen
 Med Guldknappen paa,
 Og fløited ad to Mynder,
 Som ved hans Fodder laae;
 Saa krøb han ned i Gaarden,
 Hvor ved Baghusets Muur
 Der stod, med unge Harer,
 Et trætomret Buur.

Af dem han greb den Største,
 Og slæbte den afsted
 Med vaklende Skridt
 I sin lille Hauge ned,
 Der mod de smaa Briganter,
 Ret som en Fæstning stærk,
 Paa hver en Kant var skjernet
 Ved Muur og Plankerærk.

Han satte sig paa Bænken
 Bed Springvandets Rand,
 Hvor en Narcisus græd
 I det glasklare Vand;
 Saa lod han Morten springe
 Mellem Busk og Gbletrær,
 Over Aaal, over Roer,
 Gjennem Ribs og Stikkelsbær.

Han pudsed fine Mynder, —
 Da sang de lystigt op,
 Og fulgte Harens Spor
 Med ret vindige Hov;
 Borgmestren, den tykke,
 Da satte Haand for Mund
 Og blæste dem et Stykke
 Med Fryd, af Hjertensgrund.

Han fløitede, han klappede,
 Han raabte sit Halloh,
 Og legede saa Jagt,
 Skjøndt han selv sad i Ro; —
 Ei Haren lod sig fange,
 Det gik, som det var smurt
 Omkring i Haugens Gange
 Gjennem Busk, over Urt.

Tilfældt den kom i Knibe;
 Da var den ikke seen,
 Men søgte kjæk sin Frelse
 Bag Herrens tykke Been,
 Som og med megen Latter
 Den hjalp af Qual og Rød:
 Han snapped Haren atter,
 Og holdt den paa sit Skjød.

Den Jagt blev ham for langsom,
 Thi Haren var for let,
 Af Raaben og af Skrigen
 Han selv var bleven træt;
 Han tænkte: „jeg skal dæmpe
 Din Flygtighed brat,
 Da kan du ikke kjæmpe
 Saa tappert, du Krabat!“

Rundt om hans Die søgte,
 Men ingen Steen han saae,
 Da følte han sit Hjerte
 Mod Guldbørsen slaae;
 Den drog han frem af Barmen,
 Tog Haren paa sit Knæ,
 Og bandt den fast om Bugen
 Paa det sprættende Kræ:

Han slap den atter, — hei!
 Da sprang den som en Vind,
 De Reispenge gjorde den
 Vist let i Sind og Skind;
 Bagefter satte Hundene
 Med skingrende Bøvov!
 Da ønsked sig nok Morten
 Igjen i Mark og Skov.

Med Get blev det saa stille,
 Kun Hundene de peb;
 En inderlig Forsærdelse
 Borgmesterhertet greb;
 Han saae, hvor de med Jamren
 Langs Plankværket løb,
 Og kradsede med Poterne,
 Og snusede og krøb.

Bag ved en Himbarhække
 Ved Haugens ydre Kant,
 Der var det lille Smuthul,
 Den snilde Morten fandt.
 Der trængte han sig smidig
 Imellem Muur og Fjæl; —
 Han bad ei om Forlov,
 Han sagde ei Farvel!

Han tog tilbeens ad Marken,
 Og svandt i Bjerg og Skov;
 Der stod nu Magistraten
 Langnæset og flau;
 Han listed sig forbløffet
 Til Vænestolens Skjød,
 Og bandte, som en Tydsker,
 Og ønsked, han var død. —

Alt Aftensolen tindred
 Paa Sankt Agathas Spiir,
 De røde Skyer seilede
 I Luftens blaae Revier,
 Og Lysene blev tændte
 Fra Kjelder op til Kvist;
 Da mumled Borgemeistrén:
 „Nu kommer Jagten vist.“

Høit Hornet lød fra Dalen,
 Saa Hjeldene gav Klang,
 Igjennem Gaden toned
 Den muntre Jægersang;
 Da kom de ud paa Torvet —
 Bag Raadhusets Fløi,
 Ind stimled de i Salen
 Med Latter og med Støi.

I Epidfen gif Hr. Panzer
 Og smilede ret tryg.
 Med Bøssen under Arm
 Og Haren paa sin Ryg;
 Han stededes for Bordet
 Saa straalende, saa stolt;
 En gludvirket Pengepung
 Han høit i Haanden holdt:

„De tredive Ducater
 Jeg her optælle vil;
 Det var jo Dem det samme,
 Hvem Guld det hørte til?
 En Hare har jeg fanget,
 Den bar det om sin Bug.
 Jeg tog det, thi jeg tænkte:
 Han har derfor ei Brug;

Thi Haren i sin Stilling
 Ei Penge har Behov,
 Han finder Diske og Dug
 Og Brudeseeng i Skov;
 Men jeg — naa, Gud skal loves!
 Det endte ei saa slemt;
 Jeg haaber, Deres Løfte
 De ei vil have glemt?

De gode Kammerater
 Bare Vidner her i Dag;
 Mit Udstyr og mit Bryllup
 Det bliver Deres Sag;
 Med Bruden skal De dandse jo
 Den allerførste Vals?"
 Da bruste Skarens Latter,
 Saa Hundene gav Hals.

Skjøndt arrig i Parykken,
 Borgmestren maatte lee,
 Da for sit Die atter
 Han Skatten fik at see;
 Han vinkede ad Martha,
 Tog Panzer ved Haand,
 Og knytted for Alverden
 Det uløselige Baand.

Stor Fryd der blev at flue
 Paa Raadhusets Sal,
 Der sprang den rhinske Drue
 I græsgrøn Pokal;
 Stadsmusikanten førte op
 Sin bedste Symphonie,
 Stegt Haren stod paa Bordet; —
 Saa var den Stads forbi.

Doris og Fætter Jean.

Det er en ganske vakker Fyr
 Hr. Jean, min yngste Fætter;
 Han mig fortæller Eventyr,
 Og skriver mig Sonetter;
 De klinge ei som Andres Vers,
 Der læses og forglemmes,
 Hvori man seer, det er kun Skjers,
 Saa Lunet reent forstemmes.
 Hans Vers — de trænge dybt i Sind!
 Ja, De kan rigtig troe det,
 Jeg lod dem aldrig komme ind,
 Hvis Hjertet ei forstod det.
 De virke med en Tryllemagt, —
 Man veed ei, hvor man har det,
 Og Hjertet være maa paa Vagt,
 At det er vel forvaret.

Det var en Foraarsdag i Fjor,
 Vi gik paa Elskovstien,
 Jeg tog mig for at spørge, hvor
 Han lærte Poesien.

„Hør, kjære,“ — jeg med ærbar Tugt
 Ham nok tør Kjære kalde,
 Han kalder mig saameget Smukt,
 Som Rimet nu kan falde, —
 „Hør, kjære Jean! fortæl mig dog,
 Jeg ikke ret forstaaer det,
 Hvordan du bleven er saa klog,
 Og hvorfra du dog saaer det?
 Thi Oncle staaer i sin Boutik
 Med Bismer og med Alen,
 Og Tante holder dygtig Skif
 I Kjøkken og i Salen;
 Men Vers de agte kun for Tant,
 Og Elskov for Gottiser,
 Ja, Oncle selv sin Kone fandt
 Jo ved Adressaviser?“

„Kom,“ sagde han, „paa denne Bænk
 Vi vil en Stund os sætte,
 Mens Maanen kaster Sølvstænk
 Udover Skov og Slette;

Jeg vil dig med tre, fire Ord
 Mysteriet berette, —
 Det vil tillige, som jeg troer,
 Mit Hjertes Byrde lette:

Da Gros fløi fra Psyches Barm,
 Forraadt af sin Veninde,
 Og, svømmende med Graad og Harm
 Paa Sommerlustens Binde,
 Han høit i stjerneklare Nat
 Sig heftig monne svinge,
 Da løsned sig en Fjeder brat
 Fra Gudens venstre Vinge.
 Den sank; og mens den lille Gud
 Sin Smertes Flamme spaled,
 Den som et hvidligt Stjernesfud
 Paa Hellas' Enge daled.
 Der af en Græker fundet blev
 Det kostelige Stykke,
 Og han den første Hymne skrev
 Om Kjærlighedens Lykke.
 Men — siden er den vandret om
 Bel over hele Jorden,
 Til London, Ispahan og Rom,
 I Syden og i Norden;

Den fandtes hist, hvor Palmen groer
 Om Niluskindens Grotte,
 Og man har fundet selv dens Spor
 Paa Schwabens Ridderslotte;
 I Provençalens kjælne Chor,
 Ja, ved Vacluses Kilde,
 Og hvor sig Guadalquivir snoer
 I Ly af Ranker vilde.
 Lyksalig han, som eier den!
 Hver Bøn, hver Elskovsflage,
 Som skrevet blev med denne Pen,
 Blev aldrig vüst tilbage.

Man ofte har den eftergjort
 Bemalt med broget Farve,
 Men af! det gavner ikke stort,
 Hiin Dyd de aldrig arve;
 De træffes overalt paa Jord, —
 Slig Falskhed aldrig helmer, —
 I Kjøbenhavn, saavidt jeg troer,
 Hos Jacobsen og Selmer.

Jeg meente, min var denne Skat,
 Min Anelse har sagt det,
 Skjøndt tidt alt Haab mig har forladt,
 Hvorvidt jeg end har bragt det.

Dig offred jeg hver Bøn, hver Sang,
 Dog maa jeg tilstaae dette:
 Jeg hidtil tvivled hver en Gang,
 Om Pennen var den rette!"

"Isald," jeg svared fluy igjen,
 „Hver Bøn, hver Elskovsslage,
 Man skrev med Gudens tabte Pen,
 Ei vides kan tilbage,
 Saa trøst dig! — er den rigtig til,
 Da kan jeg ikke nægte,
 Man maa saa sige, hvad man vil,
 Du eier vist den ægte!"

R o s e n.

Og hende saae du ikke?
 „Gr. Ridder, af nei!
 Hvor kunde mine Blikke
 Vel naae saa lang en Bei?
 Saa dybt i Grevens Have
 Der staaer et Fruerbuur
 Med høie Vold og Grave
 I den blomstrende Natur;
 Der sukker Eders Rosa,
 Den spæde, fine Blomme,
 Der venter hun med Længsel,
 At hendes Trøst skal komme.
 Men, hvis I tøve vilde
 Et eneste Minut,
 Da bliver det for silde
 At frelse Eders Glut!
 Jeg sneg mig om saalænge,
 Til jeg hørte, at der
 Man stemte Luthens Strænge
 Til hendes Brudsfærd;

Trindt Lamper saae jeg hænge
 I Kirke, Slot og Krat, —
 Man redte Grevens Senge
 Alt til hans Brudenat!"

Den unge Ridder spænder
 Fra Halsen sine Kjeder,
 Sit Sværd fra sine Lænder,
 Og skifter sine Klæder;
 Han var en vældig Herre,
 Bredskuldret, høi og stærk,
 Heel lystelig han smilte
 Alt ved sit snilde Værk.
 En sneehvid Gartnertroe
 Han bar, med Baand besat,
 En høirød Gjord om Livet,
 Af blanke Straae en Hat;
 Den bar han kun i Haanden,
 Og grønne Skoe paa Fod;
 En Kurv af Vidievaanden
 Paa det stolte Hoved stod.
 Den fyldte han med Lilier,
 Med Roser og Jasmin,
 Med Negliker, Jonschiller
 Og broget Balsamin,

Ranunkler og Tazetter,
 Og Hyacinthen fin,
 Imellem dem han sætter
 Den mørke Rosmarin.

Han gaaer til Grevens Have,
 Hvor i blomstrende Natur
 Imellem Bold og Grave
 Der staaer et Jomfrubuur.
 Der spænder Svanen op
 Sit duunhvilde Seil,
 Og seer sin trinde Krop
 I det flydende Speil;
 Hvor sig i Bølgen skyder
 Dens fulde Jomfrubarm,
 Der risler den og syder,
 Saa øm og elskovsvarm.
 Den Paafugl der mon spanke,
 En strunk Cavallier
 I Rustning, den blanke,
 Med prægtige Fjer;
 Men Hjernen er saa lille, —
 Det hændes vel Fleer,
 Der gjerne gjælde vilde
 For en stolt Cavallier.

De grønne Myrtehæffer
 Og Laurens ædle Træ
 Mod Himlen høit sig strækker,
 Og i det mørke Læ
 Sig frydse hundred Gange,
 Hvor Majadernes Spøg
 Udsender Straaler lange
 Høit over Eg og Bøg.
 En broget Tjenerskare
 Her driver rundt sit Spil,
 Hovmestren tager vare,
 At alt gaaer rigtigt til;
 Men blandt de travle Svende,
 Som strømme ud og ind,
 Han lister sig til Hende,
 Som fortryllet har hans Sind.

Han kommer snart tilbage,
 Og iler let afsted
 Fra stolte Marmortage
 I Haugens Gange ned;
 Han vandrer der saa sikker
 Med Kurven paa sin Jæse,
 Mens rundt omkring han stikker
 Sit faste Blik tilviise.

Drangerosen boied
 Sig fra sin tykke Dviſt,
 Den ſkrevet ſtod i Diet:
 Det er en Søſter viſt?
 Og Aſtenſolen ſendte
 Sit Blik paa Kurven, thi
 Den tænkte: jeg maa vente,
 At ſee, hvad der er i!

Dog — hvor Tritonen kryſter
 De ſyldige Najader,
 Hvor Bandspringſtraalen bader
 De trinde Marmorbryſter,
 Hvor ſtolt Paafuglen ſpanker
 Med ſit ynkelige Hviin, —
 Der ſtaaer i dybe Tanker
 Den unge Greve, ſiin.

„Hvo er du?“ — Jeg er Gartner,
 Gen Blomſt jeg dyrker blot! —
 „Hvad gjør du her til Tide
 I min Hauge, ved mit Slot?“
 Al! jeg har Blomſter baaret
 I Gruerburet hen!
 En Roſe har mig ſaaret,
 Den bær jeg bort igjen;

En Rose har mig daaret,
 Den Rose er min Lyst,
 Den har jeg mig udkaaret
 At hvile ved mit Bryst!

Saa hilste han med Hatten,
 Heel skjelmst han paa ham saae,
 Dg vandred ned i Natten,
 Som alt i Dalen laae.

Gr. Greven ham tilsendte
 Heel adelige Blikke,
 Dg rysted med sit Hoved;
 Thi han forstod ham ikke.

Men da den slinke Ridder
 Bar kommet bag det Krat,
 Hvor Rattergalen sidder,
 Dg Stien dreier brat
 Om steile Klippefene, —
 Der satte han sit Læs
 Imellem grønne Grene
 Red i det bløde Græs.

„Kom frem, min Rosenblomme!
 Spring ud, min Lilieknop!

Mit Morgenrødt! du komme,
Min Foraarsol! stig op!"

Han drog det hvide Klæde
Fra Kurvens Rand med Hast, —
Der laae den Fine, Spæde
I Slummer, dyb og fast.
Hver Rose havde kysset
Sin Søster, af! saa om,
At ganske hun var døsset
I en barnlig Elskovsdrøm.

Den unge Ridder standser
Med Haanden paa sit Bryst,
Ham var, som alle Sandser
Stod paa Himmerigets Ryst; —
Hans Mund et Ord ei mæled,
Han vakled som et Rør,
Det var, som om han dvæled
Bed Salighedens Dør!
Da toned gjennem Dalen
Capellet's Klokketlang,
Da fløited Nattergalen
Sin underfulde Sang;
Det aanded fra hans Hjerte
Den vilde Flamme bort,

Og løste Kamp og Smerte
 I en himmelfar Accord.
 Hun aabnede sit Die,
 Sødte smilte det paany, —
 Saa svæve fra det Høie
 To Duer gjennem Sky!
 Omt mæled hendes Tunge
 Hans Navn, hans Navn een Gang;
 Ak! Himlens Engle sjunge
 Ei sødere en Sang!
 Han hende bar ærbødig
 Fra Rosenleiet ned,
 Hun havde ikke nødig
 At rødme stærkt derved;
 Han tog med megen Lempe
 Jomfruens varme Haand; —
 Saa bar den stærke Kjæmpe
 Sit bløde Slavebaand.
 Ved Stien laae Capellet
 Tæt op til Klippens Bryst,
 Der risled Kildevældet,
 Og Lampen brændte tyst.
 Den gamle Præst derinde
 Med Messesbog i Haand
 Forbandt med evigt Baand
 Den unge Mand og Qvinde.

Men — som de laae paa Knaæ,
 Og ydmygt sig mon bøie
 For Naadens Palmetræ
 Og for Madonnas Die, —
 Og som de stye sig dulgte
 Bag Ridderborgens Bue,
 Og taus han hende fulgte
 Til thyst forborgne Stue; —
 Da lod fra Greveborgen
 Basunens stærke Sang,
 Stolt vilde Greven vandre
 Sin søde Kirkegang;
 Høit klang den tomme Pralen
 Fra fakkelsmykte Slot, —
 Men Brylluppet stod i Dalen
 Saa thyst og luunt og godt.

Maanen og dens Moder.

Ideen laant.

Hvorfor nu Maanen gaaer paa Himlen
 I næsten drucken, halv sværmêrist Svimlen,
 Saa blank om Næb, saa rød i Kammen,
 Saa blusfende, som naar Madamen
 I Kjøfnet har holdt Rettergang.
 Som Degnen efter Aftensang; —
 Hvorfor den rødmer, bly og bange,
 Og skjuler sig bag hver en Sky,
 Naar den om Aftenen skal gange
 Sin Bane over Land og By; —
 Hvorfor den er saa sky, besippet —
 Som Pudelhund, om Vintren klippet,
 Som en Declamateur i Knibe —?
 See — det kan De jo let begribe!
 Ei glemmes, hvad i Ungdom næmmes:
 Den nogen er — fra Taa til Toppen,
 Den eier jo ei Pjalt paa Kroppen,
 Og det er derfor, at den skjæmmes. —

Engang i gamle, gamle Dage
 Den traadte til sin Moer med Klage:
 „Ak, Moer! det er saa koldt om Natten,
 Har jeg ei Feberen, har jeg havt 'en!
 Før var jeg fed og rund og prægtig,
 Nu er jeg tør og smal og smægtig,
 En vindtør Skolemester liig;
 Jeg fryser nu saa gyselig —
 Om mine Himre! — Sy mig dog
 En Kjole! — Du er snild og klog.“

„Min Søn,“ sa'e Moderen, „ja gjerne:
 Du er saa lille som en Stjerne,
 Der gaaer ei meget Klæde til;
 Kom hid, jeg strax dig maale vil!
 See saa, — Vorherre dig bevare!
 Gaa nu og skin, — kom saa igjen.
 Lys kjønt for Verden hist, vor Ven,
 At den kan Lygteskatten spare;
 Hvo ret sin Næste tjene vilde,
 End aldrig kommen er for silde!“

Saa gif da Maanen og tog til!
 Men, da den atter kom tilbage,
 Da skulde De kun hørt et Spil,
 Hvor Damen hun tog paa at klage:

„Men, Herregud! hvad er dog dette,
 Min Søn? Jeg alting maa opsprætte,
 Og sje den hele Tingest om;
 Den er dig altfor stram og snever.
 Før var du tynd og fiin og vever,
 Nu har du jo en Istervom,
 Som sad du i Borgmesterdom! —
 Driv af igjen!“ — Og Maanen gif
 Med meget melancholske Blik.
 Nu tog den af, og blev saa slank
 Som Bog af Grammatik og Bank,
 Som Almeensikkerhedens Gjæst,
 Som en traineret Fuldblodshest,
 Som Besterkantens sultne Præst.

Da nu den atter kom tilbage,
 Og stilled sig for Fruen frem,
 Da kan De sagtens tænke Dem,
 At hun blev bøs: „Har man seet Mage!“
 Hun tordnede med Gynd og Klem,
 „Bil du paa mine gamle Dage
 Mig gjække saa? See kun, hvor fiid
 Som Humlesæk den Kjole hænger,
 Den er jo næsten meget længer,
 End Ariantes Slæb, og viid
 Som Damers Urmer nuomtid!

Vil du mig tage saa ved Næsen?
 Du feiler stærkt, ifald du troer,
 Jeg taaler længe dette Væsen;
 Ei nogen Studios paa Jord
 Behandler saa sin gamle Moer
 Som du, med Frækhed og Gadaisen.
 Mig holder du ei meer for Nar!
 Rend nu omkring til Folks Spektakel
 Saa nogen, blot og blank og bar,
 Som Gud har skabt dig, dumme Stakkel!"

Dybt Maanen sukkede; -- og rød
 Den hæver nu af Havets Skjød
 Sig ængstlig, som en Supplikant,
 Som en Student med Niels Contant.
 Det bedste Raad for Staklen var,
 Ifald han tog en Hgtemage,
 Da vilde han ei mere klage;
 Thi flink og from og reen og klar
 Hun kunde da i Væ af Skyen
 Hans Kjortel skjære til og sye 'en.

Men Stjernerne paa Nattehimlen
 Ei kunne høde paa hans Savn;
 Hans Mage findes kun i Brimlen,
 Der straaler huldt i Rjøbenhavn.

Thi er min Bøn til alle Skjønne, —
Som elste Maanens Blik, hvis Bryst
Dens Straalebad har ydet Trost,
Som mindes, at den ofte blid
Bag Skyn gik — til rette Tid, —
Alt de taknemligt den vil lønne.

Jeg vil mig regne høit til Vre
Postillon d'amour at være,
Besørge Brev, — hvis Nogen vilde —? —
O vee! De tie alle stille!
Men — jeg forsikkrer Dem, jeg venter
Med Godpostmanden nok saa net
I mangan nydelig Billet
Min Bøn opfyldt med Renters Renter!

Alfens Brud.

1.

Glimrende Hæffen bæved
 I varme Sommerluft,
 Om Pavillonen svæved
 Den brune Møffas Duft;

Herrer og Damer frandsed
 Den stirlige Altan,
 Smaafigerne de dandsed
 Nede paa grønne Plan.

Der dandsed Alfshild liden,
 Med gyldenblanke Haar;
 Binger gav hende Tiden,
 Hun var kun fire Aar.

Som Hyacinthens Stengel
 Saa smidig, rank og rund,
 Med Smil, som nys en Engel
 Havde kysset hendes Mund.

De store Dine straalte
 Med sær dybsindig Skif,
 Knap Nogen længe taalte
 Det tankerige Blik;

Som havde alt hun kunnet
 See klart i Hjertets Nat,
 Som havde hun udgrundet
 Livsgaadens dunkle Skat!

Hun svæved om i Flokken
 Liig Muusen, thyst og let,
 Saa Binden dannet af Loffen
 En Glorie, — et Net. —

Med Get var hun forsvundet
 Af den stoiende Sværm,
 Hun havde Beien fundet
 Bag Bøgelundens Skjærm.

Gjennem de krumme Gange
 Hun ilede did ned,
 Hvor Naen, som en Slange,
 Sliffed den grønne Bred.

Hvor Bøgen i Boven hængte
 Sin Lørdust, grøn og lys,
 Som om den rigtig trængte
 Til kjøligfriske Rys;

Hvor dybt sig Broen speiled,
 Og Græsbænken stod,
 Og Nakanden seiled,
 Løsrevet fra sin Rod;

Der satte sig den Lille,
 Og med sine Dine blaae
 Hun tankesuld og stille
 Ud over Bandet saae.

2.

Ei sad hun ene længe; —
Thi langs med krumme Kyst
En Svane saaes fremtrænge
Sit Alabasterbryst.

Til Pletten, hvor hun smilte,
Den tyft og kjælen flød,
Og standsed der, og hvilede
Sit Hoved i hendes Skjød.

De var saa gode Venner!
I Skovens stille Paulun
Med fine spæde Hænder
Hun strøg de skjære Duun.

Blidt løfted den fine Binger,
De danned en Bærestol;
Ung Afbild let sig svinger
Paa den levende Gondol;

Fra Breddens grønne Skraaning
Hun steg paa Svanens Ryg,
Og sad som en lille Dronning
Saa fiirlig og saa tryg. —

Mens Ewanen Jarten stillede
 Under Broens høie Gal,
 Stolt saae den paa sit Billed
 I det flebne Krystal;

Dg Billedet — det fulgte
 Med paa den vaade Sti, —
 Det var ret, som det dulgte
 Kun slet sin Jalousie.

Som Vagt i grønne Pandser
 Stod Sivets ranke Trop,
 Med tusind spidse Landsfer
 Dg Blomsterfane paa Top.

Fra Bust og Træ paa Landet
 Langs Aaen fjern og nær,
 Fra Lilierne paa Vandet
 Der myldred frem en Hær;

En Hær af Alser hvide,
 Guldgule, røde, blaae
 Ud af hver Blomst med blide
 Dine paa hende saae.

Det var de vilde Vænder,
 Og Rørdrummen i sit Skjul
 De klapped i deres Hænder
 Og slog paa Pauken huul;

Mens Jysken, Droslen og Gjøgen
 Med Sidsken og Støren til
 De sad i Ellen og Bøgen,
 Og gjorde klingende Spil.

Bagefter seiled en Række
 Af Svaner, Han og Hun;
 Men Alfshild, den lille, kjække,
 Sad stolt med smilende Mund.

 3.

Hvor hængende Grene skjule
 Bredden for Himlens Syn,
 Sig aabner en hemmelig Hule
 Ind under Bankens Bryn.

Derind sig Ewanen vendte
 Med sin kostbare Fragt, —
 Hun frygted ei, hun kjendte
 Den underjordiske Pragt.

Bedbend i vild Uorden
 Smykked det runde Portal;
 Langt skjød sig under Jorden
 Den dybe, klare Canal.

I Mulm end Bæggene stode
 Paa begge Sider tyst
 Med Huler, hvor Smaafolk boede, —
 Snart blev der Larm og lyst.

Som rimse, vevre Rotter
 De listefulde Smaa
 Gæst frem af deres Grotter,
 Og ned paa Toget saae.

Ligg Drueklaser hang de
 Paa Rødder, Steen og Mus,
 Ild over Vandet svang de
 Brogede Lys og Blus.

Langs Grotternes Gelænder
De stod i Tusindtal,
Og slog med bitte Hænder
Paa rungende Metal;

De blæste i blanke Tuber,
Og sang med klinger Røst,
Det lød gennem dybe Gruber
Igjen fra Jordens Bryst.

Men efter seiled en Række
Af Ewaner, Han og Hun,
Ung Alfild, den lille, kjække,
Sad stolt med smilende Mund.

4.

Snart hæved sig Hulens Bue,
Bredt Vandet sig udgjød
I Solens friske Lue
Guldgul og purpurrød.

En Sø, en Dal med Skove
 Modtog dem i sit Skjød,
 Ind paa den sølvblaae Bove
 Saa sagteligt de flød;

Saa blidt, som Skuden lægger
 Sig ind i Hjemmets Havn,
 Som naar en Moder strækker
 Mod Barnet ømt sin Favn. —

Paa Søens Sapphirflade
 En D, smaragdgrøn, laae,
 En Lind med brede Blade
 Aneisede høit derpaa.

Paa Dens bløde Tillie
 Ung Alfild let sprang ned,
 Hun stod der som en Lilie,
 Plantet i grønne Bed.

Men Svanen var brat forsvundet, —
 En deilig Dreng der stod,
 Om dunkle Lok var vundet
 Rubinens røde Blod;

Dg det var Alfes Konning!
 Med Rosen i sin Haand,
 Han gav sin lille Dronning
 Til Scepter en Liliebaand.

En Krands af Blomstergrene
 Hun fik om Panden lagt,
 Hvert Blad var mørkblaae Stene,
 Bundne ved Guldets Pragt.

En Virak Sommervinden
 Ild over Dalen bar,
 Dg Begge stod under Linden, —
 Da klang en Jubel klar;

Ihi rundt paa Dal og Høie
 Fra Busk og Blomst og Sø
 Sig Alfes monne høie
 Mod den lykkelige D.

I Aftensolens Forghylding
 De slagred, svømmed og sprang,
 Den unge Dronnings Hylding
 Iolkede deres Sang. —

Han vinked, med Alvorsmine, —
Da svam fra Dens Strand
Hver smilende Undine
Over til Skovens Rand;

Han Rosen langsomt hæved, —
Og Luftens Alfes fløi
Fra Den bort, og væved
Et Net over Skov og Høi;

Som Lærker, naar de skrækkes,
Og susende bortflye,
Saa Nabomarken dækkes
Af Tusinder paany.

Den unge Konge ledte
Sin Dronning, spæd og fin,
Did, hvor et Teppe sig bredte
Under Lindens Baldachin.

Paa Fløielsbolsstre hvide
Han satte den unge Viv,
Og hvilede ved hendes Side
Med Armen om hendes Liv.

5.

Der var som Døden stille
Over den hele Dal;
Da hvisked han til sin lille,
Sin yndige Gemal;

Selv Blomsten ei kunde høre't,
Som turde ved Thronen staae,
Endskjøndt den spidsede Dret, —
Da talede han saa:

„Sex Gange i denne Sommer
Var du, min Dronning! her;
Den syvende Gang, du kommer,
Af! det den sidste er!

Langt, langt jeg maa bortvandre
Fra dig, min søde Brud!
Gi mægter jeg at forandre
Den evige Ekjebnes Bud.

O, Dage, gjennembævede
Af Fredens milde Glands!
O, Dage, tæt indvævede
Af Glædens Berlefrands!

D, Livlighed og Latter!
 D, Benlighed! o, Lyst!
 Naar skal jeg aabne atter
 For eders Sværm mit Bryst?

Bandrer jeg som i Fængsel
 Til fjerne Land og Flod,
 Skal Mindet dog vække Længsel
 Og Længslen Haab og Mod.

Vi dandsed her i Engens
 Dvægende Blomsterduft,
 Til Fløitens Klang og Strængens
 Sittrede Vand og Luft.

Til Uthren vi dig bare,
 Og viste dig Stjernens Gang,
 Og med den svævende Skare
 Du daled igjen paa Bang.

Jeg Arm om Midien slog dig,
 Og fløi over Søens Skjød;
 Da raabte du, at jeg tog dig
 So som et lille Brød!

Hver slagrende Libelle,
Hver broget Drm, som frøb,
Hver Blomst dig maatte fortælle
Sit Navn og Levnetløb.

Vi overgivent spøjte
I Aildens fjølige Bad; —
I Busken jeg dig søgte,
Hvor stille skjult du sad.

Hos Storken og hos Ornen,
Hvor Binden leger frit,
Hos Rattergalen i Tjørnen
Aflagde vi vor Bisit.

Jeg reed paa Hjorten lette,
Du paa den hvide Hind,
Rast over Skovens Slette
Gik det jo som en Vind.

Vi hilste Daadyrskloffen
Og Markens bitte Muus,
Haren, Ræven og Brokken
Udenfor deres Huus.

Vi lod os sagte glide
 Dybt ned i Schachten steil,
 Og saae vort Billed skride
 Langs ad Krydstallens Speil.

Gjennem den dunkle Gyde,
 Hvor smaa Svartalfer boe,
 Hørte vi Sølvets flyde,
 Og saae Guldtræet groe;

Hvor kunstigt Alfer male
 Rubin og Amethyst,
 Som siden stolt tør prale
 Paa skjønne Pigers Bryst. —

Naar trætte af Sommervarmen
 Vi sad ved Kildens Væld,
 Greb du mig under Armen,
 Og bad: „Fortæl, fortæl!

„Hold nu, hvad du har lovet, —
 „Fortæl mig noget, du!
 „Saa jeg fryser om mit Hoved
 „Af Angest og af Gru!“

Da lod din Aand jeg følge
 Mig gjennem Livets Skræk,
 Over den brusende Bølge
 Fløi vor Tanke kjæk.

I Storm, ved Lynets Flamme
 Paa vilde Klippehøst
 Hørte du Dødens Jammer
 I Skibbrudnes Røst.

Hvor Retterstedet stander
 I Maanens matte Glæde,
 Saae du de blege Pander,
 Og Heres fæle Dæds.

Paa Bindelstrapper og Gange
 I skumle Borggruun
 Jeg viste dig Gjenfærd lange
 Vandrer i hviden Linn.

Jeg skildred dig Iede Snoge,
 Som ruge i Klipperist,
 Troldkvinderne, som fuge
 Den hemmelige Gift.

Dg naar du saa blev bange,
 Dg Rinden blev lidt bleg,
 Gjenlokkede Alfes Sange
 Roserne, som bortveeg."

6.

Der var som Døden stille
 Over den hele Dal;
 End hvisked han til sin lille,
 Sin yndige Gemal:

„Af, nu jeg maa bortvandre
 Fra dig, min Dronning prud!
 Ei mægter jeg at forandre
 Den evige Skjebnes Bud.

Skjøndt Mindet vil smelte sammen
 I Tidens graadige Flugt,
 Skal dog vor Leeg og Gammen
 Bære dig liflig Frugt.

En Rigdom dig nu tilhører,
Dens Bærd ei aner du,
Sig i dit Indre rører
En umaalt Verden nu.

Først Alt vil ganske svinde; —
Men som det skjulte Frø
Bil det i Hjertet inde
Gjemmes, og aldrig døe.

Lidt efter lidt skal stige,
Dig ubevidst, af din Aand,
Hvad her i Alfens Rige
Blev nedlagt af min Haand.

En Bielse jeg give
Dig vil, at Alfens Liv
En Digterinde maa blive, —
Det skjønneste Digt — dit Liv!

Som Solens Blink udflække
Blomster i broget Rad,
Skal dine Smil oprække
Hjertet til sværmerst Dvad.

Ihi Sangeren, vil man sige,
 Betsigner høit sit Gverv,
 Naar han en deilig Pige
 For offre Sangens Skjerv.

Dg fra mit Land, det fjerne,
 Du skal af Alfer smaa
 Om din Skjønhed at værne
 En kraftig Livvagt faae:

Sundhed, den stærke Terne,
 Dg Ynde, med Rosenqvist,
 Skal følge dig, min Stjerne!
 Dg — Skjelmeri tilsidst.

Den Første skal farve mørke
 De gyldne Haar, og smukt
 Dig strømme sin varme Styrke
 I Blodets Purpurflugt.

Den Anden skal Guden føre
 Dg bøie rund din Arm,
 Dg tugtigt dig omsløre
 Din Hofte og din Barm.

Den Tredie i en fornøiet
 Men ubevogtet Stund
 Skue dig dybt i Diet
 Og kysse dig paa din Mund!"

7.

Der var som Døden stille
 Over den hele Dal, —
 End hvistled han til sin lille,
 Sin yndige Gemal.

„En Pligt jeg dig paalægger,
 En Bøn jeg beder kun,
 Før jeg dig Haanden rækker
 I Afskeds bittre Stund:

En mægtig Gnist der flammer
 I hvert et jordisk Bryst;
 Skjøndt den fra Himlen flammer,
 Avler den Sorg, som Lyst.

Den er det, som forbinder,
 Og som adskiller brat,
 Den er det, som forblinder
 Og Dagen gjør til Nat.

Bed den af Slummer jages
 Saa mangen evig Sorg,
 Naar bedst man troer, der tages
 Et Paradis paa Borg.

Du kjender ei dens Vælde!
 Al, kun en stakket Stund
 Formaaer i Støv at fælde
 Dig Fredens hellige Lund.

Nei! elske maa du ikke!
 Gatter du vel det Ord?
 Vel ane dine Blikke
 En Hemmelighed stor?

Til evig Dval og Smerte
 Blev, Alfild! jeg fordømt,
 Hvis een Gang blot dit Hjerte
 Om Kjærlighed fik drømt.

En Mand af Støvet's Gæste,
 Med Kjole og Frisur,
 Sig skulde fræk formaste
 Mod din Æther-Natur?

Jeg skulde see dit Dies
 Violblaae, dybe Glands
 Tørene sig og søies
 Saligt til Gæt med hans?

Jeg skulde see, han førte
 Dig som sin Eiendom,
 Hvor Ingen Sukket hørte,
 Og ingen Hjælper kom?

Jeg skulde findig taale,
 Alt han med ublue Blik
 Begjærligt skulde maale
 Over Yndighed, du fik?

Nei! Gnisten maa ei tænde
 Hos dig sin falske Pragt!
 Al, nei! du maa ei kjende
 Dens frygtelige Magt!

Jeg evigt den vil slukke,
 Mens reent er end dit Bryst,
 Og aldrig skal du sukke
 I Elskovs Qual og Lyst.

Jeg rækker dig Glemsels Honning, —
 Løsm ud den søde Drik!
 Og giv mig, Alfild! min Dronning!
 Dit sidste, venlige Blik!"

En Valmueblomst han plukkede,
 Den stod ved Thronens Rand;
 Dens Bæger han oplukkede,
 Da fyldtes det paa stand

Med Jæpolens Kulde,
 Med Glemsels Slummerviin;
 Han holdt det for den Gulde
 Til Læbernes Garmin.

Hun saae paa ham, hun sukede,
 Hun tømte det til Bund,
 Og da hun havde druffet,
 Sank hun i dyben Blund.

Der blev som Døden stille,
 Svundet var Alfens Dal,
 Kun Bandet høstes trille
 Og fjernt en Rattergal.

8.

Alfstenen alt udbredte
 Sit hemmelige Flor,
 Moderen ængstelig ledte
 Efter sit lille Noer;

Da fandt hun endelig Pigen
 Sødte slumrende paa Jord;
 Med tusind Dine, nyfgen
 Stod rundt en Blomsterflor.

Og vaagen Alfshild fandt sig
 I Græs ved frumme Na,
 Om hendes Lokker vandt sig
 En Krands Violer blaa.

— Hun voved, riig paa Ynde,
 Som Alfen havde sagt,
 Tidligt sig lod forkynde
 Aandeverdenens Magt.

Sig hendes Sødhed væved
 I mangel Tanke Gang,
 Saligt Sangeren bæved,
 Naar han om Alfild sang.

Hun blev, som hendes Moder,
 Baade fløgtig og from,
 Men — under Barmens Kloder
 Slet ingen Varme kom.

Vel Veilere kom der mange,
 Men iisfolde Blif
 For deres Sukke lange
 Var al den Trøst, de fik.

Ei mægted Støvet's Sønner,
 I Kjole og Frisur,
 At boie med Elskovsbønner
 Den ætheriske Natur.

Men trods det kolde Hjerte —
 Harde hun freidigt Mod, —
 Kuns dem det voldte Smerte,
 Som laae for hendes Fod.

De to Consiner.

1.

Gi langt fra Hovedstadens Muur
Bed Landeveien, inde
Hvor Graner om en stille Plads
En Tornekrone vinde;

Der mødes Vogne, Mænd til Fæst,
Indsvøbt i Kapper lange;
Knap dæmrer Lys i Østen svagt,
End slumre Larkens Sange.

Der er saa ængsteligt, saa tyst,
Med Graat er Himlen tjeldet;
Nysgjerrigt taus, som hvissende,
Staaer Gran mod Granen hældet.

De stige ned af Hest og Vogn
 Med alvorsfulde Miner;
 De hilse koldt, — og tre og tre
 Hver til sin Kant hentriner.

De tale sagte, — give Vink, —
 Paa Sletten Skridt de maaler,
 Paa udbredt Kappe knæle de,
 Og lade to Pistoler.

Og Tvende træde særskilt frem,
 De Andre bort sig fjerne; —
 Beemodig skuer ned til dem
 En mat og eenlig Stjerne.

Den Gne er en kraftig Mand
 Med graanet Haar om Panden;
 Som Pilen smækker, hvid og rød,
 Blondhaaret er den Anden.

Den Gne i den grønne Frak
 Kun Mod og Fasthed værne;
 Den Andens Hjerte dækkes af
 Den blanke Ordensstjerne.

Den Ene med et roligt Blif
 Og fast i Fod og Haanden;
 Den Anden, vild af Diekast,
 Og myg, som Aspevaanden.

Den Ene med en hellig Sags
 Fortrøstning i sit Hjerte;
 Den Anden, som der pined ham
 Et Helved, fuldt af Smerte.

Den Eldre gjorde Tegn til Fred, —
 Med Alvor, strengt han fordred;
 Den Unge med et haanligt Smil
 Til Blod og Dom beordred.

Der faldt to Skud; — men til sin Bogn
 Blev kun eet Legem baaret;
 Den brede, dunkle Blodstrøm skjød
 Med Magt igjennem Saaret.

En Ungersvend paa Græsset laae,
 Med blonde Lok om Tinden;
 Da Østens Rose blomstred frem,
 Saa salmed hans paa Rinden.

Da Morgenlusten sendte frisk
 Sit første Pust i Lunden,
 Saa listed sig det sidste Suf
 Ham bævende fra Munden.

 2.

Saa døsig, lummer og saa thst
 Er Sommermiddagstunden,
 Kun Gjøgens sjerne, svage Kluf
 Høres fra Hasfjellunden.

I Jægerhusets Lindegang
 Udenfor Haugestuen
 Der sidde To, hver paa sin Bænk
 I Skyggen, under Buen.

Den Eldre syer det grove Liin,
 Bleg er hun som Jasminen,
 Men som Provencerosen rød
 Og fyldig er Cousinen.

Hun glimrer liig en Sommerdag,
 Og med de hvide Hænder
 Heel tankeløst i Schillings Bog
 Hun Blad paa Blad ombvender.

Den grønne, bløde Silke sødt
 Røber de runde Former,
 Og Barmens høie Bølgeslag,
 Hvor det i Dybet stormer.

Og der er ikke talt eet Ord,
 Lydt høres Bien surre,
 Og i Cousinens Silkeskjød
 Den hvide Killing snurre.

Men der blev dog en Tale ført
 Saa fuld af Ild og Smerte;
 Men den til Ordet at betro
 Af intet Sprog de lærte.

Den blege Kone sender tidt,
 Over sit Sytøi bøiet,
 Cousinen en veemodig Strøm
 Af Uengstelse fra Diet.

Dg fra Cousinens Dine blaae
 Lynhurtigt faaer hun Svaret;
 Men bag det listigt skjønne Blik
 En Rædsel laae bevaret.

Et Posthorns indholdsfulde Klang
 Høit svingrer hist ved Kroen,
 Dg hurtigt høres Hestens Trav
 Med Bulder over Broen.

Et Brev Hver holder i sin Haand,
 Dg Hænderne — de sittre;
 Begjærligt suges Dinene,
 Men Smilene er bittre.

De folde Hver sit læste Blad,
 Dg Blikket mødes atter,
 Dg uden Ord med Gysen de
 Hinandens Tanke fatter.

Den hvide Rose blusfed høit
 Som Foraarsmorgenrøden;
 Den Røde sad, som paa en Grav
 Et Billede af Døden.

Den Første hvissed: „Tak, o Gud!
 Alt du mit Alt har skaanet!“
 Den Anden taug, stod op, men sank
 Blandt Roserne hendaanet.

 3.

Han kom til Hjemmet, mat og mørk,
 Med Sved og Støv i Haaret;
 Han bar en Smerte i sit Bryst,
 Men, ak! man saae ei Saaret.

Med intet Ord, ved intet Blik
 Lod sig hans No forandres;
 Han vilde bære stærk sin Vægt,
 Sin egen — og de Andres.

Sin fromme Hustru stirred mildt
 Han i det klare Døie;
 Idmyget, sønderknuust han saae
 Den unge Blomst sig bøie.

„Kom, læg dit unge Hoved her,
 Kom, græd i mine Arme!
 Her ved mit Bryst din kolde Kind
 Jeg gjerne vil opvarme!“

Hun segned paa Divanen hen,
 Hun taug, men Diet flammed,
 Med runde Arm omkring hans Hals
 Et Navn hun sagte flammed.

Da løste Graad den stumme Dval,
 Og Smerten strømmed over,
 Ned paa de hvide Skuldre flød
 De gule Haarets Bover.

Det matte Dielaag sank i,
 Den blege Mund stod aaben,
 Men, stærk ved Smerten, trængte sig
 Fra Diet Berledraaben.

Med Arm om hendes smækkre Liv,
 Med Haand bag hendes Hoved,
 Med Munden tæt ved hendes Mund
 Han sin Beretning voved.

„Du stakkels Barn! — hans Svar var kort, —
 Hans Ord var koldt, — han spotted
 Et Navn, ham før saa dyrebart, —
 Han ved min Dval sig gotted.

Jeg tigged ydmyg, paa mit Anæ,
 Men luft var Hjertets Veie,
 Da voved jeg at friste det,
 Som ei er heelt mit Cie.

Jeg vilde skaant, — jeg maatte ei,
 Han tvang med Haan og Kulde;
 Hans sidste Tilsagn fik, desværre',
 Mit Svar igjen tilfulde.

Jeg opgjort har hans Regnebræt,
 Jeg hævnnet har din Gre, —
 Du faaer en blodig Seierskrands
 For den, du ei tør bære."

Cousinen taug, og bleg som Liig
 Hun vakled ud af Stuen;
 Men ængstelig, om, hvorhen hun gaaer,
 Bevogter hende Fruen.

4.

Den hede Sol er dalet ned
 Bag fjerne, dunkle Skove,
 Nu Hjorten ligger i sit Skjul,
 De dybe Enge sove.

Ved Skovens Rand en Hytte staaer
 Ei langt fra Tørvegraven,
 Med matte Løv sig krummer der
 Et Hylde træ i Haven.

Gousinen staaer ved lave Dør
 Og lytter til, hvor inde
 I Kamret thøser paa et Barn
 Den gamle Stodderqvinde.

„Ti stille, Barn! græd ikke meer,
 Luf Diet til, du Lille!
 Din Fader kommer snart herhid,
 Han al vor Sorg vil stille.

Vær rolig, Barn! du søde Barn!
 Snart vil du lee og smile;
 Din Moder kommer snart herhid,
 Og luller dig til Hvile!”

Ad aabne Dør hun traadte ind,
Dg sig i Stuen stillede,
Som, stolt med en Medeas Blik,
Et herligt Marmorbilled.

Ihi Hærnen staaer med grusomt Træk
Paa Mund og Pande malet; —
Hun knuger Drengen tæt i Favn,
Dg svøber ham i Shawlet.

Saa styrter hun af Hytten ud
Igiennem Mosens Taager; —
Men — om den stakkels Piges Fjed
En venlig Engel vaager.

5.

Der staaer en Brønd paa Heden, langt
Fra By og Huus og Hytte;
Dg fire runfne Bidietræer
Som Vagter den beskytte.

Der er saa øde fjern og nær,
 Ei Fuglens Qvidder lyder,
 Kun Tudsens døsig kryber frem
 Blandt Tidøler og Skarntyder.

Her vandrer Qvien ei til Bands,
 Og Egnens Malkepiger
 Med Bøtte, Stol og Malkefrands
 Den skumle Plet undviger.

I Middagsheden giftig Dunst
 Forvirrer Vid og Sandser;
 Ved Midnat Ellekønen vildt
 I Mosetaagen dandsfer.

Cousinen styrer did sin Fod,
 Hun over Heden springer,
 Saa Haaret, liig et gyldent Fløi,
 Bagefter hende svinger.

Men aandeløs ved Brøndens Rand
 Hun standser brat sin Ilen; —
 Thi Ellekønen, rank og hvid,
 Hun svæve seer ved Pilen.

Hun løfter Barnet over Brønd,
Mens Diet ræd hun vender; —
Da føler hun sin hede Arm
Berørt af flamme Hænder.

Med Skrig hun slap; — men intet Pladss
Fra dybe Kjedel hørtes,
Det var, som om den Lille af
En venlig Arm bortførtes.

Ud over Sletten Pigen foer,
Dg svandt i Taageregnen;
Dg Banvid hende Binger gav, —
Hun saaes ei meer i Egnen.

Men seent et Rygte mumled om
Et Brev, hun skulde skrevet,
At fjernt i fremmed Land hun var
En fornem Frue blevet.

6.

I Jægerhuset gaaer en Dreng,
 Og leger med sin Bue,
 Ei Jægermestren ligner han,
 Og ei den fromme Frue.

Ihi han er blond, og han er vild,
 Men fløgtig, fuld af Løier;
 Kun Fruens milde Moderblif
 Hans stærke Villie bøier.

Og fra sin bedste Leeg han tidt
 Sig ind til hende sniger;
 Der sidder han, mens Diet ei
 Fra hendes Afsyn viger.

Han fritter da om tusind Ting;
 Om Folk i Bondebyen,
 Om Stjernen, Maanen, Hest og Lam,
 Om Blomsten og om Skyen.

Og spørger han: „hvor er min Faer?“
 Hun peger mod det Høie.
 Og spørger han: „min Moder da?“
 Saa tørrer hun sit Øie.

„Men siig, hvor fik du mig da fra?
Nu, Fostermoder! svar mig!
Og Iyv nu ei, gjør mig ei vred,
Imens endnu du har mig!“

Med selsomt Smil hun gier ham Svar:
„Paa Heden hist jeg tog dig;
Af Ellekonens dybe Brønd
En Aftenstund jeg drog dig.“

Ringens Indskrift.

1.

Hvo rider gjennem Skoven der
 I Purpurskjørt, med hvide Fjer?
 Den gule Fletning bøier lind
 Sig ned mod liliehvide Kind;
 Paa Armen har hun Falken graa
 Med Bjelder og med Hætte paa;
 Sin melkehvide Ganger kjæf
 Hun styrer gjennem Busk og Hæk;
 Med Diet roligt, Munden streng,
 Hun speider over Skovens Eng,
 Mens Tanken flygtigt sværmer om
 Til Tidens Tegn, som gif og kom.
 Det er den danske Dronning god,
 Hr. Volmers kongelige Blod;
 En Stjerne klar for Nor og Dan,
 For Sverrigs ædle Klippeland.

Bagefter følger, Fod for Fod,
 En Flok med Støi og lystig Mod,
 En Sværm, udklækket, lokket hid
 Ved Kongesolens Straale blid,
 Med broget Dragt og pragtfuldt Ravn,
 Med Leeg og Tant og lidet Gavn.

Iblandt den store Skare smukt,
 Som i det dunkle Løv en Frugt,
 Der straalet høit en Dame fin
 I grønne Floil og sneehvidt Viin.
 Kun sexten Aar! — Granaten har,
 Fuldmoden, ei saa rødt et Aar,
 Som hendes friske Mund; med Kraft,
 Liig Druen, fuld af Ungdoms Saft,
 Stolt svulmer Høste, Skulder, Been.
 Fra Diets sorte Edelsteen
 Der gaaer et Lyn til hver en Kant,
 Hvor det et Maal for Skuddet fandt;
 Og hendes Lød er klar, men bruun,
 Paa Overløben spirer Duun,
 Liig spæde Laad, der værner om
 Mosrosens Purpurbelligdom.
 Hun har en Bue, som til Strid
 En Skjoldmø fra en svunden Tid.
 En lille, let og fiffig Hat
 Er paa det ædle Hoved sat,

Derunder fører Loffen Leeg
 Saa sort og blank, som Bjergets Beeg.
 Den fulde Barm er altfor blot, —
 Det er den skønne Kirstin Thott!

Dandronning vinker med sin Haand,
 Hun løser Falkens Klo af Baand,
 Hun holder stil, og rækker den
 Fra Gang'ren til sin liden Svend:
 „Lad bede Dyr, hvo kan og vil,
 Jeg har nu ingen Hu dertil!
 Byd Jomfru Kirstin til mig gaae,
 Hun følge mig til Huse maa!“

Den Gangerpilt bar hende Bud;
 Hun arled da sit grønne Skrud,
 Og over Græs og Blomstertop
 Hun foer i susende Galop,
 Med Smil om Mund, med Ild paa Kind,
 Med dristigt Mod og lystigt Sind;
 I Skjørtet Lustens Binger slaae, —
 Og hvo det voved, henrykt saae
 En Fod saa spæd, en Læg saa fast
 Som meislet ud af Alabast.

Bed Fru Margrethes Venstre snart
 Hun standsed rask sin Gangers Fart;

Den snysed, bøied Halsen frum,
 Og stænked paa sin Bringe Skum.
 I Bøges Skygger taus de reed,
 Mens Middagsfolen brændte heed.
 Ung Kirstin sad saa sorgløs, glad,
 Og tænkte, selv hun veed knap, hvad?
 De sexten Mar eet Foraar var,
 Og hendes Himmel reen og klar,
 Men Dronningen sin Taushed brød,
 Og strax en Sky paa Himlen stød.

„Jeg tænker paa, du unge Skud!
 Hvor rank du voret er og prud;
 Jeg tænker paa, du unge Blod,
 Hvor du er tidligt blevet moed;
 Jeg tænker paa, din Sommertid
 Skal vorde vel som Baaren blid.
 En Fæstmand har jeg dig udsøgt
 Med Adels Righed og med Klogt; —
 Mit Riges gode Mand, Jap Muus,
 Skal føre dig som Brud til Huus!“

Hun blegned ei; men Bredens Blød
 Paa Hals og Kinder Purpur gjød:
 „For Gud! Fru Dronning, tving mig ei,
 At vandre paa saa uret Veie!

I vilde volde mig den Skam
 At staae mit Blik med Blu paa ham,
 Som jeg har Haand og Tro tilsagt
 Af Hjertens Billie, ei ved Magt?
 Jeg har en Fæstmand, veed I vel,
 Meer dyr og kjær end Liv og Sjæl;
 Han er saa stolt, saa bold en Mand,
 Forraade ham jeg aldrig kan!"

Fra Dronningen et Diekast,
 Vel findigt, men saa koldt og hvast,
 Udslukket hendes Tale brat,
 Som Fakkens Blus en regnsfuld Nat.
 Med Ro begyndte hun sit Svar,
 Men hendes Sind som Havet var,
 Der, let i sine Kruser lagt,
 Først mumler venligt om sin Magt,
 Men snart, af Stormen hulet ud,
 Fremtordner barsk sin Vældes Bud.
 „Den Fæstmand skal du aldrig faae!
 Et lige Spænd i Nag bør gaae.
 Du blusser end i grønne Baar,
 Mens Sneen plettet har hans Haar.
 At hæve den ulige Pagt,
 Det er min Billie og min Agt!
 Du puffer paa dit Adelsblod?
 Jep Muus er Ridder, gjæv og god;

Han har alt i min Faders Bold
 Saa't Guds og Guld og Hjelm og Skjold.
 Jeg veed det nok, at Ulv og Orn
 Kun parres vil med Galt og Bjørn,
 At Mormand kun sit Hoveds Glæde
 Omvinde vil med Rosenkrands;
 De trodse mig, min Kongestav,
 Og Magten, som mig Himlen gav.
 Men Magten vorde skal et Baand,
 Og Sceptret Riis og Straffevaand.
 Man binder ei den stærke Bjørn
 Med Silketraad og Uldengjærn;
 Man lokker ingen Ulv i Huus
 Som til en Fælde liden Muus;
 Snart faaer man kun ved rette Træk
 Med Lempe Og i Humlesæk;
 Og snart, hvad ei sig bøier smukt,
 Maa knækkes ved en mægtig Tugt!
 Saa vil og jeg den store Tot
 Udspinde snart saa fiint og smaat,
 Det Abild vil jeg skudde kjæk,
 Og stemme for den vilde Bæk,
 Og Bægret knuser jeg engang,
 Saa staaer jeg fast i Dannevang!
 Du skal! — i disse tvende Ord
 Er større Trolddom, end du troer,

Naar de fra disse Læber kom,
 Der lufte Magtens Helligdom!
 Og hvis din Kløgt ei fluer klart,
 Hvordan er Hjertet da forvart?
 Har du forglemmt, hvor sødt og ømt
 Du har i disse Arme drømt?
 Jeg fik dig som et lidet Noer,
 Og paa mit Knæ du vorte stor.
 Din Barndoms Fristed var min Favn,
 Og paa mit Bæger staaer dit Navn
 Iblandt de Navne, som især
 Jeg troede meest min Naade værd.
 Du skal hos mig, og i mit Buur,
 Trods din ulhdige Natur,
 Giin Veiler see for sidste Gang
 Og klynke ham hans Afskedsfang;
 Og ei et Ord, en Lyd, et Blik,
 Du ei af mig indprentet fik,
 Forraade maa den frække Trods,
 Hvormed du her har talt til Os!
 Du skal!" Og vred hun Hesten gav
 Et Nap, saa snart i strakte Trav
 Hun naaede hurtigt til sin Borg
 Med Kirstin Thott og hendes Sorg.

2.

Hvo var han vel? — En Mand han var,
 Saa stolt som nogen Stamme bar,
 I Raadet findig, gjæv og snild,
 I Kampen stærk, som Lynets Ild;
 I Fredens snilde Baabenleeg
 I Siirlighed han Ingen veeg;
 Han svang saa let sit tunge Spær,
 Som Binden spiller med en Fjer;
 Hver Sømand veeg ham Skib og Roer,
 Hver Fisker Net og Angelsnoer;
 Med Sælen svømmed han omkap,
 Og rendte op den Hare rap,
 Og Jægren svoer ved Hund og Horn,
 At Skoven aldrig saae tilforn
 En bedre Skytte, som til Jagt
 Har Pilen over Buen lagt;
 Han tæmmed Hingsten med sin Haand
 Som lidet Barn med Ledebaand;
 Og sad han saa blandt Mænd ved Drif,
 Han tørstig ei af Lauget gif;
 Med mægtig Røst til Harpens Klang
 Om Oldtids Kjæmpeslægt han sang.
 Og har du seet en vældig Geg,
 Hvis Top saa frank mod Himlen steg,

Hvor hvert et Blad var sundt og ungt,
 Men Bedet fast og marmortungt,
 Og rolig dog i al sin Prunk, —
 Da har du seet Hr. Holger Munk.

Men mellem Hormænds Glimmertant
 En saadan Stjernes Lys forsvandt.
 Hvad agter vel en pyntet Trop,
 Ved Naadens Solglimt klækket op,
 En Mand, der skatter deres Kunst
 Som Bjeldeklang og Taagedunst?
 I denne Tryllefreds med Mod
 Han trodsig som en Fremmed stod;
 Hans Die skued skarpt og klart,
 Hans Skole var af anden Art.
 Med Staal i Haand, paa høien Stavn
 Han lærte Fiendens Mund sit Navn,
 Og Sværdets Hvinen, Pilens Klang
 Hans Ore var som Lærkesang;
 Trods Tørst og Hunger, Rød og Trang
 Ei standset blev hans Skolegang.
 Han offred den de yngste Aar, —
 Hans Kind blev bruun, og blegt hans Haar;
 Da satte han sit Spyd i Ro,
 I Fredens Ly han vilde boe.
 Den Sum, han for sin Fremtid gav,
 Han vilde trække Renten af.

Han havde nu sin Arne bygt,
 Og vilde den med Blomsten smykt,
 Hvis Duft og Farve ei forgaaer,
 Som spirer Sommer, Vinter, Vaar!

3.

Han traadte stolt i Hallen ind.
 Der stod hun, rank, med blegen Kind.
 Den bløde Arm paa Armen laae,
 Mens Diet fast mod Jorden saae,
 Og ei et Blik hun voved bly
 At sende gjennem Taarens Sky.
 Men Dronningen, med roligt Smil,
 Lod sine Blik, i selsom Til,
 Gaae snart til ham, til hende snart,
 En Skipper paa en hurtig Fart!
 Hun vinked taus, og han fremstod
 Med aabent Blik, med kraftfuld Fod;
 Hans Bryn var rynket, Panden varm,
 Paa Sværdet støtted han sin Arm.
 Han vidste grant, at Høiheds Gunst
 Er som en let bevæget Dunst,

Vel stundom stærk til Frugtens Drift,
 Men tidt en fin og listig Gift,
 Der svider af den Blomstertop,
 Som i dens Skjød er spiret op.
 Selv nu han aned intet Godt,
 Bestikket hid til Kongeslot.

Men Dronningen et andet Vink
 Udsendte ved sit Dies Blink,
 Saa Pigen sittrede derved
 Fra Tæsen og til Foden ned,
 Men hæved ei sit Dielaag, —
 Et Smil kun Læben bittert drog.
 Hun talte; men fra hendes Bryst
 En anden, kun ei hendes Røst,
 Fremgik, som fra en Grubes Gang
 En Bjerghands sørgelige Sang.
 Hun talte; men det var med Rød,
 Alt Ordet sig en Bane brød,
 Det var, som indensfra en Haand
 Holdt Talens Række ved et Baand.
 Hun talte; men hvad der blev sagt,
 Var som en Vise, underlagt
 En dyb, alvorlig Melodie, —
 Saa sær Forvirring var deri.
 Hun stod og rørte ei et Lem,
 Kun Munden aabned hun paa Alem.

Og lod sin Tale liste frem:
 „Hr. Ridder!“ — af, ved dette Ord
 En Gysen ham i Barmen soer,
 Alt blev ham klart, just ham især,
 Hvem før hun kaldte Hjertenskjær.
 „Hr. Ridder! I er vel saa snild,
 At give Eders Minde til,
 Hvad mig min Fostermoder har
 Beviist, min Fremtids Lykke var?
 I give mig min Ring, I bær,
 Igjen jeg rækker Eders her.
 Beraadt med Frænder og med Gud,
 Jeg vorde skal Jey Muuses Brud,
 Og paa den Ring, af mig han faaer,
 Mit Hjertes Mening udtrykt staaer.
 Hr. Ridder! Skilles vi saa ad
 Med Fred i Sind og uden Had?“
 Hun taug; men med eet Diekast
 Fortolked hun sit Ord i Hast,
 Som Lyn, useet af ham, kun eet;
 Men havde han dets Rigdom seet,
 Han vilde øst en større Fryd,
 End tolkes kan med Ordets Lyd; —
 Ak! i dets blanke Laaredaab
 Laae alle Elskovshimles Haab!
 Var ei af Harm hans Sind beruust,
 Hans Hjerte var ei blevet knuust;

Ham var hvert Ord, skjøndt simpelt, klart,
 Kun Draaber Gift, tillsammanspart
 Og raft ham, som en Sygedrif,
 Thi af, han saae ei hendes Blif!
 Og Ringen, som hun meldte om,
 Den Ring ham ei af Minde kom,
 De Elskovsord, der skulde staae,
 Med bitter Haan han tænkte paa.
 Han Orlov tog, og drog med Sorg
 Alene til sin Fædreborg.

4.

Hun fik Jep Muus. — Saa koldt og stivt
 Paa guult Papir, med snørklet Skrift
 I gamle Slægtetog det staaer
 Blandt Navne fra henrundne Aar.
 Den tørre Grandfæter seer derpaa,
 Men koldt hans Blif derover gaae,
 Han aner ei den Kummer stor,
 Som gjemmes bag de simple Ord,
 Den dybe, bittere Hjertequal, —
 Han agter kun paa Navn og Tal.

Forlængst hun er i Graven gjemt,
 Og hendes Navn og Sorg forglemt! —
 Jep Muus, han var en spinkel Mand,
 Han kunde gaae, som Andre kan,
 Med lige Been og Ryggen ret,
 Paa Hesten sad han rank og net;
 Men traad i Kongehal han ind,
 Saa speiled sig hans Trællesind,
 Hvor han saa gif og sad og stod,
 I Hoved, Ryg og Knæ og Fod.
 Hans Bams var blaa og sløieleblød,
 Hans Brog var guul, hans Høse rød,
 Og Farven af hans Kapper fort
 Var Hælten hvid og Hælten sort,
 Og paa de grønne Snabelsfoe
 Der ringled Sølvbjergder to.
 Saaledes udstafferet smukt
 Med kroget Knæ og Ryg i Bugt
 Han seiled ind foruden Støi,
 Saa Dvaast og Baand som Vimpler fløi.
 Det store S han ligned grant,
 Som Munkens Skrivekunst opfandt,
 Smukt malet, firet rundtomkring
 Med røde, blaae og gyldne Sving.
 Skjøndt han i Kjolen var en Gjæk,
 Var Manden fløgtig, fin og fjæk;

Og var hans Arm ei stærk og vild,
 Det hoded, han var myg og snild;
 Han krøb, hvor Andre opreist gik,
 Og rammed Maalet paa en Brif. —
 Saa stod han for sin ædle Brud,
 Trolovet ham ved Magtens Bud,
 Og figed op med Dine smaa
 Til Himlen, som i hendes laae;
 Og skjøndt han saae den taagedæft,
 Stod han og logred dog saa fræft,
 Ret som en lille, vever Hund
 Med kjælent Smil om spidse Mund.
 Da rakte hun den Fæstemand
 En gylden Ring med bredden Rand,
 Hvor stukkert, som et Tryllesprog,
 En Krands af Ord sig stirligt drog;
 Og mens hun bytted den med hans,
 Sært tindred hendes Digs Glands.
 Hun hvæfede: „læs!“ og ivrig han,
 Omdreieude den gyldne Rand,
 Gik stavet sig til hvert et Ord.
 En Skjelven om hans Læbe foer,
 Saa bittert smilede han derved,
 Som i et Galdebær han beed;
 Han blev lidt rød, saa atter bleeg,
 Og hendes hvæfse Blik undveeg;

Han saae paa Ringens gyldne Baand,
 Han veied den i hule Haand,
 Og, skjøndt den brændte ham som Glød,
 Han roligt den paa Ringren skjød.
 Men dette tunge Trostakspanst,
 Den Stump af Lænken, som dem bandt,
 Som slutter i sit ene Led
 Den frygtelige Evighed,
 Slet Ingen saae, — kun han og hun.
 Og som forseglet var hans Mund! —
 Hun fik Jep Muus, og stolt og glad
 Han hos sin skjønnne Frue sad.
 Det var i Fru Margrethes Huus,
 Man drak det rige Bryllupskruus;
 I Kongens Gaard de begge To
 Fik Hødereskost og Gressbo.
 Saa blev det Vinter, det blev Vaar,
 Alt Bøgen stod med guulnet Haar,
 Da sprang der Blomst af Stammen alt,
 Men visen den til Jorden faldt.
 Jep Muus han græd; men Fru Kirstin
 Kun sørged med det hvide Liin.
 Med stadigt Løb endnu engang
 Sig Aarets Hjul om Axen svang,
 Da var paa Stammen Frugt igjen,
 Men Mulden gjemte ogsaa den.

Jep Muus sig græmmede, som før, —
 Al hendes Sorg var Snip og Slør.
 Thi hendes Sind blev koldt og stivt,
 Hun hadede som Pest og Gift
 Den væmmelige, tvungne Pagt;
 Hun saae paa ham med dyb Foragt,
 Og takked Gud, at hendes Blod,
 Med Livet, og hans Navn forlod.
 I Samqvem saaes hun glad og loe,
 Men ene var hun aldrig fro.
 Med Dronningen paa Jagt hun drog
 Og fulgte hendes Reisetog,
 Og Hestens Spring til Hornets Klang
 Var hende Dands og munter Sang.
 Men sad hun i en eenlig Braa,
 Tungfindig hun mod Jorden saae,
 Mens Tenen standsed, Taarer flød
 Som Perler ned i hendes Skjød.
 Hun var forladt! — forladt af ham,
 Som hendes første Suk fornam,
 Da varm, med mandigt Alvorsord
 Han vakte hendes Sjæl til Flor,
 Der end i Baarens Blomsterskjød
 Sin ubevidste Slummer nød,
 Saa den fik Blomst og Frugt og Blad
 I Livets Sommerstraalebåd;

Mistjendt af ham, hvis stærke Mand
 Holdt hendes fast ved tusind Baand,
 Bed hvem den steget var fra Jord
 Did op, hvor Lys og Frihed boer,
 Som Bedbend hæver sig mod Sky
 Ved Egens Kraft i Egens Ly.

5.

Hvis du vil flye fra Verdens Tant,
 Hvor Træthed kun dit Hjerte fandt,
 Hvor Hverdagssladdrens matte Tjift
 Blev daglig dækket dig paa Dift,
 Hvor Mistro lurker paa dit Fjed,
 Og Nar kun troer paa Trofasthed;
 Hvis du vil skye den vandle Færd,
 Saa fjæl dig dybt bag Skov og Træer,
 Gjør Egen, Bøgen til din Ben,
 Elsk Blomsten, der omduster den;
 En mosgroet Steen, den grønne Eng
 Dig vorde Bænk og Hvileseng;
 En lille Fugl paa løvsuld Green,
 En mørkblaa Sø, et Straa, en Steen,

Den lette Hind, som paa dig seer
 Med milde Blik, et Blad, en Fjer,
 Som seiler ned ad klare Bæk,
 De røde Bær paa Hybenhæk,
 Den fjerne Klokkes Aften sang,
 Et Baldhorns længselsfulde Klang, —
 Men fremfor Alt, den dybe Fred,
 Den trygge Aftenrolighed
 Vil styrke, læge balsamsødt
 Hvert Saar, som Livets Dolk har stødt.
 Der tør din Tanke sværme frit,
 Og glemme Alt, hvad du har lidt;
 Det smaaligt Uøle spinder snart,
 Det store Omrids bliver klart,
 Forsonet glemmes din Foragt,
 Og luttret straalet Livets Pragt!

Paa Flugt fra Minder, Hof og By
 Han søgte fjernt et venligt Ly.
 Der var en vældig, dunkel Skov; —
 En Vandrer havde vel behov
 Paa travle Fod en Dag at gaae,
 Hvis han dens Midte vilde naae.
 I Skovens Hjerte laae en Sø,
 En Damvei førte til en Ø,
 Og paa dens grønne Underlag
 Med røden Muur og Kobbertag

De Munkers Stammeborg sit Spiir
 Stak høit i Lustens blaae Sapphir.
 Langs Søens Rand der løb en Sti
 For Vandreren, som gik forbi.
 Rundt om var grønt. En mægtig Hær
 Af gamle Stammer, hver især
 Med tusindaarig Bul og Rod
 I Krands om Søens Glade fod,
 Et Piilskud knap det skarpe Blik
 Igjennem tætte Brimmel gik,
 Hvor Hjorten kneiste, Haren ræd
 I Krattet smutted snelt afsted;
 Hvor Droslen slog i Baaren blid,
 Og høit i skumle Vintertid
 Den hæse Ravn i Flugten freeg,
 Naar over nøgne Top den steeg.
 Her saae den aarle Sommerstund,
 Mens Finken laae i søde Blund,
 Ham vandre med sin stærke Hund,
 Og standse tankefuld i Lund;
 Her Vinternattens Sølvpragt
 Omstraalte tidt hans vilde Jagt.
 I Borg, ved Sø, i Skov og Krat,
 Alene i den tause Nat,
 Om Aften ved sin Arnes Ild,
 Om Morgnen eensom lænet til

Den hugne Sandsteens Orneslygt,
 Hvormed hans Borgs Altan var smykket,
 Et Minde kun hans Tanke bandt,
 Saa den ei Ro, ei Hvile fandt.
 Han flyede det, men kun paa Skæmt;
 Siin Salighed, han havde drømt,
 Var altfor dybt i Hjertet groet
 Til strax at løses fra sin Rod,
 Og, skøndt Phantom, den var ham kjær.
 Han stred; men Kampen var for svær;
 Vel var han stærk; men Draaben, seen,
 Gaaer Bugt selv med en Kampesteen.
 Hans Tanker var som Bølger blaae,
 Der vekslede mod Stranden gaae;
 De lod i saligt Drømmeri
 Det Svundne svæve ham forbi,
 Men svulmed tidt med Bitterhed, —
 Den var ei Mand, som ei blev vred;
 Med falsk Gædelmodighed
 En sund Natur veed slet Besked: —

„Mit Suf er Synd! — Har Himlen ei
 Belfignet fuldeligt min Bei?
 Den undte mig i vaagen Drøm
 At seile riig paa Gaabets Strøm,
 Og vandt end Boblen let i Skum, —
 Dunst — er jo hele Livets Sum!

Og Hun? — var hendes Daad ei ret?
 Jeg, veiet, fundet blev for let.
 Hvad var min Borg, min jævne Lod
 Mod Hoffets Pragt og Overflod?
 Hvad Fuglens Sang i Skovens Skjød
 Mod unge Junkres Smiger sød?
 Hvad var den travle Teen og Rof
 Mod sladdrende Beninders Flok?
 Hvad Troskab, Alvor, Kraft og Ild
 Mod Dands og Pynt og Sang og Spil?
 Jeg priser ham, den unge Fant,
 Der Fraisen sig saa fiirligt bandt,
 At han sin Dames Hjerte vandt
 Ved denne og ved anden Tant!
 En ringe Priis! — og Himlen naae!
 Hvor høit mon da de Andre staae? —
 — En Ring? — Det kom mig for, som saa
 Hun talte om en Ring, hvorpaa
 Der skulde skrives — at ja! — hvad?
 Vel en Sentents saa slau og slad,
 Som nogen Perlestiffers Haand
 Har sat paa Gjord og Hosebaand?
 Og dog, har ikke falsk jeg hørt, —
 Var hendes Stemme om og rørt?
 Var det da Spot? en Havfrusang,
 Der over hendes Læber klang,

Som skulde loffe ud min Sjæl
 Paa Sorgens Hav? — hvad var det vel?"

Men Tvivlen vorte i hans Bryst,
 Ham Ringen snart var Dval, snart Trost.
 Han saae ei hendes sidste Blik,
 Da haant han vendte sig, og gif;
 Thi havde han dets Fylde seet,
 Var ei den Smerte ham beredt;
 Han vilde øst en større Fryd,
 End tolkes kan med Ordets Lyd; —
 Al, i dets blanke Laaredaab
 Laae alle Glædeshimles Haab!

Men Ringen med sin Indskrift blev
 Enhver hans Tankes Hjul og Drev;
 En Tryllefreds, der slutted tæt
 Omkring hans Aand, et Jæger-net,
 Hvori den slog sin Vinge træet,
 En Dværn, som selv han drev omkring,
 Liig blændet Og, i evigt Sving.
 Hans ydre Færd var Ro, mens der
 I Barmen raste vild Begjær
 At see hiin Gjenstand for sit Had,
 Og læse — selv han veed ei, hvad?
 Et Trøstens Ord? — en Dødens Dom?
 Fast lige fjært ham forekom.

Han glemte for det ene Savn
 Hvert dyrebart og helligt Navn,
 Dg Liv, Død, Evighed og Gud
 Var slettet af hans Hjerte ud.
 Alt stod i Mulm! — kun Ringen ei!
 Den vilde han, ad hvilken Bei
 Saa Skjebnen, eller hvad man vil,
 Ham naadigen forhjalp dertil,
 I Haanden holde, med sit Blik
 Indsuge som en Lægedrif
 Blot eet Secund, eet Aandepust,
 Dg frelsees, — eller vorde knust!

6.

Til Lise for sin syge Sjæl
 Slog Holger Munk Jep Muus ihjel.
 Hans Paaskud? Veed jeg det? Hvad Sag
 Mon ligger paa saa simpel Sag?
 Hvor let kan ei en Cavalier
 Gaae Ram til slig en Daad, og meer?
 En Spore, stødt imod en Taa, —
 Et Smil, man strax ei kan forstaae,

Et Ord, et Nysen eller Nif
 Var tidt som grusomt Sylestif
 I den saa kildne Gresprif!
 En har maaskee en hoven Kind,
 Saa Munden trækker sig lidt vind;
 En Anden holder det for Spot,
 En skjæv Mund huer ham ei godt,
 Han troer, det myntet er paa ham,
 I Blod han tvætte vil den Skam.

Ved Solens Lys, i Vaabendyst
 Med Blik mod Blik og Bryst mod Bryst,
 I ærlig Kamp, i Ridderfærd
 De maalte deres lange Sværd.
 Hr. Muus, skjøndt smidig, uforsagt,
 Ei voren var Hr. Holgers Magt;
 Thi Hævn og Had og Tvivl og Harm
 Fordobbled Lynet i hans Arm,
 Og snart hans Fiende straffes kold
 Med Rakken paa sit Adelskjold.
 Hr. Holger tænkte ei paa Bod,
 Ei paa det spildte Adelsblod;
 Han slængte bort sit blanke Staal,
 Og iulte til sin Vængsels Maal,
 Drog Handsken af den Slagnes Haand,
 Og vristed med ustyrlig Mand

Af fjerde Finger, hvor den sad
 I andre rige Smykkers Rad,
 Den Ring, i bittre Taarer døbt,
 For Staal og Blod saa dyrefjæbt.
 Og da han den for Diet bar,
 Forvirret, knap han saae, det var
 En Guldring med en Kobberstift,
 Hvori var stukket klart i Skrift:
 „Hvad vil en Ræv i Galtens Sti?
 Hvad vil en Muus i Bjørnens Hi?
 Du Kobbernagle! art dig smukt,
 I Guld du ligger indelukt!“

Hans Arme sank; hans Døie saae
 Med Smertens Ynk paa ham, der laae;
 Han faldt paa Knæ, han bad til Gud, —
 Saa stod han taus, saa brød han ud:
 — „Og tænker jeg mig rigtig om,
 Kan du jo takke Gud, jeg kom!“

7.

Det Aften var; Høstsolen alt
 Bag Rattens brune Teppe faldt;
 Dykt Mørke dækked Skov og Slot,
 Riigt guldbrodeert var Himlens Blaat.

Paa Høien hist, hvor smalle Sti
 Længs Søen slynger sig forbi,
 En Vandrer eensom stille stod,
 Og, støttet træet til Bøgens Rod,
 Sit Blik paa Eggen hvile lod;
 Og hvad hans Dje henrykt saae,
 At skildre her jeg prøver paa.
 Saa taus og mørk laae Skovens Krands,
 Men Slottet stod i fulde Glænde,
 Og Søens sorte, slebne Glar
 Hvert Vindves Straalebilled bar.
 Men Mattens dybe Stilhed brød
 En Støi fra Skovens fjerne Skjød,
 Hvor blandet Raab og Lattekød,
 Hvor Hestens Hov, Trompetens Larm
 Sik Echo vakt af Sørens Arm.
 Paa Veien, som sig dreier ned
 Fra Skovens Rand mod Søens Bred,
 En pragtfuld Skare langsomt reed,
 Og hundred Faklers Flamme rød
 Saa vidt og bredt i Straaler flød,
 Og spredte med sin stærke Ild
 Paa Løv og Vand sit Farvespil.
 En deilig Dame reed foran, —
 Ved Siden, stolt, en kraftig Mand;
 Og efter dem der, Par og Par,
 En Glimmerkjede flettet var,

En Mø, en Svend, en Svend, en Mø, —
 De nærmed sig den stille Sø.
 Der visted Hjer paa Hattepul!
 Der slagred Vaand! der blinked Guld!
 Trompeten klang, og Gnisten blank
 Rødt sprudende i Vandet sank,
 Mens Fod for Fod det rige Tog
 Sig ud mod Borgen langsomt drog
 Hen over Dammens høie Steen,
 Afspeilt i Vandets Glade reen
 Som et uhyre Tusindbeen!
 I Borgens Port de trængte ind;
 Da rødmed stærkt i Fakkelskin
 Den snevre Gaard, den høie Muur.
 Og stille taug Trompet og Luur.
 Men der, hvor Bindveskrækken klar
 Forkyndte, Borgcapellet var,
 Der strømmed ud en anden Klang
 I Brudemesens Høitidsang.
 Den bredte sig i Nattens Skjød
 Saa blid og sværmende og blød,
 Saa qvægende, som Dug og Regn,
 Der drysfer paa en solbrændt Egn;
 Saa sød som Templets Virakduft,
 Saa varm som Julinattens Luft,
 Forsonende, som Engles Qvad,
 Naar de for Verdens Synder bad;

Først svag, men soulmed snart med Magt
 I alle Toner's Regnbupragt,
 Og fræved hen saa blid og smuk
 Som Fromheds sidste Afskedsuk.
 Saa blev der thyst, hver Flamme slukt,
 Og alle Borgens Dine luft. —
 Den Vandrer svandt bag dunkle Arat.
 Det var de Tvendes Brudenat!

Annette.

Det første Møde.

See, Sneen lægger sin Pude
Om Hytte og om Slot;
Det er saa koldt derude,
Men her er luunt og godt.

Med dine hvide Hænder
Du vinder det fine Garn,
Og stundom Diet vender
Smilende til vort Barn.

Og mens du vugger Drengen,
Annette! vil jeg engang
Sagtelig røre Strængen
Og synge dig en Sang. —

I Sommeraftenstunden,
 Som Fremmed, med en Ven
 Jeg kom til Bøgelunden
 Hvor Mængden strømmed hen.

Vogne og Heste bare
 Over Canalens Bro
 En lystig, broget Skare
 I lette Klæder og Skoe.

Paa runde Plet derinde
 Bar der en Tillie lagt,
 Hvor Bøgen og grønne Linde
 Skygged og holdt Bagt.

Hver Sjæl med pene Klæder
 Fra Egnen havde jo Lov
 At dandse paa hine Bræder
 I Herr Agentens Skov.

Solen, vest paa Himlen
 Som Lysekrone, stjal
 Sin Straale over Brimlen
 Ind i den grønne Sal.

Agenten var saa vigtig,
 Saa fin og vims en Bert;
 Man saae, „hvor det dog rigtig
 Var ham smigrende og kjært,

At see saamange Smukke
 Paa sit Sommeraftenbal,“ —
 Friseret som en Duffe,
 Med Best af broget Shawl.

Bed Klang af Violiner,
 Af Fløiter og Oboe,
 Gled de med muntre Miner
 I Balsen to og to.

Da kom tilsidst det Bedste!
 En simpel Vogn jeg saae
 Trukket af treende Heste,
 En sort og een graa.

Jeg saae en lille Pige
 Undseelig, hvid og peen
 Fra Hjellevognen stige
 Med fine deilige Been.

Dg saa en gammel Frue,
 Hvis Velighed og Tugt
 Hvermand nu kunde skue
 I Diet, klart og smukt.

Den Gamle var din Moder,
 Den Unge — var jo du; —
 Saa sprang der en lille Broder
 Fra Vognen endnu.

Da saae jeg Herrerne smidske
 Paa Pladsen rundtenom,
 Dg hørte grant dem hvisse:
 „Det var dog godt, hun kom!“

De ædle Kræmmersvende
 Dg Contoristers Flok,
 De maatte blusse og brænde
 Forlibte meer end nok.

Studenter i sorte Kjoler
 Dg Officierer i Rødt,
 De gjorde Caprioler,
 Dg smilede ømt og sødt.

Af, hvor de løb og sukked
 Med Hjertet i deres Hals!
 Af, hvor de bad og bukked
 Blot for en Extravals!

Selv dandsede jeg ikke;
 Men aldrig dig forlod
 Skinsyge mine Blikke,
 Ihvor du gif og stod.

Mit Hjerte huldt det qvæged
 At see, hvor i Cotillon
 Du stirligt dig bevæged
 I det blændende Vinon;

Saa lustig, som Mattetaagen
 Henglider over Sø,
 Saa hvid og let, som Maagen
 Svæver om Ryft og Ø;

Som Solen, der sank bag Mosen
 I Skyens Goldekast,
 Saa blussende som Rosen,
 Plantet i Alabast.

Jeg saae om Rækken slingre
 De blanke Slangers Flok;
 Jeg troer, til tusind Fingre
 Var der Guldringe nok.

Og dine Dine, Søde!
 Siig, var det Trylleri?
 Jeg saae dem jordist gløde,
 Men en Himmel dog deri.

Jeg selv stod taus, alvorlig,
 Men i min Varm opgif
 En Sol, saa varm og vaarlig,
 Udstraalt af dine Blik.

Og bag det kolde Dække,
 Som paa mit Ansigt laae,
 Følte jeg snart en Række
 Af Elskovsroser staae.

Da blæstes en Fansfare,
 Brat standsede Dandsens Flugt,
 Tjenere rundt ombare
 Kjølig Viin og Frugt.

Saa høfligt jeg mig nærmed
 Til Bænken, hvor du sad,
 Hvor svalt mod Solen skjærmed
 Ahornens brede Blad.

Jeg talede med din Moder
 Om mangen snurrig Gæst,
 Og lod din lille Broder
 Fortælle mig om sin Hest.

Til dig jeg voved ikke
 At vende noget Ord,
 Electrisk dine Blikke
 Gjennem mit Hjerte foer.

Kun stundom lod jeg glide
 Af Diekast et Par
 Hurtigt til den Side,
 Hvor du og Amor var.

Du troede, jeg var forlegen,
 Og smilede lidt spidst, —
 Men Undseelsen blev din egen,
 Det mærked du tilsidst.

Du sølte nok, at Guden,
 Usynlig, med sin Haand
 Fæstere knytted Knuden
 Paa det nytvundne Baand.

Da sig nu Dagen fulgte
 Bag den stjerneverige Nat,
 Mindes du, jeg dig fulgte,
 Og bar dit Shawl, din Hat?

Jeg trykket dit Shawl til Munden,
 Og aanded den fine Duft
 Meer henrykt, end i Lunden
 Nattens balsamiske Luft.

Mindes du, jeg dig hæved
 I Bognen paa min Arm?
 Jeg sølte, hvor du bæved
 Trykket imod min Barm.

Og denne søde Gysning,
 Hvis Tanke jeg forstod,
 Den gav mig en Dplysning,
 Som ildnede mit Blod.

Jeg tænkte: „Nu forklar dig,
 At Alt kan blive lyst!“
 Og hvist, mens jeg bar dig,
 Saa hemmeligt og tyst:

„De maa nu være færdig
 At troe — hvad De vil,
 Men saa inderlig elskværdig
 Som De, er Ingen til!

Jeg maa Dem Alt forraade,
 Hvad selv De aner vel!
 Af, Kjærlighedens Gaade
 De løste for min Sjæl!“

Du saae paa mig forundret,
 Men fik slet ikke svart;
 Thi Fjællevoغن dundred
 Over Broen med en Fart. —

Evgit min Barm skal gløde
 For dig, som første Gang!
 Stig mig, Annette, Søde!
 Hvad faaer jeg nu for min Sang?

Besøget.

I Dalen der, hvor Beien bugter
 Fra Skoven ned mod grønne Bång,
 Hvor Haugen glimrer, fuld af Frugter,
 Og Søen blinker blaa og lang;
 Der ligger Bræstens Enkesæde
 Med kalket Væg og Tag af Straa;
 Jeg ind ad Laagen der vil træde, —
 Jeg seer den gjæstfrit aaben staae.

Hvor her er hyggeligt og stille! —
 Hvi standser du, min Taare, saa?
 Der er kun Een, som seer dig trille,
 Jeg troer, han vil dig nok forstaae.
 Mit første Offer du frembære
 I denne Fredens Helligdom;
 Men lad for Alt ei Verden lære,
 Alt ogsaa jeg er blød — og from.

Hør Sølvpoplens blanke Blade,
 See Åstren i sin Herlighed,
 Og Bien fra sit travle Stade
 Fortælle mig Alt, hvad de veed;
 Hvert lille Straa om hende taler,
 Og Alt er mildt og fromt og godt; —
 Det Herredom, hvor hun befaler,
 Sig smykker rødt og hvidt og blaat.

Her er saa venligt, svalt, hvor Haslen
 Sig hvælver over dunkle Gang,
 Hvor dæmpet blidt af Løvens Næslen
 Kun sjernt man hører Fuglens Sang.
 See, Spor jeg sener her i Sandet,
 Saa nydelige, smaa de er; —
 Bed Gud! det kan ei være andet,
 Hun selv har nylig gaaet her.

Hvad hører jeg? — det klang deromme:
 Annette! — med en Stemme fiin?
 Åk, Støren! — ja, jeg seer den komme
 Og ghyge paa en Balsamin;
 Den seer paa mig med fløgtigt Die,
 Den tænker: hvad er du for Een?
 Og pynter paa sin Tjedertrøie
 Med Næbet og det slanke Been.

Men dette Lysthuus? mon derinde
 I Skyggen af Syrenens Lag
 Jeg skal den lille Søde finde,
 Som styrer dette Hjertes Slag?
 Jeg har i Templet mig indviet! —
 Her sad hun nys paa denne Plads,
 En Skammel staaer her, Broderiet,
 En Sykurv og et Blomsterglas.

Dg blandt de mange, pene Sager
 Af Elfenbeen og Perlemoer
 Et Glimt af Lykken jeg opdager,
 Saa knap jeg mine Dine troer:
 See, der i Kurven ligger Brevet,
 Som angst jeg sendte hid igaar,
 Dg hendes Svar jeg finder skrevet, —
 Paa Bordets Marmorblad det staaer.

O, søde Anelse! — jeg Stenen
 Saa henrykt trykker i min Favn; —
 Thi hun i Tanker der med Brenen
 Har ridset ind mit fulde Navn;
 Der end har staaet noget mere,
 Men det er ivrigt fradset ud,
 Tre Ord! mon jeg behøver flere
 For stolt at vorde som en Gud?

Jeg bortgav ei den Bladehytte
 For noget jordisk Pantheon;
 Jeg Skriften der ei vilde bytte
 For Marmorskrift fra Babylon;
 Og ingen indisk Wiisdomsfilde
 Til Grund og Bund jeg gad forstaae
 Saa gjerne, som jeg tolke vilde
 De Træk, mit Die hviler paa!

Bær taus, min Lyft! vær stille, Glæde!
 Mama og Datter, Haand i Haand,
 Jeg seer fra Haugestuen træde; —
 Den Gamle smiler, fro i Aand.
 Med grønne Forklæd, hvide Kjole
 Min Elskte, rødmende og bly
 Heel langsomt skrider, — som til Skole,
 Som Svenden fra sin Fødeby. —

Mig denne Hæk skal hellig være!
 Og denne Rosenbust deri
 Urørt skal fine Blomster bære, —
 Paa denne Plet her mødes vi.
 Her første Gang jeg torde trykke,
 Med Diet vaadt, med Kinden varm,
 Min levende, min søde Lykke
 Med salig Frihed til min Barm.

Hjemreisen.

„Din Moder mener selv, at bedst
 Det anstaaer sig og egner,
 At fjernt vi holde Bryllupsfest, —
 Vi finde nok en vakker Præst,
 Som os vort Pæs paategner.

Vi slippe for Stads og Compliment,
 For Tanter og Cousiner,
 For lange Viser, Sang og Klang,
 For Gallabord, mauvais plaisans,
 Og for andægtige Miner.

Gi sandt? vi reise, for Himlens Lind
 Sig farver i Morgenrøden?“
 Da lagde hun Haanden paa min Kind,
 Og hvissede mig i Øret ind:
 „Jeg følger dig — selv i Døden!“

Knap dæmred Morgenhimlen graa,
 Saa toge vi ømt i Havnen
 Mama, som end i Sengen laae, —
 Al, der var fast ei Ende paa
 Den Rygsen og den Havnen!

Saa førte vi langs med Søens Rand,
 Den kjølige, den stille;
 Den hvide Taage laae om Land,
 Kun høit i Luften hørte man
 Den eensomme Lærkes Trille.

Hvor Beien steil op mod Skoven gif,
 Der sendte vi tilbage
 Til Dalen lange Beemodsblik, —
 I Taagen skimted vi som en Prik
 Den lille Boligs Tage.

„Annette! græd kun rigtig ud,
 Med Taarer dæmp kun Sorgen!“
 Da græd min unge, deilige Brud,
 Med hende græd hvert Blomsterskud
 I den friske Sommermorgen.

Hun dulgte bag sit grønne Flor
 De vaade Vine og Rinder;
 Mens Bognen vugged i dybe Spor,
 Os thst iglennem Hjertet foer
 Saa mange Længselsminder.

Alt Morgentaagen løfted sit Slør,
 Da slog hun og sit tilside;
 Da aabnede Himlen sin gyldne Dør,
 Saa hver en Blomst, der sørged sør,
 Til Jord lod Taarerne glide.

Og smilende hun saae sig om
 I Skovens grønne Dybe,
 Paa Hjorten, som med Anstand kom,
 Paa Sommerfuglen, paa Snogen, som
 I Busken høstes krybe.

Da pludselig fra en Bivei saae
 En lille Mand vi fremtrave;
 Han havde en Præstekjole paa,
 Med grønne Dviist sin Skimmel graa
 Han ivrigt holdt i Ase.

Dg da han hilste, blev vi vaer,
 Hans Jese var lidt skaldet;
 Hans Blik var skjelmst, hans Pande klar,
 Dg kraftigt han sin Alder bar, —
 Han kom, som han var kaldet.

Jeg hurtigt sprang af Bognen ud,
 Dg hjalp ham ned af Hesten:
 „Pastor! De kommer som sendt af Gud,
 Thi jeg er Brudgom, hun er Brud, —
 De gjetter Dem vel til Resten?

Den Kirke her saa høi og grøn
 For Marmortempel at bytte
 Det var jo Synd! — her Jordens Søn
 Tør sende Himlen frit sin Bøn, —
 Her skal De Lænken knytte!

Frygt ikke Bispen! — seer De her,
 Papirerne ere i Orden;
 Til Bidner have vi Hans og Beer
 Dg Fugle, Blomster, Kilder, Træer
 Dg Himmelen og Jorden.”

Den lille Pastor han stod og loe
 Med begge Næver i Siden:
 „Saa I vil giftes strax, I to?
 Det maa jeg lide! — I kan mig troe,
 I angre det ei med Tiden!“

Lidt inde i Skoven, hvor Egen stod
 Med Løv og frogede Grene,
 Der knæled vi ned ved Træets Rod,
 Der talte han sit Ord, og lod
 Os Haand i Haand forene.

Men undrende jeg paa Præsten saae,
 Thi han var blevet en Anden:
 Livsalig Alvor paa Panden laae,
 Som Solglimt gjennem Skyer gaae,
 Saa prægtigt taledes Manden.

Han standsed ikkun een Gang lidt;
 Jeg troer, jeg aner Grunden.
 Jeg veed, det hænder sig saa tidt,
 At Præsten seer paa Bruden med blidt,
 Beemodigt Smil om Munden. —

Annette græd og Peer og Hans, —
 Jeg selv blev lidt bevæget:
 Fra Ordets rige Perlefrands
 Han havde laant sin Tales Glands,
 Og fra sin Mester Præget.

Snart Alt var endt; min unge Liv
 Han kysede paa Haand og Bænde:
 „Gud styrke dig i Død og Liv,
 Støt dig til ham, du svage Siv!
 Da skal du trofast stande!“

Han gav min Haand et venligt Tryk,
 Og hvisttede: „Glem nu Præsten!
 Den lange Rørelse er saa styg!“ —
 Og paa min Tjeners brede Ryg
 Han hurtigt skrev Attesten. —

Bed Kilden, hvor de blanke Fisk
 I Bølgen spillede glade,
 Hvor Bøgen skyggede, kjølig, frisk.
 Der bredte Peer vor Dug og Diss
 Paa Græssets bløde Flade.

Dg al den rige Reise-Kost,
 Som Mama i Kurven lagde,
 Den røgede Tunge, den gule Ost,
 Den brune And, den rhinske Most
 Han frem for Dagen bragte.

Vi alle Tre om Dugen sad,
 Annette var Vertinde;
 Hun rakte om det lille Gad,
 Ak! hvor hun bar sig stierligt ad,
 Min yndige Veninde!

Bogfinken ned fra Træet saae,
 Den syntes nok, det var Løier;
 Bed Bussen kneised den lette Naa,
 Ei kunde den i sit Hoved saae,
 Hvad dette var for Optøier.

Uf slebne Bæger jeg Vinen klar
 Lod Præstemanden smage:
 Dg knap han det til Læben bar,
 Før hele det runde Ansigt var
 Gæt Smil fra Bænde til Hage.

„Ah! nu er mit Hjerte vel tilpas,
 See, her er jo godt at være!“
 Han løftede høit sit fulde Glas,
 Dg sang med rund og kraftig Bas
 Et Qvad til Vinens Gæ: —

„I Baar stod Frøken Ranke kold,
 Med Lemmer spæde, grønne;
 Da kom Hr. Sol, en Veiler bold,
 Med gyldne Harnisk, Hjelm og Skjold,
 Dg førte hjem den Skjønne.

Hun blev en Frue, saur og fiin,
 Saa fiin og sauer en Frue;
 Dg efter lovlig, ret Termin
 Hun fødte paa et Slot ved Rhin
 Sin Søn, den gyldne Drue.

Han arvet har sin Bælde stor
 Fra begge Fædrestammer;
 En Jordens Datter er hans Moer,
 Hans Fader høit i Himlen boer, —
 Af dobbelt Ild han flammer.

Naar tidt jeg troer, ved Druens Gæst
 At jeg en Gud er vorden,
 Da har kun Solen Magten havt, —
 Saa kommer Støvet's tunge Kraft,
 Og styrter mig til Jorden!"

"Og derfor," blev han ved, "jeg vil
 Mig reise, før jeg falder.
 Encore un coup! — eet Ønske til:
 Staaer fast i Livets Berespil,
 Til Aftenklokken falder!"

Han svøbte sin lange Kjole op,
 Og greb til Pilevaanden;
 Paa Skimlen med behændigt Hov
 Han svang sin lille, trinde Krop,
 Og viftede med Haanden:

"Farvel! og glem nu ei jer Præst,
 Naar smukt I vandre sammen;
 Glem ei den Tægt, jeg jer har læst,
 Reis saa med Herren! — missa est,
 Et pax vobiscum, amen!"

Han travede rast i Skoven ind,
Og vi forlode Pletten;
Jeg kysede ømt min Hustrues Kind,
Og Hestene drog os som en Vind
Fra Skoven over Sletten.

Den Bei gif lige som en Snor,
Og Kirker, Byer, Banker
Og Mark og Eng forbi os foer,
Vi talte næsten ei eet Ord,
Men sad i dybe Tanker.

I Vest spandt Solens Rosenblod,
Og mørk blev Aftenstunden;
Da naaede vi Hjemmet, Fod for Fod,
Med Lys i Døren Cathrine stod,
Og Balder, Pudelhunden.

Tordenveiret om Natten.

„Staa op, Annette! — Barn! det tordner
Med Storm og Lynild Slag i Slag;“ —
Forfkræftet under Rappen ordner
Hun hurtigt Haarets rige Lag,
Dg sidder i den hvide Trøie
Søvndrukken der paa Sengens Bræt,
Dg kan med halvtillukket Die
Ei finde Skjørtets Bændel ret.

Den altfor pludselige Bækken
Har farvet hendes fine Kind
Langt mere bleg, end ellers Skrækken; —
Der kommer hun i Stuen ind!
Hun vakler, kan ei Sønnen glemme,
Dg stirrer mat paa Lampens Skjær,
Dg figer med en søvnig Stemme:
„Min Gud og Fader! hvilket Veir!“

Hun segner hen paa Canapeen,
 Og strækker lidt sin høire Arm; —
 Hvor hun er blændende som Sneen,
 Og blød og høielig og varm!
 Med Diet skjult i hvide Hænder
 Halv slumrende hensynker hun,
 Men farer op, naar Tordnen render
 Med Bulder over Himlens Rund.

Og stundom Tanker der opstige,
 Men næppe kommer Ordet frem,
 Før hun, hvad Smukt hun vilde sige,
 Har holdt i Hjertets tause Gjem;
 Ret som dengang, da vi blev viet,
 Da Præsten efter Beiret tog,
 Saa han var næsten standset i 'et,
 Og maatte sige i sin Bog.

Canarifuglen hist i Buret
 I Søvn pipper ganske smaat,
 Og vaagen er kun Taffeluhret,
 Man hører Perpendiklen godt.
 I Haugen suse Regnens Strømme,
 Og Stormen slaaer mod Træ og Tag;
 Sød Blomsten vugger, som i Drømme,
 Og dier ret med Velbehag.

Den sidste Sky i Vest sig duffer,
 Og Stormen har til No sig lagt.
 Mod Haugen Vindvet op jeg lukker:
 Kom hid, Annette! og giv Aft,
 Hvor Draaberne saa selsomt rende
 Fra Bladene! hvor frisk en Lust!
 Hvor Blomsterne taknemligt sende
 Fra Bægrene en Offerdust.

A! seer du Stjernen i det Høie,
 Som Edelstenen blaa og blank?
 Den har poleret klart sit Die,
 At see, hvor du er hvid og rank!
 Du leer, Annette? — var jeg Stjerne,
 Den Bedste i det hele Chor, —
 Du troer mig dog? — jeg steg da gjerne
 Til dig paa denne skønne Jord!

I Morgen er der smukt i Skove, —
 Men du er søvnig? — „Ja, og træt!“
 Saa kom da ind igjen at sove!
 „Ja, tro mig, jeg skal sove tæt!“
 God Nat! — „God Nat!“ — saa Begge tause, —
 Hvad siger du? — men intet Svar! —
 Thi Sønnen i den lille Pause
 Min Elsktes Læber kysset har.

Vandring til Landsbyen.

Jo, du skal kjønt spadserere med,
Din Doctor har jo sagt det;
En Vandring langs med Søens Bred
Har du ei før foragtet.

„Jeg bliver træt!“ — Vi langsomt gaae,
Bed Søen kjøler Luften,
Dg der er Græs at hvile paa,
Dg der er Blomsterduften.

„Hvad leer du ad?“ — Du bandt din Sko,
Dg sad saa yndig bøiet;
Dit Suk — og Tanken, kan du troe,
Mig gjorde saa fornøiet.

„Hvor du er fæl!“ — Kom, bedst vi gaae
Til Byen over Bænge;
Der boer en Mand, som skal forstaae
En Kunst, hvortil vi trænge.

„Hvad da?“ — Han bygge skal en Bo,
 En lille, venlig Hytte,
 Hvor Sorg ei boer, men Fred og Ro,
 Som Englene beskytte.

„Men jeg forstaaer dig ei!“ — Probeer,
 Min fløgtige Annette!
 Om, naar jeg ikke siger meer,
 Du kan min Gaade gjette?

„Na, sig det strax!“ — Befaler du?
 Det hjælper dig kun lidt!
 „Saa tie kun med din Gaade, nu
 Vil jeg slet ikke vide’t.“ —

Hvor her er svalt i denne Lund,
 Na, lad os staae lidt stille;
 Og kjøl forsigtigt her din Mund
 I denne klare Kilde.

I Fjor, da var du let til Veens;
 Hvad ændrer ikke Naret;
 Man kan ei altid være eens,
 Ja, seer du, saadan gaaer ’et;

Saa kneiser Træet stolt i Vaar,
 Thi Blomsten ikke thynger;
 Men bøiet det mod Høsten staaer
 Med Frugt i tunge Rhynger.

„Hør, nu igien! Nu er jeg vreed!
 Jeg vil ei længer ha' dig!“
 Du kan ei flyve langt; — jeg veed,
 Jeg kan ei skilles fra dig.

Men see! her ind vi træde vil,
 Isald du saa behager;
 Her faae vi, hvad vi trænge til,
 Her boer en — Kurvemager.

Kanefarten.

Nu god Nat! — Gaa ind, min Frue!
 Staa ei uden Shawl og Hat;
 Skynd Dem til den varme Stue.
 Tak for denne Gang! God Nat! —
 Sæt i Kanen dig, Annette!
 Jeg staaer bagpaa, ud ad Port
 Gaaer den lette
 Hest i Trav, som det var smurt.

Kold og klar er Luften, Sneen
 Knitrer under Hestens Skridt.
 Maanen glimter i Alleen,
 Bag hvert Træ den leger Tit;
 See! der er den, kan du see 'en
 Blank, poleret, uden Ring?
 Her Chausseen
 Naade vi med raske Sving.

Her jeg atter frit tør aande
 Efter al den Biin og Mad,
 Efter alt det Brørl, den Baande,
 Som saa gjerne følges ad;
 Endt er nu min Dval og Dvide, —
 See du kun! — du næppe troer,
 Hvad jeg lide
 Maa ved sligt et Middagsbord:

Fornem Taushed, fjottet Latter,
 Halve Spørgemaal, flau Svar,
 Randsløben og Debatter,
 Høit opskruet Paasjar,
 Medisance, Emigrerier,
 Vigtig Alvor, falske Blik,
 Drillerier,
 Næsel Sang og dum Critik!

Siig mig dog, hvor kan man ville,
 Naar man har et Hjem, som vi,
 Otte dyre Timer spille
 Paa saa vandet Compagnie?
 Etiquette? Bah! — min Ganger!
 Spring paa Veien, stærk og let!
 Gi man fanger
 Mig saa snart i saadant Net.

See, hvor dybt sørgmodigt hælder
 Granens Top, med Sne beladt;
 Hør, hvor muntert vore Bjelder
 Ringle gjennem Skov og Krat;
 Selsomt disse Ellestammer
 Dandse os i Rad forbi,
 Maanens Flamme
 Fylder Alt med Trysleri.

Rast, min Hest! du hjemme finder
 Hø og Havre og din Stald;
 Dybt i Søvn, med runde Kinder,
 Begge Børn vi favne skal;
 Pigen seer jeg alt, den lille,
 Smilende og hvid og rød,
 From og stille,
 Loffen gul og silkeblød.

Og den tykke Dreng jeg hører
 Trodsigt knurrende, naar han
 Hestig sig i Kurven rører,
 Og ei strax sig vende kan! —
 „Na min Herre skulde nødig
 Skjænde paa sit eget Kjøn,
 Uærbødig
 Tale om sin stolte Søn!“

Jo, Annette! jeg maa elske
 Gende meget meer end ham!
 Drengene blive snart rebelske,
 Piger er liig fromme Lam;
 Og naar Knøsen alt er Herre,
 Staaer hun end, et barnligt Skud,
 Sandt, desværre!
 Tidt forladt i Storm og Slud.

Seer du Ræven, hvor den stræber
 Gjennem Skov i Vølgedands;
 Paa den hvide Bei den slæber
 Efter sig sin tykke Svands!
 Deiligt dale Sneens Flokker
 Glimrende fra Busk og Trær,
 Naar de rokker, —
 Ak, hvor stille fjern og nær!

Hør, for Løiers Skyld, hvad sagde
 Han dig dog for smukke Ting?
 „Hvilken Han?“ — Jo, han som lagde
 Shawlet dig saa pænt omkring?
 „Narrieri!“ — Jeg saae ham smægte,
 Hvilken Iver! hvilke Blik!
 Ei jeg nægte
 Kan, han jo Repliker fik!

„Beed du hvad, jeg kunde gjerne,
 Hvis jeg vilde, blive vreed!
 Spøger det i Herrens Hjerne,
 Beed jeg ogsaa, hvad jeg veed!
 Mig ei friste Baand og Stjerne, —
 Men du mindes vel hiint Baand?
 Altfor gjerne
 Rykker du paa hendes Haand.“

Du har Ret! men vær kun rolig,
 Min Begeistring er saa reen.
 Her i dette Hjertes Bolig,
 Tro mig, hersker dog kun Gen.
 Skjønhed jeg beruset nyder,
 Men det bedste Smykke, som
 Jorden pryder,
 Er jo dog min Eiendom.

Slutte vi saa Fred, Annette?
 „Kjære! var der nogen Krig?“
 Jo, jeg vil dog Seglet sætte
 Paa et evigt, ømt Forlig!
 Og hun bøier sig tilbage,
 Saa bag Elørets grønne Bist
 Jeg kan tage
 Pantet uden Underskrift.

Her med Get blev Skoven aaben,
 Sølvørklædt er Dal og Høi;
 Svøb dig, Søde! godt i Aaaben, —
 Det var Under der, som fløi!
 Snart de stige, snart de synke,
 Flokken skydes ud og ind,
 Hvor de klynke
 Underligt i Nattens Vind.

Brandset tæt af Lind og Birke
 Indenfor den hvide Muur,
 Aneiser høit den gamle Kirke
 I den hvilende Natur;
 Tankesuld den staaer og stirrer,
 Som den stod i hundred Aar,
 Langsomt dirrer
 Flokken, som i Taarnet slaaer.

Ned om Banken vil jeg kjøre
 Over Søen, hvid og glat,
 Kortere den Bei vil føre
 Hjemad i den klare Nat.
 Du behøver ei at frygte,
 Der er sikkert, kan du troe,
 Frostens bygte
 Mange Dage paa sin Bro.

Hestens Næseborer damper, —
 Raslende fra Sivets Skov
 Ud paa Gladen kjæk den stamper
 Med sin staalbelagte Hov.
 Intet Godtrin end har rørt ved
 Dette Søens stramme Lagn;
 Har du hørt det?
 Her fortæller man et Sagn.

Hift paa Høi, hvor Uglen sidder,
 Hvor det skjæve Trækors staaer,
 Sad i fordums Tid en Ridder
 I sin taarnesmykte Gaard;
 yndig var hans Hustru, Armen
 Bar som Sneen, Diet Jld,
 Men i Barmen
 Troløs Elskov blusjed vild.

Hun og hendes frække Beiler
 Mødtes her ved Søens Bugt,
 Hid han kom, en natlig Seiler,
 Til den giftig søde Frugt;
 Og ved hemmelige Møde
 I den sivomfrandske Baad
 Begges Brøde
 Modnede den skumle Daad.

Dg i Søerne grusomt bandt de
 Hendes Husbonds Arm med Bæst,
 Her ved Bredden Stene sandt de,
 Agytted dem til Halsen fast,
 Ud paa mørke Svælg de roede,
 Dybt paa Bunden blev han lagt,
 Dg de troede
 Deres Daad i Glemsel bragt.

Aaret svandt; den rige Ridder
 Hente vilde nu sin Brud;
 Skoven klang af Fugleqvadder,
 Rosen pranged, rød og prud.
 Prægtig sad hun, som forhyget,
 Siraalende, en Elfskovsol,
 Stolt og gynged
 I den smykkede Gondol.

Men paa Søens Midte svæved
 Begge knap, før op fra Dyb
 Med en rædsom Hvislen hæved
 Sig en Skov af hæsligt Kryb;
 Sorte Slangehalse lænkede
 Sig om Baadens Mast og Rand,
 Dg den sænkede
 Skummende i dunkle Band.

Skyen spændte ud sin Raabe,
 Solen mistede sit Syn,
 Stormen høstes fælt at raabe,
 Over Himlen slog et Lyn,
 Bondens Hane goel paa Tofte,
 Hesten sank i Ræ paa Stald,
 Himlens Lofte
 Rysted af et vældigt Skrald.

Men da Dagen atter vilde
 Speile sig i Søens Glar,
 Saae den Riddrens Liig, som stille
 Bølgerne i Favnens bar;
 Hift han laae paa Sandets Lillie,
 Hvor de trende Bøge staaer,
 Vandets Lillie
 Krandsede den Bleges Haar.

Og endnu, vil Sagnet sige,
 Hævnen staaer ved Magt; thi her
 Ingen troløs Svend og Pige
 Søen komme tør for nær;
 Men — hvert Par, hvem Trofæb binder
 I en reen, ukrænket Pagt,
 Seier vinder
 Over Søens Trolddomsmagt. —

„Hy! det var en sæl Fortælling,
 Gud skee Lov, vi kom paa Land!“
 Ja, see! her paa Kystens Hæding
 Fandt man just den dræbte Mand.
 Har du Skræk i Blodet saaet?
 Det var slemt! — Jeg mener blot,
 Vi bestaaet
 Har jo dog vor Prøve godt.

Maanen synker alt bag Lunden,
 Og til Afsked venligt leer,
 Hjernt fra Byen høres Hunden,
 Stjerner tindre fleer og fleer.
 Hift paa Møllen rødligt brænder
 Lyset i den aabne Glug, —
 Ratten sender
 Os et dybt og iiskoldt Suk.

Ranke kneise Poplens Grene
 Foran Gaarden, hvor vi boe;
 Snart vi sidde skal alene
 Uforstyrrede, vi to!
 Lad mig ind i Huus dig bære,
 Trække Støvlen af din Fod!
 „Lad kun være!
 Du er saamænd altfor god!“

Det var herligt! her vi finder
 Posten, kommen nys fra By,
 Brev fra Venner og Veninder,
 Pakker og Aviser nye;
 See, Boghandleren mig skifter
 Bøger her af første Sort, —
 Han er sikker!
 Beed, min Taalmod er kun kort.

Dette Kammer, Lampens Lue,
 En Cigar og en Avis,
 Jeg og du, min søde Frue!
 Er det ei et Paradis?
 Skjenk mig Thee! — de smukke Bøger
 Gjæmmes til i Morgen, du!
 Men — hvad søger
 Der i Tassen du endnu?

„Seer du kun, hvad end er funden
 Her i Tassen, som var glemt:
 Dette store Brev paa Bunden
 Havde sig bag Foeret gjemt.
 Naa? hvad bringer det for Dagen?
 Gud, hvad er det? — hvid du blev
 Som et Lagen, —
 Ak, hvad er det for et Brev?“

Den sidste Aften.

Jeg spænder min Spore, jeg griber min Hat,
 Thi, af! du maa vide,
 Annette! jeg siger dig tusind Godnat,
 Snart har jeg dig, Søde! for evigt forladt, —
 Nu er det paa Tide.

Annette! nei, væk ei de drømmende Smaa
 I Kamret derinde;
 De kan jo dog ikke min Smerte forstaae,
 Ei Glutternes Kinder, ei Dinene blaae
 Skal gaae mig af Minde.

Af, hvor skal jeg hvile mit Dø med Lyst,
 Og dulme min Smerte,
 Naar ikke jeg hører din venlige Røst,
 Naar ikke jeg seer dig, og Bryst imod Bryst
 Kan føle dit Hjerte?

D, sig! er mit Hjerte saa tomt og saa koldt,
 Som Folk nu vil sige?
 Ak, har jeg dig vel nogen Kummer forvoldt?
 Og har jeg i kjærlige Favn ei holdt
 Vor Dreng og vor Pige?

Annette! jeg planted for Drengen en Lind
 Her tæt ved vor Hytte;
 D! vogt den, som Drengen, med moderligt Sind,
 Da skal den, som han, mod Sol og mod Vind
 Dig kjærligt beskytte.

Annette! jeg satte, da Pigen blev fød,
 En Rose i Haven;
 Jeg beder dig, plei den, at, naar jeg er død,
 Den endnu kan blomstre, fyldig og rød,
 Og pynte paa Graven.

Annette! sig Børnene aldrig mit Navn,
 Du kjender min Brøde, —
 Du kjender min Kjærlighed, — ak, og mit Savn, —
 Hvad glemmer, du Søde! man ei i din Favn?
 Siig dem, at jeg døde.

Jeg vil, du skal eie min trofaste Hund,
 Han tør mig ei følge;
 Han blev mig en Maner hver Dag og hver Stund,
 Saa Kummerens bittre Smil om min Mund
 Jeg kunde ei dølge.

Og vil du beholde min klingende Luth,
 Som ligger paa Sengen?
 Hver Blomst er jo visnet, som Sengen har skudt,
 Min Jld er udsuffet, ei mere, min Glut!
 Jeg rører ved Strængen.

Du sidder med Haanden i Skjødets saa bleeg,
 Og tier saa stille;
 Det ængster mig meer, end om Taarerne steeg,
 Det knuger min Barm, at du er saa bleeg,
 Og sidder saa stille.

Jeg klipper en Lok af dit blonde Haar,
 Og her skal den ligge;
 Det voxer igjen med det kommende Aar,
 Men Længselens brændende, dybe Saar
 Det lukker sig ikke.

Nu maa jeg afsted! jeg hvisker dig kun:

Farvel, min Annette!

Jeg løser Omfarnsens lænkende Rund,

Dg trykker et brændende Kys paa din Mund,

Det sidste — og dette!

Den Fattige og den Rige.

Efter Grimms Kinder- u. Hausmärchen.

Engang i længst forsvunden Tid,
Da Herren vandred hid og did
Fra Øst til Vest, fra Syd til Nord
Blandt fine Børn paa denne Jord,
Alt see, om Alt var rigtig sat,
Han kom en Aften træt og mat,
Da Solens sidste Lysning svandt,
Just til en By. Dog her han fandt
Gi noget Vertshuus eller Kro,
Som kunde skjenke Ly og Ro.
Han standsede sit Fjed. Da saae
Til Høire han ved Veien staae
En Gaard af Grundmuur, lang og høi,
Med store Vindver, Trappe, Fløi;
Til Venstre, ligesor, der laae
En lille Hytte, skjæv og graa.

Borherre tænkte: „Manden hift
 Har meget Gods, han nægter vift
 En mødig Vandrer ei et Skjul
 Mod Nattens Kulde, lidt Brød og Suul.“
 Han steg ad Trappen op i Mag,
 Og tog i Klokkens Stræng et Tag; —
 Da kom den rige Mand for Dag,
 Men aabnede sit Vindue blot
 Paa Alem og spurgte tvær: „Hvad Godt?“
 Borherre svared: „Nægt mig ei,
 Som vandret har saa lang en Bei,
 Et roligt Leiested i Nat, —
 Jeg er saa mødig og saa mat!“
 Da maalte ham fra Top til Taa
 Den rige Mand, og da han saae,
 Han havde simple Klæder paa, —
 Thi Koften var kun grov og graa, —
 Han svared flur: „Kun slet tilpas
 Du kommer her! Jeg har ei Plads;
 Min store Sal er nys forgyldt,
 Og mine andre Kamre fyldt
 Med Uld og Korn og andet Gods, —
 Der er ei Leilighed hos os
 For Gjæster af et saadant Slags!“
 Da vendte Gud ham Ryggen strax, —
 Og flyttede sin trætte Fod
 Til Hytten, som ved Beien stod.

Dens Bæg var Leer, dens Tag var Straa,
 Men Storkens Rede laae derpaa;
 Thi Storken vil saa gjerne boe,
 Hvor der er huuslig Fred og Ro.
 Og næppe fik han banket, før
 Den Fattige kom til sin Dør,
 Og tog imod ham med et Nis,
 Et Haandtryk og et venligt Blik:
 „See, Natten er saa kold og sort,
 Du saaer ei Lov at vandre bort,
 Det sildig er, kom, sæt dig hen
 Ved Ilden her, saa kan igjen
 I Morgen du med trøstigt Sind
 Gaae videre; — kom nu kun ind!“
 Ham Konen rakte Haanden frem,
 Og bød: „Velkommen i vort Hjem!“
 Da satte sig Vorherre fro
 I Stuen hos de fromme To,
 Og sagde: „Tak! jeg bliver her.“
 Og taus han saae paa deres Færd.
 Mens Manden sad, til Tidsfordriv,
 Og skar en Træsko med sin Kniv,
 Hans Kone Mælk fra Hylden tog,
 Og langsomt den i Gryden slog,
 Og da den kogte, rørte hun
 Med sikkert Maal i Grydens Mund

De fede Gryn. Hun var ei seen,
 Men bredte Dugen hvid og reen,
 Og satte saa den varme Grød
 Paa Bordet, samt lidt Ol og Brød.
 Om Fadet alle Tre nu sad,
 Og hvert et Sind var stille glad;
 Thi nøjsom Fromheds rige Magt
 Har tidt Velsignelse nedlagt
 I Støvet nok saa ringe Kaar; —
 Den om en bedre Fremtid spaaer!
 Da nu de havde druffet, spiißt,
 Og Himlen for dens Gave priißt,
 Tog Konen bort sit Fad, sin Dug,
 Og hviißed til sin Mand i Smug:
 „Hør, kjære Mand! jeg tænker paa,
 Jeg reder os en Seng af Straa
 I Krogen hißt; den Vandringemand
 Vel i vor Seng da hvile kan, —
 Thi han er træet, og gammel til!“
 Da svared Manden: „Som du vil!“
 Og det blev seent og Sengetid,
 Da sagde han: „Kom, Kjære! hid,
 Her i vor Seng du hvile blødt,
 Og qvæge dine Lemmer sødt
 Med Søvn, at du ved Morgengry
 Begyndte kan din Gang paany!“

Borherre svared: „Kjære! nei,
 Din Seng jeg dig berøver ei,
 Du trænger selv til Hvile jo!“
 Men Manden lod ham ingen Ro,
 Før han gav efter; og de To
 Sig lagde glad paa Straaet ned.
 Men Sønnen blid og venlig gleed
 Paa Diet og i deres Bryst,
 Og snart var Alting taus og tyst.

Men aarle end, før det blev lyst,
 Stod Konen op, slog slittig Ild,
 Og lagde tørre Spaaner til,
 Og laved, som hun kunde bedst,
 En Dавre for den gamle Gæst.
 Saa stod han op, fik Mad og drak,
 Og trykked deres Haand til Tak,
 Og vilde gaae; dog vendte han
 Sig venligt først til Hyttens Mand
 Og sagde: „See, du har mig klart
 Dit Hjertes Indre aabenbart;
 Jeg saae, Barmhjertighedens Raad
 Bar Frugter i din fromme Daad;
 Thi giver jeg dig Ønsker tre,
 Og hvad du ønsker, det skal skee!“
 Forundret Manden paa ham saae,
 Men svared glad: „Isald jeg maa,

Jeg intet bedre Ønske veed
 End først en evig Salighed,
 Saa Sundhed og nødtørftigt Brød
 For os to Gamle til vor Død.
 Vi er tilfredse, som du seer, —
 Jeg intet veed at ønske meer!“
 „Men,“ gjentog da Vorherre, „du,
 Har glemt eet Ønske dog endnu.
 See her din Hytte, skjæv og vind,
 Hveranden Rude er jo blind,
 Den skjenker dig kun sparsomt Ly, —
 Hvad om jeg bygged dig en ny?“
 „Jeg siger Tak,“ var Mandens Ord,
 „Det var ei galt, ifald du troer,
 At det gaaer an!“ — Som sagt, saa skeet!
 Et lystigt Underværk blev seet;
 Hver Stolpe, frum, sig reiste rank,
 Hver brusten Rude blev saa blank.
 Straataget blev med Teglsteen takt,
 Leergulvet smukt med Hjæle lagt,
 Det gamle Bostab reent omstøbt;
 Som var det nyligt gjort og kjøbt,
 Det glindsed kjønt i Morgensol;
 Men kun den gamle Lænestol,
 Vorherre havde siddet paa,
 End paa sin gamle Plads man saae.

Endnu med taus Forundring stod
 De Gamle, da han dem forlod
 Og vandred over Mark og Bang,
 Mens Morgenlærken muntert sang.

Det var nu blevet høilys Dag;
 Den Rige laae med Velbehag
 Og hvilede sin ene Arm
 Paa Puden i sit Bindves Karm,
 Med broget Slobrok om sin Krop,
 Og drak af den forgyldte Kop
 Sit Theevand og sin Kaffe sød —
 Med Isebak eller Sukkerbrød.
 Og mens han nød den varme Drif,
 Han fastede et flygtigt Blik
 Didover, hvor det nye Huus
 Var voiet af det gamles Gruus.
 Da raabte med Forundring han:
 „Kom, Kone! kom og see! Hvordan
 Mon det er gaaet til? I Nat
 Ved et Mirakel er der sat
 Istedet for den gamle Køn
 En muret Bygning, ny og fjøn.
 Na, spring derover, du! og beed
 Dem sige dig derom Beskeed!“
 Da Konen løb, og kom igjen,
 Og raabte høit: „Ak, kjære Ven!

Hvad har jeg hørt, hvad har jeg seet!
 Hvad Underværk der dog er skeet!
 Vor Gjenbo har mig saa fortalt:
 I Aftes just, da Mørket faldt,
 Og kjøligt blæste Nattens Vind,
 Der kom en Vandrer til os ind.
 Vi gav ham Huusly, Mad og Drik,
 Og saa i Morges, før han gik,
 Han gav til Vøn os Ønsker tre,
 Alt hvad vi ønsked, skulde skee.
 Det Allerbedste, som jeg veed,
 Han gav os, — evig Salighed,
 Og Sundhed samt nødtørftigt Brød
 For os to Gamle til vor Død;
 Og for vor usle Hytte her
 Det smukke, nye Huus, du seer!"
 Men knap fik Konen sagt sit Ord,
 Før Manden op af Stolen foer,
 Og heftigt sig for Banden slog,
 Og skreeg saa høit; „Jeg er et Drog!
 Jeg dumme Nar! jeg Tosseskaar!
 Den Mand var først hos mig i Gaar;
 Men ussel saae han ud, og saa
 Jeg sagde nei, og lod ham gaae!"
 „Saa skynd dig," svared Konen, „da,
 Han kan ei være langt herfra,

Dg sæt dig paa din brune Hest,
 Dg riid saa fort, som du kan bedst;
 Du naaer ham nok, — og beed ham saa,
 Om ei du ogsaa ønske maa!"

Den Rige satte slux sig op
 Paa Hesten, og i rast Galop,
 Han naaede snart Vorherre, som
 Kun langsomt frem ad Veien kom.
 Den rige Mand var ganske snild,
 Han talte da Vorherre til
 Med søde, sletste Smigerord:

„Jeg frygter sandelig, du troer,
 At jeg af Ondskab i mit Sind
 I Gaar ei strax dig luffed ind.
 Jeg beder dig, vær ikke vreed!
 Ei var det af Brangvillighed;
 Jeg søgte til min Gadedør
 En Nøgle først i Skabet; før
 Jeg kunde ei faae aabnet den;
 Jeg skyndte mig og kom igjen,
 Men da var du alt borte, Ven!
 Dog — dersom nu engang paany
 Du gjæste vil vor lille By,
 Saa gjør du mig en Ære stor,
 Hvis i mit ringe Huus du boer!"

Vorherre svared: „Kommer jeg
 Engang igjen, boer jeg hos dig!"

Den Rige nu, med frummet Ryg,
 Saa lækker gjorde sig og myg,
 Og sagde: „Ak, men vilde du
 Tilstaae en lille Bøn endnu?
 Min Gjenbo har mig Alting sagt
 Om hine trende Dnsfers Magt;
 Na, giv mig ogsaa slige tre!“
 Borherre svared: „Det kan skee!
 Men bedre var det, hvis du ei
 Dig voved paa saa farlig Bei!“
 „Ak, tro mig,“ var den Riges Svar,
 „Naar jeg dit faste Løfte har,
 At Alt opfyldes sikkert blot,
 Skal jeg nok ønske klogt og godt!“
 „Saa riid,“ blev Herren ved, „kun hjem,
 De Dnsfer tre, nu har du dem,
 Og næppe faaer du dem udtalt,
 Saa skal de vorde opfyldt alt!“

Nu var den Rige glad, min Tro!
 Han vendte Hesten om og loe,
 Han spored den med Støvleens Hæl,
 Og sagde næppe: „Tak! Farvel!“
 Saa lod han Hesten langsomt gaae
 For ret at speculere paa,
 Med mange Planer i sin Hu,
 Hvad Godt han skulde ønske nu.

Men da han reed kun Gud for Gud,
 Og løst han Tøilen hænge lod,
 Slog Hesten tidt med Rakken op,
 Og rystende sin varme Krop
 Den snubled over Stof og Steen,
 Og sank i Huller med sit Been;
 Det var den rige Mand til Meen,
 At den forstyrrede hans Sind,
 Saa intet Onske faldt ham ind;
 Og ærgerlig han skreeg: „Gid du
 Din Hals maa knække!“ — I et Nu
 Faldt Hesten om paa Veien der,
 Og rørte ei en Muffel meer.
 Det Onske snart han opfyldt saae!
 Der stod han flau og saae derpaa;
 Men tænkte dog: „Na hvad! lad gaae!
 To Onsker har jeg end; med dem
 Jeg kommer vel i Verden frem.
 Min Sadel og mit Bidsel dog
 Jeg vil ei miste!“ — Og han tog
 Og spændte Alt af Hestens Krop
 Og læsede det paa Rakken op,
 (Thi gjerrig var den rige Mand!)
 Og langsomt hjemad vandred han
 Igjennem Veiens dybe Sand,
 Mens Middagssolens hede Brand

Ved Sadelstøiets tunge Tryk
 Lod Sveden strømme paa hans Ryg.
 Da piinte han sig ret med Klem
 At faae et dygtigt Dnske frem,
 Men naar ham eet i Sinde saldt,
 For ringe tyktes ham dog Alt.
 Og som det nu saa ofte gaaer,
 Gen Tanke let den anden naaer,
 Saa kom han til at tænke blot:
 „Min Kone! — ja, hun har det godt!“
 Det ærgred ham, at nu hun sad
 Maaskee ved Viin og Middagsmad,
 Imens han selv var heed og træet;
 Og før han det betænkte ret,
 Han fused ud med diise Ord:
 „Nu sidder hun ved dækket Bord
 I Skygge mageligt, den Sjæl,
 Mens jeg maa slæbe mig ihjel;
 Gid hun paa Sadlen sad og reed
 Og ikke kunde slippe ned!“
 Men knap var dette Ord udsagt,
 For Sadlen og ved Dnskets Magt
 Forsvandt, og Sagen blev ham klar,
 Det andet Dnske opfyldt var!
 Da blev han først om Dret heed;
 Han løb trods Sol og Støv og Sved,
 For hjemme ret i Gensomhed

Alt tænke noget Stort og Smukt, —

Det allerfidske Onskes Frugt.

Men Skjebnen kommer tidt paatvert,

Tidt gjør man Regning uden Bert;

Saa gif det her den rige Mand.

Thi næppe kom til Byen han,

Før udenfor sit Huus han saae

En Flok med Støi og Latter staae,

Paa Kjelderskuret Drengene laae,

Og næsviist ind i Stuen saae.

Han styrted ind; — der laae et Huus!

Han nær var blevet reent confuus,

Og vidste ei hvordan? og hvad?

Paa Sadlen, midt i Stuen sad

Hans stakkels Kone strunk og reed,

Og kunde ikke slippe ned;

Hun sprællede med Been og Arm,

Og græd og skreeg og gjorde Larm,

Og rundtom stod hans Folk og loe.

Da raabte han: „Jeg kommer jo!

Giv dig tilfreds, min søde Moer!

Det koster mig jo kun eet Ord;

Bliv siddende og vær mig huld,

Jeg skaffer dig al Verdens Guld, —

Bliv siddende, og du skal saae

Alt Godt og Smukt, du peger paa!“

Men Konen skreeg: „Kun lidet kjær
 Mig hele Verdens Rigdom er,
 Naar jeg paa Sadlen sidder her.
 Du har mig ønsket op paa den,
 Nu maa du ønske om igjen!“
 Det hjalp ham ei, han bad og swoer,
 Hun hørte ikke paa hans Ord,
 Hun lod ham ingen Ro og Rist,
 Saa lystre maatte han tilsidst,
 Og knap hans tredie Ønske lød,
 Blev Konen udløst af sin Nød.
 Der stod han som en ussel Nar;
 Alt, hvad han havde vundet, var
 Kun Sorg og Møie og til Rest
 End Tabet af sin gode Hest.

Den fromme Gjenbo og hans Liv
 Genleved et velsignet Liv
 I Sundhed, med nødtørstigt Brød;
 Og at de gennem deres Død
 Indgik i Himlens Helligdom,
 Det kan der ikke tvivles om.

Sangerens Lykke.

1.

Paa Montferrat i den gyldne Sal
 Der lytter Ridder og Frue
 Til Qvad af en listig Rattergal
 Alt under den hvælvede Bue.

Markgreven kneiser med Fjederhat,
 Om Skuldrene Fyrstekappen;
 Han lytter, med Næven paa Knæet sat,
 Og Hagen paa Sværdeknappen.

Bed hans Side blusser en Rose fin,
 Og det er hans deilige Søster;
 Hun lytter, og under det hvide Liin
 Sig hæve de unge Bryster.

Der er saa tyst i den vide Hal,
 Høst høres de bankende Hjerter,
 Som naar i Skoven en Rattergal
 Udaander sin Elskovs Smerter.

Og det er den ædle Troubadour,
 Rambaut af Vaquieres;
 Han synger i det forgyldte Buur
 Den hellige Jomfru til Ære.

Den hellige Jomfrues hulde Navn
 Han vil sine Qvad indvie:
 Hvergang han tager sin Cithar i Favn,
 Er hans første Ord: „o, Marie!“

Og dette Navn for den ganske Jord
 Han vil saa yndigt besynge,
 Som hist det klinger i evigt Chor
 „Maria!“ blandt Engles Klynge.

Og lægger han da sin Cithar bort,
 Saa Strængen atter maa tie,
 Fra Barmens Dyb det klinger fort
 I sødeste Toner: „Marie!“

Men heftigt Fyrstindens Hjerte slaaer,
 Paa Læben Suffet hendøde;
 Over Hals og sneehvide Skuldre gaaer
 Den klareste Morgenrøde.

Som i en dyb, en tankesfuld Drøm
 Hun sidder med Panden bøiet;
 Ned flyder Loffernes brune Strøm
 Og dølger Kinden og Diet.

Markgreven stryger sit sorte Skjæg,
 Han rynker sit Bryn og tier;
 Men Ridderne hviste langs Salens Bæg:
 „Ja, der er flere Marier!“

2.

I Skoven er der saa luunt et Sted
 Under Egens knudrede Grene;
 Rilden risler saa tæt derved, —
 Der stode de Begge alene.

Bag den skjermende Rosenhækkes Læ
 Af sagte Besirer vugget,
 Dybt bøier Troubadouren sit Kne,
 Og frit udaander han Sukket.

Og et Svar ham møder fra hendes Røst,
 Hun op til Himlen ham hæver,
 Til Himlen i hendes kydske Bryst,
 Hvor Kjærligheds Vaarblomst bæver.

Paa hans Pande et Kys, et eneste kun,
 Hun vover med Til at trykke;
 Da lægger sig yndigt om Kind og Mund
 Undseelsens Tomfrusmykke.

Hun sætter sig blødt under Bussens Hang
 Paa blomsterbroderede Leie;
 Dplader han da til Strængens Klang
 Sit Hjertes kostbarste Cie.

De Billeder komme, de Billeder gaac,
 Hans Toner saa lifligt male;
 Thyristinden smiler og lytter derpaa,
 Til Dielaagene dale.

Dg Troubadouren, den Elskede nær,
 Paa duftende Leie sig strækker;
 Mellem hende og sig, som et Cherubsværd,
 Sin trofaste Githar han lægger.

Dg Kilden risler, og Droslerne flaae
 I Skovens susende Sale;
 Dg Tanterne komme, og Tanterne gaae,
 Til hans Dielaage de dale. —

Alt Aftensolen med Purpur og Guld
 Har farvet Fjeld og Skove;
 Markgreven vandrer saa tankesuld
 Længs Kildens spillende Bove.

Da seer han det unge slumrende Par,
 Dg standser sin Fod forfærdet;
 Brat syder hans Blod, og kraftigt har
 Han Haanden alt lagt paa Sværdet.

Men Haanden synker, — et andet Sind
 Alt fatte hans Hjerte mægter;
 Han sniger sig let under Egen ind,
 Dg løser sin Rappes Hægter;

Dg dækker med fyrsteligt Hermelin
 Det drømmende Jomfruhjerte,
 Den blændende Skulder og Foden fin, —
 Dg iler saa bort i Smerte.

3.

Saa ængstligt i Salen paa Montserrat
 Der hvister Ridder og Frue;
 Markgreven kneiser med Hiederhat,
 Dg barst er hans Dje at flue.

Dg midt paa den tavlede Marmorgrund,
 Paa Knæ, med Kappen i Hænder,
 Den unge Sanger, med blegnet Mund,
 Til Fyrsten sit Dje vender;

Dg stammer sagte: „Min Hercker og Ven!
 Jeg gif mig en Gang i Lunden;
 Udmygeligt her jeg bærer igjen,
 Hvad hift jeg usalig har funden!“

Fra Stolen hæver sig Fyrsten prud, —
 Forstummet er Hviſſen og Talen, —
 Af Balgen drager han Sværdet ud, —
 Da blegner hver Kind i Salen!

„Du Sangfugl! du flakker mig hid og did,
 Snart vilde du mig vel forgiette;
 Thi ſkal du nu ſtækkes, — til evig Tid
 Jeg dig udi Buur vil ſætte!“

Og Sværdet løfter han rolig, ſtolt,
 Tre Gange han rører hans Skulder,
 Men dæmper ſlug med alvorligt „Holdt!“
 De jublende Ridders Bulder.

„Stat op, Hr. Ridder! og her i min Haand
 Du ſværge mig Tro og Fæſte;
 Det bliver vel ei det enefte Baand?
 Jeg kjender jo nok det beſte!“

For Gud og Hren brug Mod og Marv,
 Til ſeent i Graven du blunder!
 Behold min Kappe til Gie og Arv,
 Og — det, ſom du fandt derunder!“

En Novelle.

„Det var i Aaret attenhundred og syv.“

Jollevise.

1.

Et Helved lued i mit Bryst,
 Og sundet var al Livets Lyst.
 Fra Byen skyndte sig min Fod, —
 Hvorhen? jeg ikke selv forstod,
 Naar sikkert kun den bort mig bar,
 Hvor Hun ei aanded, Hun ei var!
 Paa Himlen graaned ingen Sky,
 Og Luften hviled tung som Bly,
 Saa Julisølsens Straale blank
 Ustandset paa min Jæse sank.
 Min Pande gløded og min Mund,
 Min Kind var bleeg, og Diet kun
 Rødsfjæret tørt paa Veiens Sand;
 Thi ak! den indre, dybe Brand
 Lod ingen Taare fra sit Gjem
 Til kjølig Vindring trænge frem,

Liig en Vulkan, der lumst i Løn
 Udtørre Kilde, Sø og Brønd.
 Men den usigelige Qual,
 Der drog mig over Høi og Dal,
 Al anden Bitterhed forjog,
 Og kun for den mit Hjerte slog.

2.

Jeg styrted fort, jeg ændsede ei,
 At soundet var den brede Bei,
 At Brombærskud og Bregner tidt
 Omhildede mit matte Skridt;
 Og da mit Die jeg oplod,
 Midt i en vildsom Skov jeg stod.
 Det hvalte Blaae var alt forladt
 Af Solen, og den stille Nat
 Med sagte Haand sit sorte Skrud
 Lod synke over Rummet ud;
 Men Stjerner tindred ei derpaa,
 Thi, hvor mit Blik lidt Himmel saae,
 En vældig, dunkel Masse laae,
 Og Tordnen fra den tunge Sky
 Udsendte sine fjerne Gnue.
 En Susen gjennem Skoven gif,
 Den vorede hvert Dieblis,
 Den vorede — og Stormen snart
 Sin Ganger sporede til Fart,

Mens Tordenskraldet Slag i Slag
 Henrulled over Bøgens Tag.
 Det høied sig med Hviin og Brag,
 Det aabned Vei for Regnens Flod,
 Der styrted ned til Busk og Rod,
 Og underligt de røde Lyn
 Dplyste for mit vakte Syn
 Paa Skovens Baggrund Skræk ved Skræk
 Med ghselige, skarpe Træk.
 Fortvivlet, syg og mat og bleeg
 Jeg nærmed mig en mægtig Geg,
 Hvis gamle runke Bul var huul —
 Der krøb jeg ind og laae i Skjul.
 Paa tørre Trøske kasted jeg
 Med Suk mit Hjertes Qual og mig,
 Og mens Naturen, stærk og vild,
 Dpførte kjæft sit Skuespil,
 I vaagen Drøm forbi mig drog
 Mit fordums Liv, — et stille Tog
 Af Billeder, hvis dybe Fred
 Lod klart mig see, hvad nu jeg leed.

3.

Jeg saae mig selv, en lille Dreng,
 Der leged paa den bløde Eng;
 Men jeg var ganske ene der,
 Og intet fandt jeg, fjern og nær,

Der fyldte heelt min Sjæls Begjær.
 Jeg kyssed Rosens røde Blad,
 Med Hunden deelte jeg min Mad,
 Og Lærken spurgte jeg saa tidt,
 Hvorfor dog altid høit og frit
 Den sang, men aldrig til mig kom,
 Og sagde, hvad den quiddred om?
 Men da jeg Sommerfuglen saae
 Med Binger røde, gule, blaae,
 Gentumle blødt i lune Luft,
 Veruust af alle Blomsters Duft,
 Og da den hviilte paa min Arm,
 Da blev min Kind saa luevarm,
 Da syntes mig, at det var den,
 Til hvem min Længsel stunded hen.
 Et sagte Suk kun Binden drog, —
 Da fløi den bort og Bingen slog
 Saa høit i Sommer solens Guld;
 Mig Barmen blev saa veemodsfuld, —
 Min Haand jeg mod min første Brud
 Med bitter Taare strakte ud, —
 Da vaagned jeg, og kold og bleeg
 Jeg fandt mig i den hule Geg;
 Men Regnens Fald og Nattens Vind
 Mig atter sagte dhyssed ind.
 Jeg saae mig selv, en Ungersvend.

Med Kraft og Ild jeg vandred hen
 Ad Banen, hvor hver Blomst og Frugt
 Mig offred mildt sin Saft og Lugt.
 Jeg aabned sindig Livets Bog,
 Dens Lys mig Taagerne forjog,
 Hver Dybde blev mig aabenbar,
 Min Aand blev stærk, min Sjæl blev klar,
 Men — Hjertet end saa roligt var.
 Jeg meente, Skatten alt var kjøbt,
 I Kundskabs Væld var jeg jo døbt,
 Og havde tusind Bægre øst, —
 Men Gaaders Gaade var ei løst! — —
 Der stod et Slot ved Skov og Bred,
 En prægtig Hauge laae derved,
 Og paa den fløielsgrønne Plan,
 Som liig et Tæppe laae foran,
 Der stod en Lind med bredden Blad,
 En Bænk, hvorpaa en Dame sad;
 Og lænet op i hendes Skjød
 En lille Pige, hvid og rød,
 Med Diet blaat, med Loffen guul,
 Sig mored med en Sommerfugl,
 Hvis Fingers rige Blomsterblad
 Hun med sin Finger stilte ad,
 Og knuste saa, mens høit hun loe,
 Den nøgne Psyche med sin Sko.

Men Damen, tankesfuld og stolt
 Og bleeg og tør, med Diet koldt,
 I magre Haand min Høire holdt,
 Og føied den i Barnets Haand,
 Og sagde: „Åh, at dette Baand,
 Som knyttes her til Slægtens Fred,
 Maa vorde trygt ved Kjærlighed
 Og fast i Tid og Evighed!
 Her er din Arne, naar du vil!
 Du drager bort? Snart voger til
 Min Rosenknop, der alt i Baar
 Saa pragtfuld Glands og Ynde spaaer; —
 Da er hun din! — Reis nu med Gud!
 Jeg vogter dig din unge Brud!“
 Jeg bøied mig med kjærligt Sind,
 Og vilde kysse Barnets Kind, —
 Men bort hun flygted som en Hind,
 Undseelig, som det lod, og vreed.
 Men knap var Tanten vandret ned
 Ad Gangen langs den høie Hæk,
 Saa kom hun hid, og let og kjæk
 Hun fløi om Halsen mig saa vild,
 Og kysset mig med selsom Ild.
 Dybt anende min Qual og — Lyst,
 Jeg trykked hende til mit Bryst, —
 Da vaagned jeg, men kold og bleeg
 Jeg fandt mig i den hule Gæg;

Dog Regnens Fald og Nattens Bind
 Mig atter sagte dhyssed ind. —
 Jeg saae mig selv, en kraftig Mand,
 At færdes trindt paa Land og Vand;
 Jeg sværmed liig en flittig Vi,
 Og Rigdom blev mit Sværmeri,
 En Skat, som voxer Aar for Aar,
 Som Møl og Rust og Ran ei naaer.
 Men, hvor jeg gik min sjerne Gang,
 Om under Rankens Tag jeg sang,
 Paa vildsom Sti, i Mark og By,
 Blandt Polens Jis, i Palmens Ly,
 I stille Dal, paa Fjeldets Top, —
 Jeg tænkte paa min Rosenknop.
 Og loffed Kunst og Skjønhed huldt,
 Og rakte mig sit Bæger fuldt,
 Og trued Amor med sin Piil, —
 Da tænkte jeg paa hendes Smil.
 Og lagde Sorgen om min Aand
 Sin tunge, flamme Dødninghaand
 I vilden Ork, paa eensom Kyst, —
 Bar hendes Billed dog min Trøst.
 Jeg stod i Stavn, mens Skibet frem
 Sig skød imod mit elskte Hjem;
 Af Havets Mark dets Taarnes Top
 Jeg saae, liig Malver, voxer op.
 Mit Anker faldt; i Land jeg foer, —

Der stod Hun, fyldig, rank og stor,
 Og mod den fulde Jomfrubarm
 Hun pressede mig saa hestigt, varm, —
 Da vaagned jeg, men kold og bleeg
 Jeg fandt mig i den hule Geg;
 Dog Regnens Fald og Nattens Vind
 Mig atter sagte døsede ind. —
 Jeg saae mig selv i festlig Glands;
 Omringet af en kjærlig Krands
 Af Slægt og Venner taus jeg stod,
 Og knæled ned og trøstlig lod
 Til Hændes knyttede fast min Haand
 Bed Herrens Ord og Kirkens Baand.
 Men blandt de stille Gjæsters Tal,
 Som sad paa Rad i lyse Sal,
 Var Tre, som jeg alene saae:
 Den Første gusten var og graa,
 En Sølmorskjortel bar han paa,
 En Sæk med Guld paa Nakken laae,
 En Lænke med Guldbøiler to
 Han rakte hen mod Os, — og loe.
 Den Anden ung og lystig var;
 Hans Skuldre tvende Binger bar,
 En spaltet Figen, fyldig, blød,
 Han trykkede mod sin Læbe rød,
 Men Mundens Smil og Diets Ild
 Var lumsk, fortærende og vild.

Den Tredie, tæt indhyllet i
 Sit folderige Draperie,
 Hen ved min Side listet sig, —
 En dunkel rædsom Gaade liig. —
 Dog medens Aftnens Timer gleed
 I listig Pragt og Lystighed
 Ved Kerters Glands, Pokalens Gang,
 Ved Paukers og Trompeters Klang;
 Hver Anelse, som Sjælen bandt,
 Med hine Trende brat forsvandt. —
 Vi sad tilbords; og Hendes God
 Mig lærte Sprog, kun den forstod;
 Og alt som hendes Blik forbød
 At røbe denne Tale sød,
 Høit blæsed Kindens Burpurglød.
 Med hviden Haand hver Finger fin
 Krampagtigt fletted Hun i min,
 Mens Diets Stjerne svømmed blank,
 Og Blegghed over Kinden sank! —
 Og Midnat kom, og bort hun gik,
 Men først Hun sendte mig et Blik,
 Et underligt, et sødligt Smil, —
 Mit Hjerte slog med voldsom Jil, —
 Da vaagned jeg, men kold og bleeg
 Jeg fandt mig i den hule Teg;
 Dog Regnens Fald og Nattens Vind
 Mig atter sagte døsset ind. —

Jeg saae mig selv, saa fri og fro,
 I Sjælen Fred, i Sindet Ro,
 Mit Hjertes Stemme sang og loe,
 Mens Livets rosenkrandsste Skaal
 Beruste mig med bredfuldt Maal; —
 Og Dage kom, og Dage svandt,
 Men tomt jeg aldrig Bægret fandt! —
 Det var en Nat, og Maanen, klar,
 Paa Vandring over Himlen var;
 Alt Baaren kjærlig havde sendt
 Sit Elskovskys til Jord, udspændt
 Sit lyse Telt, og for sin Brud
 Et blomsterstuffedt Elør bredt ud.
 Det var en Nat, og Slottet stod
 I stille Glands; men ved dets Fod
 Den store Hauge glimred ret
 Som et guldstjernet Silkenet;
 Thi Lamper hang i alle Træer
 Liig klare Frugter. Fjern og nær,
 Høit over Lind og Bøg og Eg,
 Liig søde Viraksthier, stæeg
 Musikens Toner rask til Dands,
 Og lokked hid en broget Krands
 Af Masker, der med lustigt Hov
 Sig hvirvled lystigt ned og op.
 Forummet, selv jeg vandred om;
 Da til en eenlig Bænk jeg kom,

Hvor, skjult, jeg saae, der sad kun To
 I Caprifoliens grønne Bo,
 Bryst imod Bryst og Mund paa Mund,
 I salig Glemsel Han og Hun.
 I Arlequin jeg saae igjen
 Den velske Diplomat, — min Ven, —
 Men Colombines Ansigt var
 Mig skjult ved Hatten, som hun bar.
 Dog knap hun hæved Stemmen blød,
 Var det, som Domsbasunen lød!
 Hun talte med de søde Ord,
 Der klinge, hvor sig Arno snoer;
 Hun kaldte ham „min Diesteen!“
 Og Stjernen blinked klar og reen, —
 Hun kaldte ham „mit Hjertelil!“
 Og Rattergalen slog dertil.
 Hun lagde Haanden sagte bag
 Hans Hoved: „Hør, alt Klokkens Slag
 Forkynder Midnat! — fra i Dag
 Vi kysjes til i Morgen, du!“
 Og Mund paa Mund! — I samme Nu
 Fra Slottets Taarn i stille Nat
 Hensvæved over Skov og Krat
 Tolv Slag — til Rattergalens Kluf —
 Det trettende var deres Suk!
 Det traf mit Hjerte! Som ved Lyn
 Blev aabnet klart mit indre Syn;

Hiin tredie, hemmelige Gæst,
 Jeg aned paa min Bryllupsfest,
 Han stod nu der foruden Elor,
 Han banked paa mit Hjertes Dør,
 Han sigted med sin hvassse Piil,
 Og skræmmed mig med Vanvids-smil.
 Men ræd i Hu jeg flygted brat
 Forfulgt af ham ved Dag, ved Nat.
 Ak, her i Livets Skyggedal
 Ei findes Sygdom eller Dval,
 Ei Kummer, Smerte, Sorg og Spee,
 Der ligned kan ved denne Bee!
 Fra Byen skyndte sig min Fod, —
 Hvorhen? jeg ikke selv forstod,
 Naar sikkert kun den bort mig bar,
 Hvor Hun ei aanded, Hun ei var,
 Til hvem mig bandt saa stærk en Magt,
 En hellig, ak, en evig Pagt!
 Men den usigelige Dval,
 Der drog mig over Høi og Dal,
 Al anden Bitterhed forjog,
 Og kun for den mit Hjerte slog,
 Indtil i Egen, syg og mat
 Jeg segned, eensom og forladt,
 Og Dvale sneeg sig til min Mund,
 Paa Diet, til mit Hjertes Grund, —
 Dyd, som det var det sidste Blund.

4.

Men i min Slummer, sød og lang,
 Det kom mig for, som listlig Sang
 Af Englechor omkring mig klang;
 Og Dødens milde Engel saae
 Jeg høi og stille for mig staae.
 Han lagde Haanden paa mit Bryst;
 „Vaagn op!“ saa lød hans blide Røst,
 „Vaagn op!“ — og mod min Pande heed
 Han sig veemodig bøied ned
 Og trykked, kold som Is, sin Mund
 Paa min; da svandt det dybe Blund,
 Og op jeg foer! — og saae — en Hund
 Med gule Børster paa sin Ryg,
 Med korte Øren, stor og styg,
 Men ærlig, logrende den saae
 Paa mig med sine Øine graae.
 Og da jeg ud af Hulen krøb
 Paa Stien, som ved Egen løb,
 En Dame hilste mig saa huldt
 Med Diet fromt og medynksfuldt.
 Hun var ei gammel, var ei ung,
 Og Aldrens Gjylde laae ei tung
 Paa Isen; men en Sky, skjøndt klar,
 Af Tungfind hun paa Panden bar.
 Hun hvissed: „Støt Dem paa min Arm!“
 Og rakte mig sin Haand saa varm,

Saa blød, saa moderlig, saa øm, —
 Jeg troede, Alt var end en Drøm.
 Men som vi tausé vandred ned
 I dunkelgrønne Gensomhed,
 Hvor Solens Straaler, Skovens Saft
 Udstrømmed Duft og Liv og Kraft,
 Hver Sommerfugl, der boltred let
 Om Edderkoppens blanke Net,
 Hver Busk, hver Blomst, hvert lille Straa,
 Som Mattens Perler sittred paa,
 Mig smilte venligt, hvor vi gik,
 Og hilste mig med kjærligt Blik,
 Og sagde tyft: „Gat Mod og Haab!“ —
 Af, er du døbt i Smertens Daab,
 Er Sjælen mørk, og Hjertet sygt,
 Gak ud, hvor Herrens Hal er smykt,
 Og læs et Blad, udtyd et Straa, —
 Din Trøst staaer skrevet klart derpaa!

5.

Du lave Sjæl, du lunkne Mand,
 Som varmer dig ved kold Forstand,
 Som stolt foragter Taarens Bad, —
 Du har vist aldrig været glad?
 Og har du, ved en indbildt Kraft,
 End heller aldrig Rummer havt,

Saa veed jeg vist, du ei har følt,
 Hvor Taaren Smertens Brand har fjølt,
 Naar ned den faldt, som fra Guds Hjem
 En venlig Dug, og løkked frem
 Af Hjertets Orken Haabets Blomst,
 Der spaaer om Vaarens Atterkomst. —
 Jeg græd — for første Gang igjen
 Mit pinte Hjerte smelted hen,
 Og Beemod, som en Balsam sød,
 Sig over Smertens Leie gjød.
 Jeg græd, — og hørte knap den Røst,
 Der nænsomt nævned Ordet: Trøst!
 Og knap mit Øre ret fik hørt
 De simple Ord, hvormed hun, rørt,
 Sig skildred selv: „Hun Enke var;
 Den Bei, som Tusinder hjembar
 Med Fremtidshaab, det grumme Hav,
 Bar blevet hendes Husbonds Grav:
 Og nu saa sjernt fra Bei og By
 Hun boede her bag Bøgens Ly,
 At kun hver Maaned — længer tidt —
 Om Verdens Færd hun hørte lidt,
 Naar Budet bragte hid i Skov
 Til hendes lidet Huusbehov,
 Hvad Køer, Høns, en lille Mark,
 Hvad Duer, hvad en Fiskepark,

Hvad Haugens Bed ei gav." Men dog
 I hendes Røst hver Tone jog
 En Sky fra mine Blik, og snart
 Blev Alt saa varmt og venlig klart; —
 Dens inderlige Rolighed
 Mit Hjerte fyldte huldt med Fred! —
 Her gjorde Stien rast et Sving —
 Forundret saae jeg mig omkring.
 „Her boer jeg," sagde hun, „see hist
 Bag Bækken Husets gule Dvæst!"
 Men i det samme Hunden sprang,
 Saa Broens Fyrrebrædder klang,
 Hen over Bækken, hvor der stod
 En Jomfru paa sin spæde Fod.
 „Min Datter!" sagde Konen mildt; —
 Og rast, imens hun undgik snildt
 Den vilde, overgivne Hund,
 Med skjelmiske Blik og Smil om Mund,
 Den lille Jomfru, rank og let,
 Dø mødte just paa Broens Bræt;
 Og langsomt hen langs Haslers Rad
 Vi alle Fire fulgtes ad.

6.

Omkrandsat luunt af Bøg og Eg
 En lille Hvide opad steeg,
 En Træstue af saa sømme

Og øverst, i en Hauge peen,
 Laae Huset, byggt af gule Steen.
 Omkring de blanke Bindvers Rarm
 Viinranken slog en fyldig Arm;
 De gule Aprikoser sad
 Og leged Skjul bag dunkle Blad.
 Og mens vi nærmed os i Nag,
 Fløi Duer ned fra Husets Tag,
 Der kurrende, med travle Nis
 Og klare, fromme Dine gif,
 Ret som med længselsfulde Blik;
 Og stundom med et dristigt Hop
 Sig svang paa Pigens Skulder op.
 Hift nede ved den sølvblaae Dam,
 Hvor Svanen langsomt, fornem svam
 Saa fjernt fra Vender og fra Gjæs,
 To røde Røer dybt i Græs
 Drøvtyggende og trinde laae,
 Og Panderne, med Stjerner paa,
 De dreied heel nysgjerrigt om
 Og alvorsfuldt mod os, der kom.
 Biskuber, som en lille Stad,
 Længs Hækken stode Rad ved Rad,
 Og høit paa Husets Tag af Straa
 En mægtig Storkerede laae.
 Og traadte man saa fra det Frie
 Ud Trappen op, saa kom man i

En lille Stue, lys og net,
 Og smykket med Faderens Portrait.
 Vel var det Hele smaat og smalt,
 Men hyggeligt og sirligt Alt,
 Og Kjøknet selv saa hvidt som Sne
 Og blankt som Solen var at see. —
 Men sendte man sit Blik omkring,
 Det mødte blot en vældig Ring
 Af Bøges Røpler, Krattets Muur, —
 En fyldigt spirende Natur, —
 Og intet Udfig Diet fik,
 Saa Tanken ei paa Vandring gif,
 Forloftet ved det fjerne Blik;
 Men ved en stærk, en venlig Magt
 Den blev til Ro, til Hvile bragt,
 Tilbagetrængt i Hjertets Gjem; —
 Af ja! her fandt jeg Fredens Gjem!
 Dog knap var Dagen svundet hen,
 Var jeg alt som en gammel Ven.
 Saa Ratten kom. Vi gif til Ro.
 I Døftens Kammer fik jeg Bo;
 Ved aabne Vindue eensom stod
 Jeg der, og Diet sværme lod
 Paa Himlens rige, gyldne Skat,
 Paa Skoven og det dunkle Krat,
 Og lod den søde Fred ret slaae
 Sin Rod dybt i mit Hjertes Braa.

Saa stille Alt! kun sagte Kluf
 Hift af en eenlig Fugl, — mit Suk, —
 Kun Bækkens Risten, — Duggens Fald, —
 Kun fjernt i Skoven Hjortens Kald
 Den dybe Nattens Taushed brød.
 Saa lagde jeg mig ned, og blød
 Og venlig Søvnens Engel brat
 Mig farned trygt den hele Nat.

7.

Lyksalig den, der glemme kan!
 Lyksalig han, den Sorgens Mand,
 Der flygtede til fremmed Land
 Og drak af Glemsels stærke Vand;
 Han Hjertet læged med dens Frugt,
 Og siden for sit Mindes Flugt
 Sandt Fortids Port for evigt luft!
 Det blev min Lod. — Mens Tiden svandt
 Jeg Glemsels søde Hvile sandt.
 Hvori? — Et glimrende Talent?
 En Tale, som den stod paa Prent?
 I Følelser? I Vid? Hvori? —
 I sminket, fiint Coquetterie?
 Nei! — Det, som atter gav mig No
 I denne Fredens stille Bo,
 Hvad tryllende betog min Sands,
 Var ikke hentet udenlands

Paa siirligt Tydsk, paa pyntet Fransk, —
 Nei, det var ægte, ærligt Dansk;
 En Jævnhed og en sund Natur,
 Som sjelden boe bag Stadens Muur;
 En stærk, en varm, en indre Magt,
 Der, dybt i Qvindens Varm nedlagt,
 Jordunkler hiin tillærte Pragt! —
 De Dage svandt! — Veed jeg, hvordan?
 Naar Hjertets Dyb er rigt, saa kan
 Det Ydre med sin Farve kun
 For Maleriet vorde Grund,
 Som Verden lunkn stirrer paa.
 Men jeg! — mig klart i Minde staae
 De søde Timer, naar vi gif
 I Haugen efter vanlig Skif,
 Og plukked Blomster her og hist,
 Hvis Navn vi tvisted om tilsidst.
 Hver Morgenstund besøgte vi
 Det stœiende Menagerie:
 Den lille Jomfru af sin Skaal
 Udsprede Korn; — med Skrig og Skraal
 Kom vraltende fra Dammens Vand
 De trinde Gæs, den travle And,
 Og Høns med spraglet Hjør og Top
 Sprang hid i flyvende Galop!
 Her spanked Hanen strunk og stolt
 Og Orden i sit Harem holdt;

Her Duen ængstlig, udenom
 Opsnapped hvert et Korn, der kom! —
 Var Lusten thyst, var Dagen varm,
 Den lille Jomfru tog paa Arm
 Sin Kury og gif til Dammen ned;
 Der sad vi saa paa grønne Bred,
 Hvor, skjult af Bøgens Skygge frisk,
 Vi medede de tause Fisk,
 Mens Eranen paa det stille Blaae
 Rundt seilede og saae derpaa. —
 Skovskaden loe bag Busk og Tjørn
 Lidt over de to store Børn,
 Naar over bløde Eng, i Krat-
 Vi lystigt legede Tagfat.
 I Haugens Gang vi løb omkap.
 Hvor hun var let! — hun rørte knap
 Bed Jorden med sin lille Fod,
 Mens Haarets rige, brune Flod
 Henslagrede i lune Vind,
 Og Purpur farved Mund og Kind; —
 Og ivrigt da vi skjændtes om,
 Hvem af os først til Maalet kom! —
 Ak, denne Ungdom — sorgløs, fri,
 Berøgelig, med Sympathie
 For Alt i Livet, Stort og Smaat;
 Der lever i sig selv ei blot,

Men strømmer ud en Sundhed stærk,
 Og reiser, som ved Underværk,
 En dybt i Støvet bøiet Aand, —
 Ret som den Lamme Helgnes Haand —
 Omsvæved mig og skabte Lyst
 Og Liv, hvor før var mørkt og tyst! —
 Naar Middagsolen sendte ned —
 Sin Straale altfor tung og heed,
 Saa dækked hun vort lille Bord
 Hist i den dunkle Skygge, hvor
 Castanietræets brede Skjerm
 Sig spændte ud, hvor Biers Sværm
 Ved Blostrets melkehvide Bryst
 Holdt deres søde Esterhøst;
 Og Hunden, som den fjerde Gæst,
 Sad venlig ved vor Middagesfest. —
 Af Bøger eied de kun faa;
 Men der paa Hylden een dog laae,
 Jeg nævner ei, — men den var fuld
 Af hiint gedigne, pure Guld,
 Ei Modens Lust forvittre kan,
 En Bog, hvis rette Fædreland
 Er Verden, og hvis Phantasie
 Og Lune, evig ung og fri,
 Hvis sunde Blisdoms rige Vægt
 Skal opvæge Støvet sidste Slægt.

Jeg sad hos dem i kjøligt Læ
 Med Ryggen mod det store Træ,
 Og læste dem, hvad hiin Poet
 I sin Begeistrings Syn har seet.
 Hver Side var saa riig og smuk,
 Alt der var nok til Smil og Suk,
 Til Latter — Graad, i Overmaal;
 Imens med blanke Ear og Naal
 De tvende Damer spjælede peent, —
 Indtil os Aftensvalen seent
 Udløkked ved sin Kjælighed,
 Bed Lovets Duft til Bækken ned,
 Og, tause, paa en Vandring from
 I Skovens søilesmykte Døm. —
 En Cithar fandt jeg; stum, forladt,
 Støvdækt den i en Krog var sat.
 Jeg tog mig af den, fik den stemt, —
 Og see, dens indre Skat var gjemt
 Fra fordums Tid. Det gik med den,
 Som med en gammel, ærlig Ven;
 Lang Tid forglemt og plat forsømt,
 Han favner atter varmt og ømt,
 Og yder lige villig Trøst,
 Naar vi maae flygte til hans Bryst!
 Om Aften, naar vi da kom hjem
 Fra Skov og Krat, tog jeg den frem,

Og stemte op saa mangt et Qvad,
 Mens lyttende de Tvende sad:
 Den lystige, den kjække Sang,
 Som blandt tyrolske Klipper klang;
 Den veemodblandte Elskovslyst,
 Der svæver over Havets Bryst
 Ved Napolis, Benedigs Kyst;
 Og Spaniens Bolero vild,
 Der flammer som en Naphtha-Ild;
 Den Sang, der, selv som Solen heed,
 Bvinger Bajaderens Fjed;
 De tanferige Sorgens Lyd,
 Der hæver i Polakkens Fryd;
 Provences Runddands, siirlig, net,
 Og som Champagnens Perler let;
 Den mørke, dybe Melodie,
 Som Nordens Aand hensvæver i; —
 Kort, hvad i Jordens Paradis
 Til Skjønheds og til Elskovs Priis
 Fra Folkets eget, friske Bryst
 Er strømmet frem i Sorg og Lyst —
 Min Bandrings allerbedste Høst, —
 Ved Strængens Toner jeg dem gav,
 Og havde ret min Fryd deraf;
 Thi naar den lille Jomfru, træt,
 Begyndte paa sit Toilet,

Og af en gammel Prækenbog
 Andægtig sexten Blade tog,
 Og sængsled slink til stadig Tugt
 De vilde Lokkers Rigdom smukt:
 Hun sendte mig et Smil engang
 Imellem, mens jeg sad og sang;
 Og da blev jeg saa længe ved,
 Indtil Mama blev mæt og kjed,
 Og gad ei længer hørt derpaa,
 Men sagde: „Hør, nu skal De gaae!“
 De Dage svandt, — September kom,
 Den skifted Skovens Kjortel om,
 Indsprængte den med guult og rødt,
 Og smelted Frugtens Hjerte blødt,
 Saa Egenpæren, krum og lang,
 Guldmoden ned fra Grenen sprang,
 Og Ublets trinde, svære Klump
 Ds kys'de ofte med sit Dump.
 Da tidt ved Blommetræets Rod
 Jeg med den lille Jomfru stod;
 Ved dygtigt Tag jeg strømme lod
 En moden Hagl, en gylden Flod,
 Og hun mig rakte Frugten blank,
 Den lille Eva, fin og rank! —
 Men, Gud skee Lov! ei Slangens Krop
 Sig ringlede fra Træets Top;

Selv ei den Frugt paa hendes Mund,
 Der blussede rød og frisk og sund,
 At plukke bort, kom mig i Hu, —
 Al, den var fast en Blomst endnu!

8.

Men længe alt gif Modren ind
 Og ud med ret bekymret Sind;
 Hun speidede tidt ad Stien hen,
 Der ventede hun sit Bud igjen.
 To Gange Maanen kom og gif,
 Men intet Bud endnu hun fik.
 I mangt et Diekast, jeg saae,
 En saadan ængstelig Uro laae,
 Hvis Magt jeg kunde ei modstaae.
 Da tilbød jeg at vandre did,
 Og sende dem et Bud herhid.
 Men knap jeg havde talt det Ord,
 Før op jeg som af Drømme soer,
 Og for mit Die blev det sort, —
 Jeg skulde bort! jeg maatte bort!
 Der var jo Intet, som mig holdt?
 Og dog — mit Hjerte? — var det koldt?
 Var jeg saa tryk vel, som det lod?
 Jeg saae — jeg for en Afgrund stod:
 En lænket Haand — et Liv, fordømt
 Til Qual! — Saa sødt jeg havde drømt, —

Nu var jeg vaft! Den Ord, jeg saae,
 Jeg eensom skulde gjennemgaae; —
 Men eensom dog? — Nei, Haan og Spot,
 Som Skygger fulgte mig, og blot
 Foragt var Frugten, som jeg nød,
 For hvad jeg ikke selv forbrød.
 Jeg maatte bort fra dette Sted,
 Fra Ukyld, Fred — og Kjærlighed!
 Thi grant jeg sølte jo det Net,
 Der havde lagt sig ømt og tæt
 Om Hjertet, — og det blev min Død,
 Hvis jeg dets spæde Traade brød.
 Det maatte skee; og seent i Qvæld
 Jeg sagde dem et tungt Farvel.
 Mens Moderen saa sindig lod,
 Som Alt sig af sig selv forstod,
 Den lille Jomfru blev saa bleeg, —
 Men ei et Ord fra Læben veeg;
 End ei en Taare — kun et Blik
 Jeg som en Reisepenning fik; —
 Et Blik! — hvor kan det være rigt,
 Naar ret man sig forstaaer paa Sligt! — —
 Det tidligt var. End Skoven laae
 Med Slør af Nattens Taage paa;
 Det dæmred svagt, — da listed jeg
 Mig sagte paa min bittre Bei,

Fra Haugen over Bækkens Bro
 Lidt ind i Skovens tause Bo.
 Der kasted jeg i Græsset mig
 En Stund og græd saa bitterlig,
 Mens, dulgt af Løv og høie Straa,
 Jeg smertefuld mod Huset saae.
 Et Bindeve aabned sig — o Gud!
 Der stod Hun! Diet stirred ud —
 Forvaaget, blot med Taarens Glands —
 Paa Himlen og paa Skovens Krands.
 Hun tørred det saa tidt, saa tidt!
 Fra Læberne, som sittred blidt,
 Hun sendte med sin Finger hvid
 Tre Kys — tre elskovshede — did,
 Hvor Stien sig i Krattet vandt, —
 Og saa hun rødmende forsvandt.
 Men jeg sprang op og foer affted,
 Og sukkede ved hvert et Fied:
 „D, var jeg som det gule Løv,
 Der snart skal smuldre hen i Støv!“

9.

Har du en Ven, for hvem hiin Gnist
 Af Evighedens Klarhed hist
 Har dulgt sig i det tunge Muld,
 Som i en Alimp det rene Guld,

Saa den maa drages frem ved Bold
 Af Jordelinets dunkle Fold, —
 Med andre Ord: som læges ved
 En streng, en grum Barmhertighed;
 Og er han frelst, er Lyset tændt,
 Har det end længe, stadigt brændt;
 Da bring dog aldrig ham igjen
 Til hine Martersteder hen,
 Hvor der blev ført en rædsom Strid
 Imellem Lys og Mulm; thi viid:
 En Stammes Skygge, — Svalens Sang,
 Hvis Rede ved hans Vindre hang, —
 En Dør, hvis Larm, et Uhr, hvis Slag
 Ham bragte Smerte mangen Dag, —
 En Lyd af Lænken, som han bar, —
 Et Sollys gennem Rudens Glar, —
 En enkelt Røst, — et Fnug, — et Gran, —
 En egen Duft — af, — Alting kan
 Udslukke Sjælens Stjerne brat
 Og atter dække ham med Nat. —
 Saaledes jeg! — I hver en Egn,
 Jeg gjennemløb, der stode Tegn,
 Som pegede tilbage paa
 En natlig Tid og lod fremgaae
 Af Hjertets Dyb en Smertens Ild,
 Der hvert Secund blev mere vild.

Min Taare standsed, og mit Blod
 Det syded som en Klippeslod.
 Jeg vidste jo, hvorhen det var,
 Min Fod med voldsom Jil mig bar:
 Tilbage til det skumle Buur,
 Hvor Tigren grusom laae paa Luur,
 Og dræbte med sit Blik mit Mod
 Og tog mit bedste Hjerteblood.

10.

Jeg gif, — og saae mig ikke om.
 Men da jeg nær til Byen kom,
 Forbauset standsed jeg min Fod:
 Bar det den Stad, jeg nys forlod?
 Hvor Spiret med tre Kroner paa
 Man stolt mod Skyen kneise saae?
 Jeg kom derind; men overalt
 Mit Die kun paa Jammer saldt; —
 Ei Torv, ei Gade fast der var,
 Som jo et Brændemærke bar,
 Det Ildens Hænder havde sat;
 Men selv den havde grebet fat
 Med Flammeklo paa Herrens Huus,
 Og styrted Tag og Spiir i Gruus. —
 En grum, en mægtig Tordensky
 Bar draget over Land og By,
 Mens jeg sad luunt i Læ og Ly;

Dg ei et Blink og ei et Brag
 Sig vovede, vanhelligt, bag
 Paulunet hist, hvor Uskylds Fred
 Mig havde laant et Hvilested! —
 En Travshed, fæl, uhyggelig,
 I alle Kroge rørte sig,
 Som naar man med sin Fod har traadt
 De vevre Myrers runde Slot. —
 Min Tanke snart mig ledte hen,
 Hvor samlet jeg fandt Ben med Ben,
 Dg undrende de farned den,
 Som alt de længe troede død, —
 Dg Een blev bleeg, og Een blev rød,
 Mens Een forsigtig Tausshed bød,
 Dg talte vigtig om, „at fjæk
 Man burde staae i Livets Skræk, —
 Om Himlens Fred, om mandigt Mod
 I Sorg, — at Herrens Straf var god,
 Om ogsaa haard, — om roligt Sind,“
 Dg hvad der ellers faldt ham ind;
 Han aned ei, at for mit Bryst
 En større Smerte blev en Trøst! —
 Det blev mig klart, hvad der var hændt:
 Mit Huus, mit Gie — Alt var brændt, —
 Dg jeg var fri, — thi Hun var død,
 Fortæret midt i Flammens Skjød,

Dg Tanten havde hende fulgt, —
 Af, ingen Rædsel blev mig dulgt! —
 Forvirret, stum jeg greb min Hat
 Dg gif. — Det var alt blevet Nat,

11.

Her var min Bo! her stod mit Huus!
 Nu — kun en Hob af Steen og Gruus!
 Bed Gadelygtens matte Skin
 Jeg traadte sagtelig derind,
 Dg satte mig, mens Rattens Vind
 Omsfusede min hede Kind,
 I Krogen paa en styrtet Blof,
 Dg stirred taus mod Freias Rok,
 Hvis Straaler klare, milde glee
 Til skumle, sorte Mure ned.
 Hvor Glæden fordum mangan Gang
 Udtalte sig i Dands og Sang,
 Hvor sør var glimrende og lyst, —
 Var nu saa mørkt, saa tomt og thst;
 Kun nu og da fra Bæggens Spalt
 Lidt Ralk og Steen med Rasken faldt.
 Her døde Hun! Hiin stærke Arm,
 Der vellystvild og luevarm
 Omslyngede med Guddomsragt
 De skjønne Lemmers unge Pragt,

Slap hende ei, før intet Spor
 Af Hende fandtes meer paa Jord.
 Jeg sad paa Hendes Grav! Hvert Nag,
 Hver Bitterhed var svundet bag
 Det dunkle Teppe, hvor Hun alt
 Sin Bod nu havde rigt betalt.
 Den Sum af Liv, som Hun mig stjal,
 Var sonet i den bittre Dval,
 Mens fri og luttret Hendes Sjæl
 Nu drak af Raadens dybe Væld!
 Sin alvorfulde, stille Gang
 Min Tanke gif den Nat saa lang,
 Til Hanen goel rundt om i By,
 Og Bægtren meldte Dagens Gry.
 Da vandred jeg ad Porten ud, —
 Jeg loved jo at bringe Bud!

12.

Jeg atter stod ved Fredens Havn,
 Der kjærligt aabned mig sin Favn;
 Og medens Modren for sin Gæst
 Beredte travl en lille Fæst,
 Saa vandrede vi andre To
 Alene ned til Bækkens Bro,
 Og satte os paa Bænken der
 I Ly af lave Hasfeltræer.

Alt laae i liflig Glands og Duft,
 Dg fra den rene, mørkblaae Lust
 Septembersolen, høitidsfuld,
 Bestænked Løvet med sit Guld
 Dg farved violet og bruunt.
 Hvor roligt rundtomkring og luunt!
 Vi talte ei. I Solens Bad
 Den lille Jomfru stille sad.
 De lyserøde Folder faldt
 Blødt om den yndige Gestalt,
 Dg tankesuld, adspredt sin Fod
 Med tørre Sand hun lege lod.
 Mit Hjerte var som Himlen, hvor
 Der toner fjernt et Englechor,
 Som Bækken's Boble, klar og blank,
 En hellig Tanke steeg og sank.
 Mit Sind sig hæved, gjensødt, ungt;
 Liig Myggen om det klare Punkt
 I smaa, i stedse mindre Sving
 Det saligt svævede omkring.
 Da kaldte, langt fra, Modren's Røst, —
 Et Suk opsteeg fra Pigens Bryst,
 Hun reiste sig; men ned jeg drog
 Paa Bænken hende atter, slog
 Min Arm om hendes ranke Liv,
 Dg hvissed sagte: „Nei, o bliv!“

Og mens min Taare langsomt steeg,
 Sig Ordet, sødt beflemt, fremsneeg:
 „O, vil du frelse dette Brag,
 Der under Livets vilde Brag
 Er sønderknuust af Smertens Slag?
 O, vil du gyde Ro og Trøst,
 Og atter vække Liv og Lyst
 I mit til Døden piinte Bryst?
 Al, vil du luttre denne Aand,
 Udløse den af Sorgens Baand,
 Og engang med din bløde Haand
 Mit brustne Die trykke til?“
 Hun hvisted i min Favn: „Jeg vil!“

Kong Saul og Sangeren.

Hvad glimter hist langs Bjergets Rand,
Hvis Høie, Volger liig, mod Sletten vælte?
Det skinner hvidt, som Havets Sand, —
Er det en Fugleslof fra saltens Vand?
Er det en Hjord? et mægtigt Ruld,
Sført sin Pragt, den hvide Uld?

Nei! — der har Israels stærke Helte,
Med Trufelsblik mod Philistæas Land,
Mod Askalon, mod Asdods Strand
Opreist en flygtig By af tusind Telte!

Men Taushed hersker i den store Leir.
Hvi er den muntre Krigens Varm forsvundet?
Hvad? Har alt Sværdet Fredens Hvile bundet?
Har Herrens Folk alt ved sin Seir
Philisteren i Slavelænker bundet?

Hvor her er thyst! See, Bagt ved Bagt,
 Med Skjoldet under Rakkens lagt,
 Blødt hviler under Palmens Krone;
 Og fra det Fjerne, hist ved Klippens Steen,
 Hvor Geder nippe af den grønne Green,
 Lydt høres Hyrdedrengens Fløite tone! —

Bed Kongens Telt staae Høvidæmænd
 Med Spyd i Haand, med Sværd ved Lænd;
 Paa blanken Hjelm Hjerbusken nikker,
 Imens de hviske — see! — og Hov'det bøie,
 Mens fra det skarpe, sorte Die
 De Lyn paa Lyn mod Fiendens Grændse skifter.

I Kongens Telt? — af, derfra just fremgaaer
 Den Taage tung, som over Leiren ruger,
 Som slapper Buens Stræng, og slaaer
 Et Søm igjennem Sværdets Balg, og knuger
 Hvert Spyd i Muld. — Trindt slumrer Daad og Kamp!
 Men snart, af! snart skal Bindens Vinge
 Philistrens Krigsraab Eder bringe,
 Stridshingstens Brinnsen gjennem Slettens Damp.
 Hvor er han da, han, som skal byde?
 Han, Kampens Sjæl, som I adlyde?
 Vee, Israël! vee! da est du svag!
 Hvor er din Frelse da paa Stridens Dag?

Bag svære Purpurforhæng i sit Telt
Han sidder taus, den kongelige Helt.

Det stolte Hoved med det gyldne Baand
Sig hviler tungt udi den høire Haand.

Den Benstre hænger ned, saa slap og svag
Som Druens Ranke paa en Vinterdag.

Hvad grunder han? mon paa en stor Bedrift?
Mon paa Prophetens hemmelige Skrift?

Hans Die stirrer — men det seer ei paa
De Blomster, som i Teppet virket staae.

Indad er Blikket vendt, — men dødt og mat
Det skuer ud i øde, vildsom Nat.

En ond Guds Aand har Læbens Port tilluft,
Paa Brystet lagt et Bjerg og Stjernen sluft.

I Lænker er hans Lovehjerte lagt, —
Hvo løser vel den skumle Trolddoms Magt?

Vee, Israhel! vee! nu est du svag!
Hvo bringer Frelse dig paa Kampens Dag? — —

See! — Teltets Forhæng raslende sig hæver,
 Og gjennem Aabningen en Lysning bærer
 Af Himlens Blaae, af Solens Glands.
 En Ungersvend med faste Skridt indtræder,
 Med Harpen under Arm, i Hyrdeklæder,
 Men smykket med Sundheds friske Krands.
 Hans muskelbrede Arm kan Bjørnen tvinge,
 Men Haanden, som tør ruske Løvens Bringe,
 Fremtrylle kan til Liv paa Tonens Binge
 De Syner, som i Tanken sig bevæge,
 Og som et sygnet Hjerter huldt kan qvæge.
 Og mens hans sunde Blik paa Kongen dræler,
 Han sagtelig paa Teppet knæler,
 Og lader Fingrene med Harpens Strænge lege.

Dg Konningen lytter! —

Han seer i det Fjerne,
 Mens Strængene bæve,
 Der tændes en Stjerne,
 Dg Skyer bortsvæve.
 Dg Baarvinde luste
 Med Blomsterduste!
 Sig reiser det visnende
 Hjerter paany,
 De dunkle, de isnende
 Taager bortflye! —

Men Konningen lytter!

Han hører de rislende
Bjergbække gaae,
Og Fuglen blandt hvislende
Løvbuske slaae.

Da klarer hans Die:
Han skuer de Hytter,
De grønnende Høie,
Som hans Barndom saae.
Sødt Strængene bæve,
Og Tonerne gaae,
De Skyer bortsvæve
Fra Himlen blaae!

End Konningen lytter!

I drømmende Tanker,
Der bæve hans Bryst,
Beemodig han vanke
Med salig Lyst,
Beskygget af Ranker,
Hvor Rilderne gaae
Bed ydmyge Hytter,
Som hans Barndom saae.
Hvert Billed, hvert Minde
Han hilser som sit;
Mildt Taarerne rinde, —
Og Hjertet er — frit!

Og Konningen lytter!

Høitideligt hæver
 Sig Strængenes Klang,
 Til Himmelen svæver
 Lovprisende Sang;
 Og haabfulde, fromme
 Fortrøstninger komme,
 Og atter i Luer
 Af Livets Sol
 Gudherren han skuer
 Paa Magtens Stol!

Og, liig den Lustning mild og sval, som vifter
 Paa Morgenrødens Vei, fra Kongens Bryst
 Gi Suk sig trænger frem, og Rinden skifter
 Sit blege Lød, og Hjertet slaaer med Lyst.
 Et Smil fremblomstrer om hans Mund og Kinder,
 Hver Sene strammes i sin vante Kraft,
 Og Blodet strømmer ildfuldt gennem Barmen.
 Det brede Glavind om sin Lænd han binder,
 Han griber Landsens svære Skast,
 Han skyder Skjoldet, gyldenblankt, paa Armen,
 Og, som en Løve kjæk fra Skovens Gjem,
 Han træder frem!

Som Lyn det gjennem Leirens Rækker farer!
 Bild Jubel blander sig med Vaabenklang:
 Skjælv, Philistæa! Skjælv, din Dødesang
 Istemme nu Jehovas stærke Skarer!
 Paa Slettens Glade, ud fra Kløft og Krog,
 Sig krummer ned det lange Krigertog,
 Mens Echo, fjernt derude,
 Gjentager over Bjerg og Dal
 Basunens Klang, Trompetens Skrald,
 Der varslende bebude
 Jehovas Seier og hans Fienders Fald!

Ridderen og hans Datter.

Engang i gamle Dage
 En Ridder lured hist,
 Rovgjerrig som en Drage,
 Fra Borgens takkede Qvist;
 Hver Kjøbmand med sin Kærre,
 Hver Bonde med sit Dvæg
 Saae heller Helveds Herre,
 End Ridderens røde Skjæg.

Han sad med skumle Svende
 I det taarnede Huus,
 Og lod Lærningen rende,
 Og vendte Bund paa Kruus;
 Med en Munk, som drikke kunde
 Og mæsse ham tilpaa,
 Med en pusklet Dverg og Hunde,
 Der fik Brygl og gjorde Spads.

Dog alt hans Rov og Gie
 Slet ikke kunde forslaae;
 Det svandt ad tusind Veie,
 Som Vand gjennem en Saa,
 Som over Taget Røgen, —
 Saa han fandt sig tilsidst
 Heel pjalтет og meer nogen
 End fattig Fugl paa Dvøst.

Hans Kofte var forsliffet
 Med Fløielskappens Rest,
 Og bødet og bekliffet
 Bar hans Hoser og Vest.
 Hans Ganger stod og hived,
 Skindmager, i sin Baas,
 Ei Stien var oplivet
 Af And eller Gaas.

Dg Sølv — det saae man ikke
 Paa Skjenkebordet meer,
 Hver Slurk, han vilde drikke,
 Drak han af Tin og Leer;
 Og midt i al Glende,
 Af Lykken reent forladt,
 Han mægted ei at kjende
 Sin rigeste Skat.

Blandt Tidøserne en Rose
 Sig hæved frisk og rød,
 Op af den fule Mose
 En Lilie sig skjød;
 Og Rosen var hans Datter,
 Med Hjertets Lilie reen; —
 Gi prudere Guld omfatter
 En klar Karfunkelsteen.

Da hendes Moder blegned,
 Hun selv gif frem til Liv;
 En kjærlig Engel hegned
 Om det spæde Blomstersiv;
 Og sagtens var det hende,
 Der, deilig, reen og from,
 Fra Borgen monne afvende
 Himlens Straffedom.

Hist nede dybt i Dalen,
 Støttet til brune Fjeld,
 Omskygget af Bøgesalen,
 Stod der et lavt Capel.
 Den hellige Jomfrues Billed,
 Med Frelseren ved Bryst,
 Paa Altaret var opstillet
 Til Bansmægtendes Trost.

Hver Aften, naar Solen dvæled
 Dg speiled sig i Flod,
 Bandred hun did og knæled
 Fromt for Madonnas Fod,
 Dg hentede fra det høie,
 Det evige Væld
 Klarhed for sit Die
 Dg Hvile for sin Sjæl. —

Det var en Aften silde
 Saa ængstlig, lummerheed;
 Tordenskyerne stille
 Sig lagde i Dalen ned;
 Det sorte Teppe skjuled
 Himlen og Fjeldets Top,
 De mørke Graner skuled
 Tause fra Klippens Krop.

Da stod den røde Ridder
 I Dalens lønligste Braa,
 Hvor Uglen eensom sidder,
 Dg de sorte Snoge gaae.
 Men uden Gru for Krybet,
 Der hvisled om hans Fod,
 Han stirrede ned i Dybet
 Dg høit sin Røst oplod.

Han kaldte Den, der fører
 Mod Lyset Mørkets Hær,
 Som paa onde Hjerter hører
 Og altid er dem nær.
 Hvor Bjerget aabned sin Strube,
 Han ham at komme bød;
 Op af den sorte Grube
 Den Paakaldte sig skjød.

„Hvad vil du?“ — Guld! — „Betal mig?“ —
 Jeg giver dig min Sjæl!
 „Den er alt min!“ — Saa befal mig
 En anden Bei! — „Nu vel,
 En pletsfri Sjæl du give.“ —
 I Borgen er kun een! —
 „Din Datter maa det blive,
 Hvis hun endnu er reen!“

Jeg giver dig min Datter!
 „Saa faaer du og mit Guld!“
 Med vild og haanlig Latter
 Sank Mørkets Drot i Muld.
 Jordnen rullede foroven,
 Og Lyn mod Klippen slog;
 Den Ridder igjennem Skoven
 Fortumlet hjemad jog. —

I Borgens Hauge pleied
 Den unge Frøken at gaae;
 Der pusled hun og hægged
 Om alle de Blomster smaa;
 Men tankesfuld tidt hun stirred
 Paa Himlen, paa dyben Strøm,
 Mens Taaren i Diet dirred,
 Og Tanken blev til Drøm.

I Drømmen stod et Billed,
 Som hun kjendte saa vel,
 Det havde tidt sig stilled
 Paa det nærmeste Fjeld;
 Det traadte ud af Skoven
 Med muntert Smil og Vink,
 Og nærmed sig foroven
 Den steileste Brink.

Det var en dristig Jæger,
 Hendes ukjendte Ven;
 Han bar et Horn og Bæger
 Og Sværd ved sin Lænd.
 I den grønne Jægertrøie
 Han blæste paa sit Horn, —
 Og saadant venligt Die,
 Hun skued ei tilforn.

Hvor sittred hun og bæved,
 Naar den deilige Mand
 Saa kjæk og smidig svæved
 Paa den svimlende Rand!
 Hvor blussed hendes Kinder,
 Hvor bølged hendes Bryst,
 Da fra Naboklippens Tinder
 Hun først hørte hans Røst!

Tilfældt han sig voved
 Til Haugemuren hen;
 Hvad han bad og hun loved,
 Jeg siger ei igjen;
 Men et Haandtryk, det fik han
 Som Hjertets første Høst,
 Og henrykt bortgik han
 Med Himlen i sit Bryst.

Som Vidne Nattens Stjerne
 Beskued deres Vagt,
 Opmærksom i det Fjerne
 Den stod, som venlig Vagt;
 Den hørte hendes Klage,
 Den hørte og hans Raad:
 „Med mig du skal bortdrage
 Og glemme Sorg og Graad!“

„Af, bryd dit Fængsels Gitter,
 Forlad den lumre Lust,
 Der vanhelligt smitter
 Min Roses rene Duft!
 O, kom til Liv og Varme,
 Til en hellig Fredens Havn
 I mine stærke Arme
 Og i min Moders Havn!“

Hun sukked, og hun sittred,
 Hendes Kind blev saa varm,
 Hun rakte gjennem Gittret
 Ham sin sneehvide Arm;
 Hun lagde til hans Dre
 Sin Læbe fin og rød,
 Og knap han kunde høre,
 Hvad hun hvissende bød:

„Naar Aftensolen dvæler
 Og speiler sig i Flod,
 Hift i Capellet knæler
 Jeg for Madonnas Fod.
 Kom did! — Paa Livets Bølge,
 Hvor den saa fører hen,
 Som din Skygge vil jeg følge,
 Og trofast som den!“

Mildt deres Haab tilsmilte
 Et prægtigt Stjernesud! —
 Men Ungersvenden iulte
 Fra sin ængstelige Brud;
 Thi Lindens Blad sig rørte,
 Sig Værken høit opsvang,
 Og fra Portens Taarn de hørte
 Bægterens Skjemtesang:

„Alt Morgenrøden smiler
 Ud over Dal og Fjeld;
 Hvo hos sin Elskte hviler,
 Maa nu vogte sig vel;
 Thi Dagens klare Rerte
 Gaaer tusind Dine vakt,
 Der vogte paa hans Hjerte
 Og dets hemmelige Pagt.

O, væk din unge Beiler,
 Du Jomfru saur og fin!
 Frem Morgenskyen seiler
 Rød, som den klare Viin.
 Og lad med Rys nu fare
 Din prude Hjertensskat;
 Dig Himlen ham bevare
 Til næste Midienat!“ — —

Det var ved Middagstide,
 Den Ridder talte saa:
 „Min Datter! vi ville udride,
 Mens Himlen er saa blaa;
 Sadlet er vore Heste,
 Svøb om dig nu dit Slør;
 En Rabo vil vi gjæste,
 Du aldrig skued før!“

Om hendes ranke Lemmer
 De lange Folder flød,
 Som naar Taagesthyen gjemmer
 En Poppel i sit Skjød;
 Rosen paa hendes Kinder
 Blev til en Lilie hvid,
 Hvor Taaren sagte rinder
 Som Dug ved Nattetid.

Langs med de steile Bægge
 Paa Fjeldstien smal
 Dødtause reed de Begge
 Ned i den grønne Dal;
 Og jævne Flodens Bølger
 I Ridderens Fjed
 Den unge Frøken følger,
 Og Sorgen følger med.

Men da de kom i Dalen,
 Hvor, støttet til brune Fjeld,
 Omfhygget af Bøgesalen,
 Der stod et lavt Capel,
 Hun sagde: „Mens Solen dvæler
 Og speiler sig i Flod,
 Tillad, at her jeg knæler
 I Bøn for Madonnas Fod!“

Ind i den hellige Halle
 Hun træder med hastigt Fjed
 Og lader Sløret falde,
 Og synker for Altret ned.
 Hun folder de Hænder hvide,
 Og bøier med ydmygt Sind,
 Mens tause Taarer glide,
 Sig dybt mod Altrets Trin.

Da stige hendes Tanker
 Til Naadens Throne op,
 Som naar Bedbend sig ranke
 Mod Egens høie Top;
 De flygte, som naar Duen,
 Af Glenten forfulgt,
 Høit under Himmelbuen
 Bøt Skyens Skjold er dulgt.

De knuge sig med Smerte,
 Men og med salig Trøst,
 Til det evige Hjerte,
 Der bar Alverdens Brøst;
 Hun synes høre Stemmer
 Fra Paradisets Vo;
 Sig selv og Alt hun glemmer
 I den drømmende Ro! —

Det var den røde Ridder
 Paa sin stampende Hest,
 Alt høre Fuglequidder
 Blev ham en fattig Fæst;
 Thi kaldte han paa sin Datter
 Ind ad Capellet's Dør, —
 Da viste hun sig atter
 I det bølgende Slør.

Om hendes ranke Lemmer
 De lange Fælder flød,
 Som naar Taageskynen gjemmer
 En Poppel i sit Skjød.
 Dødtause reed de begge
 Dybere ned i Dal,
 Hvor fra brune Klippevægge
 Hvislede Fossens Fald.

Da standsed den røde Ridder
 I Dalens lønligste Braa,
 Hvor Uglen eensom sidder,
 Og de sorte Snoge gaae;
 Hvor Strømmen vild med Bulder
 I sorten Afgrund foer,
 Hun, støttet paa hans Skulder,
 Satte sin Fod til Jord.

Og frækt han kaldte atter
 Ham, som han maned før:
 „Her bringer jeg min Datter!“
 Bort reev han hendes Slør, —
 Da — Blodet ham sank fra Kinden —
 Brat døde hvert hans Ord:
 Det var hende! Hersterinden
 For Himmel og for Jord!

Det var alle Himles Dronning
 I uncærvelig Pragt!
 Rød flyede Mørkets Konning
 Igjen til Dybets Schacht;
 Og Strømmens Arm forstummed,
 Den dæmpede sin Gang,
 Og klart blev Himmeltrummet,
 Og Fuglen atter sang. —

— Paa Syriens Grændsehed —
 En Ridder strøised kjæk,
 For de Hedninger lede
 En Afsty og Skrak;
 Hver Dag blandt Fienders Brimmel
 Hans raske Ganger sprang,
 Men fromt mod Rattens Himmel
 Sig hans Bodepsalme svang.

Han havde hørt en Stemme,
 Der varsled evig Død,
 Isald han kunde glemme,
 Hvad Stemmen ham bød;
 Han havde seet, at Diet
 Dog smilede ham Haab,
 Hvis sønderknuust han boied
 Sig under Martyrdaab.

Dg da med Sværd og Bønnen
 Han trolig havde stridt,
 Blev Dødens Rast ham Lønnen
 For hvad han havde lidt.
 Ham fulgte Korsets Helte;
 Dg paa hans sorte Skriin
 Laae der et Tornebelte
 Dg en blodig Disciplin. —

— Hvor Donaus Bølge blinker —
 I varme Sommerdag,
 En vældig Borg mig vinker
 Med Taarn og røden Tag;
 Og det hyggeligste Billed
 I Borgens Urtegaard,
 Som i en Kamme stillet,
 Nu for mit Die staaer:

En gammel Dame spinder
 Paa sin sørlige Rok;
 En yndig Frue opbinder
 Den hældende Rosenstok;
 En ung Herr Ridder qvæder
 For sin rødmende Biv
 Om Haab og om Glæder,
 Som skal vaagne til Liv.

Det var hiin raske Jæger!
 Med Githren paa sit Skjød,
 Han løfter det gyldne Bæger
 Og drikker Vinen rød;
 Af sin deilige Frue
 Modtager han det helst, —
 Hun var den fromme Due,
 Som Madonna havde frelst.

Christian Winthers

Samlkede Digtninger.

Sjette Bind.

Christian Winthers
Samlede Digtninger.

Sjette Bind.

Fortællinger paa Vers. II. Træsnit.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

1860.

Christians Tidende

Samlede Digtinger.

af

Forfatteren af *Den 11. Brænde*

Aldersbarn

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Mühle.

1840

Indhold.

Fortællinger paa Vers.

	Pag.
Alfernes Pleiesøn	1.
Fjeldvandring ved Badet	25.
Jægerens Brud	49.
I et romersk Østrie	65.
Bøgeret.	
Paa Herregaarden	82.
Esforsstrolddom	87.
Langsom Vandring	92.
I Byen	96.
Ved Bordet	101.
Rattetanker: Hendes	105.
Hans	107.
Et Malerværksted	109.
Paa Reisen	113.
Paa Herregaarden	119.
Et Par	122.
En Lykkelig	149.
Den rige Frøken	165.

Træsnit.

	Pag.
Bignet	183.
Hans og Grethe	188.
Steffen og Anne	191.
Henrik og Else	197.
Jørgen og Trine	203.
Johan og Lise	208.
Christen og Lene	213.
Evend og Inger	221.
Asbjørn og Thora	230.
Martin og Marie	238.
Erk og Ellen	243.
Rudolf og Bertha	250.
Jacob og Lene	257.

Fortællinger paa Vers.

II.

Alfernes Pleiesøn.

1.

Det var engang ved Bindsetid,
Da Skov og Mark var grønne;
I Haugen pranged Lilien hvid,
Der dufted Dild og Bønne;
Strunk Storken stod paa Bondens Huus
Og klappred høit, mens Vinden
Sig drak sin milde Foraarsruus
Hos Hylde og hos Linden.

Bed Stranden var der Liv igjen,
Heel utaalmeligt ghyged
Hver Skudes Speil, og Vimplen hen
I klare Lust sig slynged.
Let Hjorten sprang i dunkle Skov,
Hvor i de grønne Bure
Var Sang og Klang, og Hestens Hov
Sank dybt i bløde Fure.

Der er en lille eensom Sti,
 Som bag om By sig sniger,
 Den løber Mosen tæt forbi
 Og jævnt mod Skoven stiger;
 Den bugter sig i mange Sving,
 Ret som en Bæk kan rinde,
 Til hiſt ved Stenten med et Spring
 Den er i Skoven inde.

Ung Cecil vandrer der i Løn,
 Dog gaaer hun ei alene;
 Paa Armen bærer hun ſin Søn
 Ind under Bøgens Grene.
 Knap ſtyrer hun den lille Mand,
 Saa verer, rød og buttet;
 Dybt ned til hendes Hjerte han
 Den ene Arm har puttet.

Da smiler hun; men hendes Smil
 Det blomſtrer ikke længe;
 Thi bittre Tanker, Piil ved Piil,
 Sig ind i Hjertet trænge.
 Den Ungerſvend, ſin Tro hun gav,
 Sit Hjerte og ſin Ære,
 Han ſædſes fjernt paa vilde Hav, —
 Alene maa hun bære.

Han fattig var, men hjertensgod;
 Med Jammer og med Smerte
 Sin Fæstems han kun forlod,
 Med Barnet under Hjerter.
 „Jeg drager bort,“ saa Sukket lød,
 „Og kommer jeg tilbage,
 Har Havet skjenket Liv og Brød
 Og stillet al vor Klage.“

Men Jorden gif sin Vandring om
 Blandt Himlens andre Kloder;
 Den lille Dreng til Verden kom
 Til den forladte Moder;
 Paa eensomt Leie blev han svøbt,
 Alene blev han baaren
 Til Herrens Tempel hid og døbt
 I viet Band og — Taaren.

Hvorhen hun kom, saa ung og smuk,
 De andre Byens Piger
 Forraadte kun ved Medynksuf,
 Hvad Tungen ikke siger.
 Men Konerne det strenge Blik
 I ærbar Orden bringer;
 Unænsomt, hvor hun stod og gif,
 Der peged mangen Finger.

Men her i Skovens høie Sal,
 Hvor Løv og Blad kun hvisker;
 Hvor Baarens unge Rattergal
 Guldt Tanterne forfrisker;
 Hvor de Forladtes gode Ven
 Selv Bord for Krybet dækker
 Og rundelig Bespisning hen
 Af al sin Fylde rækker;

Hvor lutter blide Blik hun faaer
 Fra Blomsterøine klare;
 Hvor hende frisk imøde gaaer
 Med Duft den hele Skare:
 Der har sit Dagværk hun begyndt.
 Af, Lønnen er kun ringe;
 Thi Blomsten er den Skillemynt,
 Som skulde Nøden tvinge.

Det var ret, som de vidste det,
 Baarhimlens Glutter spæde,
 Hvor bitterligt hun havde grædt,
 Saa selv de maatte græde;
 At hun kun søgte efter dem,
 At de var hendes Skatte;
 Thi rigeligt de myldred frem,
 Hvorhen sin Fod hun satte.

Hvor lifligt der Violen laae
 Sødtsmilende i Buggen;
 Levfoier vilde, hvide, blaae,
 Bestrøed' med Morgenduggen,
 Stod kneisende, og Gedeblad
 Fra slanke Qviste vinked,
 Mens Anemoners Stjernerad
 Op gjennem Græsset blinked.

Her Kjellingtænders Guld saa puurt
 Paa svaie Stilke gynger;
 Gift Buffar, den beskedne Urt,
 Staaer lavt i tætte Klynger;
 Som Virak den sin stærke Duft
 I Skovens Kirke hæver,
 Naar i den milde Foraarsluft
 De lyse Blade bæver.

Og Fod for Fod hun langsomt gik
 Og plukkede, men iulte
 Til Drengen hen hvert Dieblif,
 Hvor han i Møsset hviulte;
 Og flytted ham fra Læ til Læ,
 Til hendes Forklæd syldtes,
 Til Himlens Sky og Skovens Træ
 Af Middagsol forgyldtes.

Tilfidsst hun paa en eenlig Plet
 I Skoven dybest inde
 Sig hviled lidt og tænkte ret,
 Den sorrigfulde Drinde!
 Paa Knæ hun foran Drengen laae,
 Med Hænderne for Brystet;
 Thi naar hun paa hans Ansyn saaе,
 Hun syntes, hun blev trøstet.

Da hørte hun en fjern Musik
 Sig gjennem Skoven svinge;
 Det syntes snart, som den fremgik
 Paa Bindens lune Binge,
 Og snart som op sig yndigt svang
 De underfulde Toner
 Fra Jordens Dyb, snart som de klang
 Fra Skovens hvalte Kroner.

Da hurtigt hun sit Blik oplod —
 Men fast i Rædsel stirred —
 Til Hjertet stemmed hendes Blod —
 Sig Tankerne forvirred;
 Thi alt som Sangen lifligt lød,
 I Solens Straaler prægtigt
 Sig langsomt op af Jorden skød
 Et Tempel, stolt og mægtigt.

Den var som krybt af Sne og Duff
 Den Bygning, der sig reifte;
 Umaaleligt i klare Luft
 Vel hundred Spire kneifte;
 De tusind Billeder derpaa,
 Hver Søile, hver Pilaster
 Med Løvværk, Dyr og Snørkler smaa —
 Alt hvidt som Alabaster.

Paa mørke Baggrund stod den blank
 Som Lilien i en Rose,
 Red over tre Portaler sank
 Den store Bindves-Rose;
 Dog var der i den rige Pragt
 En Venlighed, en Mildhed,
 Der virked med en hellig Magt,
 Som Kirkens dybe Stilhed.

De trende Porte aabned sig —
 Længs stod hun, som hun drømmed —
 Den søde Klang vidunderlig
 Og stærkere udstrømmed;
 Med den en yndig Børneslof
 I Kjoler, liliehvide,
 Med Roser paa den gule Lof
 Udstrømmed til hver Side.

Paa deres spæde, nøgne Fod
 De svæved over Engen,
 Hvor Cecil stum, fortryllet stod,
 Halv hældet over Drengen;
 Og der kom stedse fleer og fleer, —
 En sneehvid, talløs Skare,
 Som naar i Dyb man stimle seer
 Et Vandfalds Perler klare.

Med fromme Blik, med listig Sang,
 Om Haaret Rosenbaandet,
 Saa dandser Sværmen om paa Bang,
 Som let af Lust henaandet.
 Den cirkler nærmere det Sted,
 Hvor Pigen staaer, — den vinker,
 Mens en livsalig Venlighed
 Fra tusind Dine blinker.

Et svævende, et duunblødt Garn
 Af Armene de væve,
 Hvorpaa det slummertunge Barn
 Saa blideligt de hæve,
 Og bære ham med Sang og Dands
 Ind under Templets Buer,
 Hvor, tusindfarvet, Solens Glands
 Igjennem Bindver luer.

Ung Cecil følger, som en Hind,
 Man Kuppet vil fratage;
 Med underligt, beængstet Sind —
 Og Hjertet slaaer saa fage.
 Hun fløyer Sværmen let i Lo,
 Som naar blandt Hvedens Bipper
 Den slanke Mynde maa sig snoe,
 At Byttet ei den glipper.

Den var saa høi, den var saa sval
 Den rige Tempelbue,
 Høitidelig som Himlens Sal
 Og godslig som en Stue.
 Den var saa bred og lang og stor, —
 Ind trængte da i Halle
 Den hele Børne-Blomsterflor;
 Men der var Rum til Alle.

En Mængde stimled ivrigt op
 Paa høie Pulpiturer;
 Der stod i Rad en talløs Trop
 Med Strængeleg og Lurer;
 Og der var ogsaa de, der sang,
 Og skabte Tonepragten,
 Mens deres Mester Staven svang
 Og styred dem i Takten.

Paa Gulvets Marmorflise laae
 Et Hynde, midt i Strandsen;
 Der lagde de saa blødt den Smaa —
 Og saa begyndte Dandsen!
 Det var en Dands! saa let og mild,
 Saa fuld af Liv og Ynde!
 Og Alles Dine smilte til
 Den spæde Dreng paa Hynde.

De sang: „O, Cecil! rolig kun
 For ham, den søde Unge!
 Vi sødt vil kysse paa hans Mund
 Og løse let hans Tunge!
 Her under Alfers snilde Røgt
 Hans Fremtids Grø skal trives,
 Og Sjælens spæde Bid og Røgt
 Til Blomstring huldt oplives.

Hver Kvinde skal ham see med Lyst,
 Hver Mand skal høit ham ære,
 Sit Land til Hæder, dig til Trøst
 Han Stav og Sværd skal bære.
 Med Bælde pløie skal engang
 Han Havets vilde Strømme!“ —
 Men Cecil ei forstod den Sang,
 Hun svimled som i Drømme.

Dg Sværmen svæved ud og ind —
 Saa rundt — frem og tilbage,
 Som Hbleblomsters Blad for Vind
 I Baarens blide Dage;
 Dg op og ned som Fugl i Sving,
 Som Havets hvide Bover,
 De dandsede saa let i Ring
 Omkring den lille Sover.

Det var, som sig om Drengen svang
 En fyldig Blomsterranke!
 Ung Cecil stod ved Dands og Sang
 Med Smil i Blik og Tanke.
 Den Sorg, som hende var forvoldt,
 Knap meer paa Hjertet brænder;
 Hensjunken, hun sit Forklæd holdt
 Med begge fine Hænder.

Fra Bryttet gaae kun Glædes = Suk,
 Det frit og let sig hæved,
 Mens hver en lille Glut saa smuk,
 Der med i Dandsen svæved,
 En gylden Rosenknop afbrød
 Af dem, som Lokken frandsed,
 Dg kasted den i hendes Skjød,
 Mens let forbi han dandsed.

De strøede hende Favnens fuld
 Af deres Roser røde,
 Og de var af det pure Guld,
 Paa dem Rubiner gløde!
 Da var det, hendes Døie faldt
 Fra Templet ud paa Engen,
 Hun saae — og glemte sig og Alt —
 Fortryllelsen og Drengen. —

Hun saae — var det et Gjøgleslyn
 Der stod for hendes Døie?
 Hun saae, med mørkt og rynket Bryn,
 Med Hat og Sømandstrøie
 Sin Elskte hist ved Krattet staae, —
 Han strengt med Haanden vinked;
 Hun syntes, paa hans Kinder laae
 En Taare stor og blinked.

Da fløi hun ud paa flygtig Fod —
 Nu var al Trøst jo sundet! —
 Men næppe hun paa Engen stod,
 Det Hele brat var svundet,
 Musik og Dands og Tempelhal,
 De muntre Engleslynger, —
 Og stille Alt! — en Rattergal
 Kun fjernt i Skoven synger.

2.

Men Moderhertet fik sit Syn!
 Dybt sølte hun det brænde.
 I Tanken faldt det som et Lyn:
 „Min Dreng? hvor er han henne?“
 I Dødens Angst hun saae omkring,
 Men, af! hun var alene!
 Hun saae kun Geg og Bøg i Ring
 Med deres tause Grene.

Fortvivlet slog hun Haand i Haand —
 Alt Guld det vandt i Græsset!
 Hun saae det ei! — Med qualshyldt Aand,
 Med Hjertet sammenpresset
 Hun hid og did i Krattet soer
 Bildt vridende sin Finger, —
 Hvor Alfer dandsed nys i Chor,
 Løvsrøen eensomt springer.

Hun speided rundt i Bust og Krat,
 Mens Smertens Taarer brænde;
 Saa søgte hun den hele Nat
 Og næste Dag til Ende.
 Men ei sin bedste Skat hun fandt,
 Og, dybt i Sorg begravet,
 Hun træt og mat tilbage vandt
 Til Byen hist ved Havet.

Hun satte sig paa Gadething,
 Paa Steen alt under Linde;
 Der stimled snart en Flok omkring
 Den forrigfulde Kvinde;
 Og Mangen stod og saae derpaa,
 Som gjerne vilde trøstet,
 Og spurgte: „Hvor er han? den Smaa?“
 Da slog hun sig for Brystet;

Da rev hun i sin blonde Lok,
 Som løs om Nakken hængte,
 Hun favned Lindens kolde Blof,
 Og sig paa Jorden slængte,
 Og raabte hæst og jammerfuld,
 Med sære, vilde Jagter:
 „Jeg har forraadt mit Blod for Guld
 Til Underverdens Magter!“

En gammel Kone tog paa Skjød
 Den Jamrende og kjæled,
 Og ved sin Barm saa from og blød.
 Hun hendes Ansigt fjæled,
 Og talte hende sagte til,
 Som for et Barn man taler:
 „Fortæl, min Cecil! gjerne vil
 Vi lindre dine Qualer!”

Uf Gulken træt og taareblændt
 Hun næppe turde vove
 Alt næle om, hvad der var hændt
 Hift i de dunkle Skove;
 Men skreeg saa, da hun Alt fik sagt:
 „Uf Guld jeg lod mig blinde!
 Mit Barn er nu i Alfes Magt,
 Jeg seer ham ingenfinde!”

Mens Nogle vendte sig og loe,
 Alvorligt Andre stirred:
 „Sligt Eventyr man ei bør troe,
 Men hun er sindsforvirret!”
 Dog var der mangel gammel Gut,
 Med slike Ting fortrolig,
 Som tænkte: „hun er ellefkudt!
 Hun var i Alfes Bolig!”

I hele Egnen, fjern og nær,
 I Skov og Mark, paa Engen,
 I Dysser, Moser, Grøft og Kjær
 Man søgte efter Drengen;
 Og selv hun gif, til Døden træt,
 De lange Sommerdage; —
 Men ikke fandt man selv den Blet,
 Hvor Skatten blev tilbage.

Og saa blev hendes Sorg da glemt,
 De Andre bleve trætte!
 Hun bar den, dybt i Hjertet gjemt,
 Og gif med sig i Rette.
 For hvert et Suk, der letted mildt
 Det piinte Moderhjerte,
 Gen Tanke vakte atter vildt
 En Længsel og en Smerte:

„Min Thorvald! o, min lille Dreng!
 O, gruelige Smerte!
 Hvem reder nu i Qveld din Seng,
 Og lytter til dit Hjerte?
 Hvem viser dig de hvide Lam,
 Daadyrene i Lunden?
 Den gule Gjæsling paa sin Dam?
 Hvem laer dig flappe Hunden?

Hvem glatter nu dit blonde Haar?
 Hvem tørrer dine Taarer
 Og kysser dig og trøster, naar
 Din runde Arm du saarer?
 Hvem pusler om min egen Søn?
 Hvem pynter dig en Duffe?
 Hvem læser nu sin Aftenbøn
 Paa Kne foran din Bugge?"

3.

Saa Høsten gif, og Vintren kom
 Med Slud og mørke Dage,
 Og næsten Ingen brød sig om
 Den lille Cecils Klage.
 Hver havde Sit! — den vante Gang
 De Glade gif tilsammen,
 Hvor der var Juledands og Sang
 Med anden Lyst og Gammen.

Alt havde Hvile, Ro og Fred!
 Den vilde Fugl i Skove,
 Og Bonden ved sit Arnested,
 Og Fisken under Bove;
 I Lunden slumred Bøg og Eg
 Høit kneisfende i Taagen; —
 Men evigt Cecils Taare steg,
 Og Smerten holdt sig vaagen.

Men Solen kom! I Mark og Skov
 Gik lune Søndenvinde
 Og vækkede hver Blomst, der sov
 Sin Vintersøvn derinde.
 De scied Himlens Hvalving reen
 Og løste Bølgens Lænke;
 Snart maatte Taarepilens Green
 For Lovets Bægt sig sænke.

Det loffer atter Cecil ud,
 Det Haabet svagt opliver;
 Og med en stille Bøn til Gud
 Hun sig paa Veien giver.
 Hun ændser ei den unge Pragt,
 Ei Blomst, ei Blad hun sanker;
 Det var ret som en selfom Magt,
 Der ledet hendes Tanker.

Den styred hendes matte Fjed,
 Den hende Veien viiste,
 Og see! med Gæt hun sandt det Sted,
 Hvor hun sin Dreng forliiste!
 En riig, en prægtig Rosenflor,
 Hvor Guldet svandt, sig hæved,
 Og sjernt det hulde Alfedor
 Alt gjennem Lusten bæved.

Glad sank hun ned paa Engen blød,
 Da over Bøg og Birke,
 Hun atter saae, af Grunden skjød
 Den underfulde Kirke,
 Og myldrende af Porten ud
 Den hvide Alfeskare;
 Og mellem dem — o, gode Gud!
 Den lille Dreng de bare.

Men ned de satte ham paa Jord,
 Og see! han kunde rende!
 De peged venligt paa hans Moer,
 Og see! han kjendte hende!
 Han løb i hendes aabne Favn,
 Og blev saa ved at kalde
 Paa hende med det ene Navn —
 Det bedste blandt dem alle!

Smukt Alfen havde løst sit Ord,
 Thi løst var jo hans Tunge,
 Og han var bleven kjøn og stor,
 Den overgivne Unge!
 Han talte rask, han kunde gaae,
 Ret kraftigt Foden sætte,
 Og saa — han kunde godt forstaae,
 At hun — hun var den Rette;

Den Gnefte, han hørte til, —
 Den Gnefte, hvis Hjerte,
 Hvis Tanke, Taare, Suk og Smil,
 Hvis Glæde og hvis Smerte,
 Hvis Længsel, Stoltthed, Haab og Trøst,
 Hvis Drøm og Baagen ene
 Tilhørte ham i Sorg og Vnft,
 Kun ham — kun ham alene!

Tæt krystet Cecil ham til sig,
 Af Fryd hun maatte græde;
 Hun havde aldrig anet slig
 Unærvnelig en Glæde.
 Hun sagtelig ham fra sig skjød
 Og slugte ham med Diet, —
 Mens Alfechorets Sange lød
 Bed hendes Fryd forhøiet.

Hun hørte ei! thi hendes Sjæl
 Var selv kun Melodier;
 Hun hørte ei et fromt Farvel
 I hine Harmonier!
 Hun saae kun ham! hun ændsed ei,
 Fortryllesen var svunden,
 Og at hun alt paa krumme Bei
 Gik jævnt igjennem Lunden.

Dg mens hun langsomt hjemad gif
 I Skov og over Engen,
 Hun standsede hvert Dieblif
 Dg stirrede paa Drengen,
 Dg glatted Haaret, folte paa
 Hans Haand og Fingre nøie,
 Dg greeb ham saa med Get og saae
 Ham dybt ind i hans Die.

Dg — just hvor Stien dreier om
 Dg bag om By sig sniger,
 Det stille Par imøde kom
 En munter Sværm af Piger.
 De raabte: „Cecil! er du der!
 Til Lykke nu med Sønnen!
 For al din Kummer og Besvær
 Dig hjemme venter Lønnen!“

Dg nede i den lille By,
 Paa Gaden og ved Stranden
 Var der en Jubel, Støi og Gny,
 Som Folk var fra Forstanden!
 Thi mangan Fisker søn var hjem
 Fra lange Farter støvnet,
 Dg Slægt og Venner tog mod dem
 Saa lystigt, som de ernded.

Ung Cecil saae, hvor der var net
 Med Krands, Baand og Flage;
 Fortumlet knap hun ændsede ret,
 Gæt Dnske var tilbage;
 Med Drengen ved sin Haand saa stil
 Stod hun nu blandt de Andre,
 Og saae alt under Sang og Spil
 Matroserne indvandre.

Med Hat paa Snur, med brune Træk
 Fra fjerne Land de komme;
 I Spidsen gik en Styrmand kjæk
 Med Næven i sin Lomme.
 Han Cecil saae! og frem han sprang —
 Saa — flink et Kys paa Munden —
 Og saa i Lust sin Hat han svang:
 „Nu er min Lykke bunden!“

Den Styrmand var en lystig Fyr,
 Og han var Drengens Fader;
 Med Møje Cecil holdt i Styr
 Sam paa de travle Gader;
 Men ene var de bleve knap
 Bag Byen hist paa Engen,
 Saa kysjede hun selv omkap
 Og hvisttede om Drengen.

Ei mange Uger gif, min Tro!
 Før der var lyst og skrevet;
 Før de med Gammen begge To
 Var Mand og Kone blevet.
 Saa drog han ud med lystigt Sind,
 Og kom med Lyst tilbage,
 Og saa det gif, Var ud, Var ind
 Til deres sidste Dage.

Men Drengen blev en vakker Helt,
 Sit Land til Bagt og Hæder;
 Hans Navn blev stort i Sund og Belt,
 Paa tusind fjerne Steder.
 I Kirken hist nu staaer hans Grav,
 Hvor Folket gaaer til Skrifte;
 Om Vaaben og Commandostav
 De vundne Flage viste.

Fjeldvandring ved Badet.

Kom, sæt dig her! Saa syg og mat
 Kan du ei længer vinde.
 Fjeldstien var dig altfor brat,
 Min sørgende Veninde!
 De Andre blev tilbage der,
 Hvor Faldet mægtigt syder, —
 Hør! op igjennem Skovens Træer
 Dets fjerne Torden bryder.

O, lad dem spille om din Kind,
 De svale Bjergets Lufte;
 O, lad dem græge huldt dit Sind,
 De Blomster her, som dufte;
 Og hvil paa bløde Blad og Møs
 Din sylphelette Skabning;
 Din Ven vil henrykt sidde hos
 I stille, sød Fortabning.

Vær rolig kun! jeg har jo sagt:
 Forelsket er jeg ikke;
 Det er en ganske anden Magt,
 Som fængeler mine Blikke.
 Mit Hjerte, foldt -- ei sandt? — som dit,
 Maa gysse for din Brede;
 Men kan da ogsaa mere frit
 Din Herlighed tilbede.

Læg blødt din melkehvide Arm
 Paa Møsets Volsire brune!
 Løs op og fjøl din unge Varm
 I Aftnens Lufte lune!
 Jeg seer det ei! — hvor kunde jeg?
 Mens Diets Blaae mig sænker,
 Og ad sin klare Himmelvei
 I Tankens Afgrund sænker;

Mens sig de blonde Loffer rigt
 Om Pandens Tempel hvælver,
 Og Smilet, bittert, underligt
 Om dine Læber skjælver.
 Hvor kunde jeg? — mens blot et Ord
 Fra dig, et Blink med Diet
 Jo mægter, som et Siv mod Jord,
 At faae min Villie bøiet.

Jeg beder dig! — hvad har jeg sagt?

Saa heftig du dig hæver?

Tilgiv, isald jeg brød vor Pagt —

Tilgiv, du seer, jeg bærer.

Al, langt herfra jeg gjerne vil

Mit Sind, min Tanke skiffe;

Thi Hjertets Kraft ei strækker til

At glemme dine Blikke.

Jeg seer jo Rødmen paa din Kind,

Jeg seer, hvor bredt du trækker

I Handskens sorte Silkespind,

Som Armen halvt bedækker.

Paa Kjølens lyserøde Rand

Min Arm jeg tør vel lægge?

Et Sagn hist fra mit Fædreland

Bil jeg af Slummer vække.

Et Sagn? — et Sagn har jeg det kaldt,

Men meget faa det kjender.

Dets Helt, som mig det har fortalt,

Var een blandt mine Venner.

Hvem veed? maaskee sig dog engang

En Riimsmed saa forsynder

At sætte det i Spil og Sang —

Pad gaae! — nu jeg begynder:

Dybt inde i den dunkle,
 Den sommergrønne Skov,
 Hvor Hjorten strøiser Græsset
 Med sin vingelette Klov,
 Hvor Bækken vandrer snalsom
 Mellem Smaasteen og Gruus,
 I Ly af stærke Bøge
 Der staaer et Jægerhuus.

Bed Plankeværket kneiser
 En Gran som et Spiir;
 Over Stuedøren pranger
 Et mægtigt Gevier;
 Paa Ladeporten naglet,
 Den vilde Skovens Helt,
 En Glente, spreder Vingen
 Som i et Vaabensfelt.

Med den drømmende Susen
 I løvrige Lund
 Det fjerne Glam sig blander
 Af en sporende Hund.
 Og Gjøgen stadigt sukker
 Sin eenlige Sang,
 Mens Daakalven græsser
 Paa den fredelige Bang.

I Stuen hist derinde
 Er thyst, men ingen Fred;
 En gammel Kvinde ligger
 Paa Smertens Leie ned;
 Saa gusten er Panden
 Liig et visent Lillieblad, —
 Som Sjælen, flyvesærdig,
 Alt paa Læberne sad.

En yndig Pige hviler
 I Lænestolens Skjød;
 Det blonde Hoved støtter hun
 Paa Haanden, fin og blød;
 Mens Diets klare Stjerne
 I Sorgens Dug henflød,
 Sig Kindens Morgenrøde
 Som gjennem Taager brød.

Bed hendes Fødder sover
 En vældig engelsk Dagg,
 Brandguul som en Løve,
 Stærk som en Egeblof;
 Men midt i Stuen staaer der
 En rank, en deilig Svend, —
 Hans sorte Die lyner
 Til Pigebarnet hen.

Han knuger fast sin Riffel,
 Hans Læbe er bleeg,
 Et Smil, et haanligt, ligger
 Om det fulsorte Skjæg;
 Han nærmer sig til Pigen
 Med gnistrende Blik, —
 Hans hvissende Stemme
 Tungt fra Brystet fremgif!

Og alt som han sig bøier
 Mod hendes Dre nær,
 Løfter Hunden sit Hoved
 Og seer paa hans Færd;
 Ret som han vilde lytte,
 Som anede han,
 Hvad Qual der kan ruge
 Mellem Qvinde og Mand!

„Jeg agter dine Sukke,
 Den Taare paa din Kind
 Ei meer end det usle Snug,
 Som hvirvles op af Vind!
 Du hader mig, Regisse!
 Saa hader jeg igjen —
 Mig seer du aldrig meer,
 Men ei heller din Ven.

Jeg bød dig som Offer
 Mit Hjerte, Sjæl og Blod, —
 Men haanlig, kold du jog mig
 Bort fra din Gud.
 Det Baand er sønderrevet!
 Jeg foragter det Baand!
 Det hjælper ei, du græder
 Og vrider din Haand!

See, Riffelen er skarpladt,
 See, hvæsset er min Kniv, —
 I Skoven skal det gjælde nu
 Liv imod Liv.
 Jeg stække vil hans Vinge
 Den adelige Falk,
 Og aldrig skal han drikke
 Din Læbes Rosenkalk.

Bildt brænder i mit Hjerte,
 Som et pinesuldt Stif,
 Dit violblaae Dies
 Saa bønlig Bli!
 Thi mig det gjælder ikke —
 Men Han skal aldrig naae
 At drukne sine Dine
 I denne Himmels Blaae.

I dag skal han vandre
 Med mig den samme Bei,
 Dødbitter for os begge —
 Først han og saa jeg!
 Regiøse! dine Blikke,
 Den Taare paa din Kind
 Jeg agter som det usle Snug,
 Der hvirvles op af Vind.

Du hader mig, jeg veed det,
 Nu hader jeg igjen!
 Trøst dig! mig seer du aldrig,
 Men ei heller din Ven,
 Saa sandt Gud mig hjælpe!
 Jeg sværger, som jeg svoer —
 Hans egen Hund skal støve
 Dg finde mig hans Spor!“

Saa stødte han med Støvlen
 Til den vældige Hund,
 Dg stormed ud af Døren
 Dg sløited med sin Mund.
 Men Hunden reiste Hovedet
 Kun knurrende, og kjæk
 Ham viste sine Tænder
 Hvidtstinnende Hæk.

Som en knækket, falmet Rose
 Tilbage mat hun sank,
 Mens Taarens Perle trilled
 Paa Kinden, heed og blank;
 Og den rasende Smerte,
 Fortvivlelse og Harm
 Holdt Skriget stumt tilbage
 I den bærende Barm.

Og i den stille Stue,
 Hvor Uhrets sagte Slag
 Gik jævne med den Syges
 Dødtunge Aandedrag,
 Der sad hun nu forladt,
 Mens i kvalfsyldte Sind
 En Brimmel sorte Tanker
 Bildt stormede ind. —

Da gaved Hunden langsomt,
 Da reiste han sig op,
 Og strakte efter Sønnen
 Sin mægtige Krop!
 Han logred med sin Hale,
 Og fjælen og blød
 Han lagde sit store Hoved
 I Jomfruens Skjød.

Fra inderste Hjerte
 Saa dybt et Suk han drog
 Og saae ret paa hende
 Saa trofast og flog;
 Mens ivrig, utaalmelig
 Med sin Hale han slog,
 Ret som han vilde spørge:
 „Hvad feiler dig dog?“

Hans Dø, sært veemodigt
 Og glandsfuldt og stort,
 Fast hvilede i hendes:
 „Hvad har man dig gjort?“
 Da foer der en Rødme
 Over Pigens blege Kind,
 Et Blink af Haabets Stjerne
 I Hjertet trængte ind.

Hun hviskede saa sagte
 Med skjælvende Mund:
 „Ved hans eneste Gave
 Til mig, ved hans Hund
 Han frelles; hvis ikke,
 Da skal vi følges ad!“
 Og satte sig og skrev
 I Hast et lille Blad:

„Dit Liv er i Fare,
 Og derfor jeg nu
 Ei længer kan fortie:
 Min Æneste er du!
 Hvad ikke for Alverden
 Jeg ellers vilde sagt,
 Det lægger paa min Tunge
 En guddommelig Magt!

Bevar dit Liv, du Elskte!
 For dig og din Brud,
 For lumst dig indhenter
 Hans lurende Skud.
 Jeg sender dig Murad,
 Mit eneste Bud, —
 O, maatte han dig finde, —
 Velsigne dig Gud!”

Og med sittrende Hænder
 I brændende Hast
 Ved Bulldoggens Halæbaand
 Hun knyttet Sedlen fast;
 Og lokked saa den trofaste,
 Logrende Ben
 Med bankende Hjerter
 Ad Gaarddøren hen.

Da sprang han om og jubled,
 Sin Vei han kjendte jo;
 Han sliffed hendes Hænder
 Saa venlig og tro.
 Saa klapped hun hans Hoved,
 Saa sagde hun et Ord, —
 Og slux gjennem Tykningen
 Forsvandt hans Spor. —

— En lille Høi der ligger,
 Hvor Stien bugter ind
 Under Skovens grønne Hvælving;
 Paa Høien staaer en Vind.
 Med sittrende Blade
 I den sagte Vind
 Den kaster bredt sin Skygge
 For Aftensolens Skin.

Der stod han den unge,
 Den skumle Jægersvend;
 Det halobrustne Die
 Stirrer ad Veien hen;
 Med een Haand paa Bøssen,
 Den anden paa sit Bryst,
 I Længsel han lytter
 Til Hørnens søde Røst.

Som Kalk er hans Ansigt,
 Hver Muskel er spændt,
 Stiv staaer han, som et Billed
 Paa et Gravmonument,
 Ubevægelig og stille
 Som i en Kirkevraa, —
 De stærke Bølger anes ei,
 Som i hans Hjerte gaae.

I Stormen derinde
 Bevæger sig en Krands
 Af Tanker og Billeder
 I sær forvirret Dands.
 Med rædsom Dval og Vellyst,
 I bredfyldte Maal
 Hans Hjerte tømte Livets
 Allerbittreste Skaal.

Hans Hjerte tømte Livets
 Allerbedstefte Drif
 I al hans Glende,
 Som forbi Diet gif:
 At sundet var det Haab,
 Som var saa saligt drømt;
 At til evig — evig Længsel
 Hans Sjæl var fordømt.

Da høres der et Fodtrin,
 Da høres der en Røst;
 En lystig Sang der klinger
 Fra et fuldt og freidigt Bryst.
 Det var ret en egen,
 En Hjerte-Melodie,
 Der var saa megen Jubel
 Og dog Beemod deri.

Det var den unge Junker!
 Saa sorgløs, glad og god,
 Rast skred han hen ad Stien
 Paa sin kraftige Fod;
 Men Smilet om hans Læber
 Og Glandsen i hans Blik
 Klart røbed, at hans Hjerte
 Langt foran Foden gik.

Da standser han — forstummer,
 Hans Hjerte bliver koldt!
 Dump lyder ham imøde
 Et rædselsfuldt Holdt!
 En Riffelpibe peger
 Paa hans Hoved, og hvast
 Et sigtende Die
 Gjennemborer ham fast.

Som en Tiger, der gloer
 Paa sin sprællende Fangst
 Og kvæger sit Die
 Bed den bævende Angst;
 Saa dvæled Jægersvenden,
 Før han sendte sit Skud, —
 I lange Drag han vilde
 Lømme Bøgeret ud.

Nu — nu det ham tyffes,
 Ei Meer var deri —
 Men hurtigt som en Tanke
 Var Faren forbi! —
 See, over Grøften springer
 Den glubende Hund
 Og fanger Skyttens Strube
 I sin fraadende Mund.

Han tumler med sin Nakke
 Mod den grønklædte Jord, —
 Det morderiske Skud
 Mod Himmelen foer!
 Han vreed sig, han snoede sig,
 Han kjæmped og han skreeg, —
 Da sløitede Junkeren,
 Og Hunden fra ham veeg.

Med et Blik, et fortvivlet,
 Hvori der samlet laae
 Alle Helvedes Qvaler,
 Baa Junkeren han saae.
 Han slængte sin Riffel,
 Sin Jagtkniv, sin Hat,
 Og styrted med et Skrig
 Ind i raslende Krat. —

Men maalløs og bedøvet
 Stod Junkeren en Stund,
 Og ændsed knap sin trofaste
 Frelser, sin Hund.
 Hans Hjerte ret saa voldsomt,
 Saa varslende slog,
 En Strøm af hellig Glæde
 Ham gjennem Sjælen drog.

Han kasted sig med Taarer
 Baa sit Ansigt og bad;
 Og talte godt til Hunden,
 Som stille hos ham sad.
 Han flappede dens Hals
 Alt med sin hvide Haand, —
 Da øinede han Brevet
 Og løste dets Baand.

Han læste det, han kysed det,
 Beruset af Lyst,
 Han trykked det vel tusinde
 Gange til sit Bryst;
 Dg reiste sig og vandred
 Paa Skovstien trang,
 Mens Hunden sprang og bjeffed,
 Dg Fuglene sang.

— Saa var det henved Aften,
 Dg Solens sidste Glod
 Ind mellem Skovens Stammer
 Sin skarpe Straale skjød.
 Det var saa luunt og stille,
 Kun en liflig Nattergal
 Udstrømmede sin Beemod
 I den lyttende Dal.

I Haugen sad Regisøse
 Dg flettede en Krands;
 En bitter Taare dæmred
 Hendes Døs klare Glands.
 Ak, hendes Moder slumred,
 Det sidste Suk var endt,
 Det havde hun sin Datter
 Med Belsignelsen sendt.

Da traadte ind fra Skoven
 Den ædle Ungersvend,
 Hans ilende Fjed
 Ham bar til Pigen hen;
 Han satte sig paa Bænken,
 Han tog hendes Haand,
 Og snoede ømt sin Arm
 Om den ranke Lilievaand.

Da sank hun med Taarer
 Til hans trofaste Bryst;
 De sagte Ord, han hvissed,
 Blev til livsalig Trøst.
 Al, al — al den Corrig,
 Som i Verden er til,
 Den slettes ud af Hjertet,
 Naar Kjærlighed kun vil!

„Jeg veed det — af, hun sover!
 Du Elskede min!
 Men jeg har og en Moder,
 Hun er jo ogsaa din.
 Og jeg har et Hjerte
 Ret ærligt og frit, —
 O, du min Frelserinde!
 Det, veed du, er jo dit!“

Sødt toned Aftenklokkens
 Smertedulmende Klang,
 Og Dæmringen ruged
 Over Skov, over Bang;
 Da lagde hun sin Haand
 Om hans Hals, om hans Kind,
 Og saae med fine Dine
 Til hans Hjertefammer ind.

Men han sad henrykt stille,
 Saa taus reemodig hun, —
 Da søgte til hans Læber
 Hendes blussende Mund.
 Det Gorgangne, det Kommende
 Forsvandt dem af Hu,
 Og deres Hjerter slog kun
 For det salige Nu! —

Men foran dem sad Murad
 Den trofaste Bagt,
 Med sit ærlige Die
 Han holdt dem i Agt;
 Ret som han Alt forstod,
 Som anede han
 Den Fryd, som kan blomstre
 Mellem Qvinde og Mand.

— Hvad siger du? — af, med et Blif
 Du klarligt mig bethder,
 Det syntes dig saa fersk en Drif,
 Som den, os Brønden byder.
 Jeg saae det, knap engang et Ord
 Fik trængt sig til din Tanke!
 Paa Gloden stirred du, som snoer
 Sig blank om fjerne Banke.

O, bliv ei vred, jeg spørger ei,
 Nei, Alvor er min Tale;
 Det var formasteligt, om jeg
 Med Alt, hvad jeg kan male,
 Endog kun for en flygtig Stund
 Din Tanke vilde binde, —
 Den har et bedre Hjem, hvor kun
 Sit Livsstof den kan finde.

Hvad seer jeg? Taarer paa din Kind!
 Af, har jeg dig bedrøvet,
 Og saaret saa dit bløde Sind,
 Er al min Trøst mig røvet!
 Thi, af! jeg veed jo meget vel,
 Mit Sagn har ikke mægtet
 At røre dig, — nei, saadant Held
 Har Guderne mig nægtet.

Det bliver koldt! kom lad os gaae,
 Ifald det er din Billie.
 Din lille Hat? her, tag den paa,
 Og her er din Mantille.
 Tag dig i Agt! forsigtig her!
 Tillad — vil du det taale?
 Min Arm — blot under disse Træer
 Og paa de glatte Aale.

Nu Mørket alt har Dalen skjult,
 Det dæmmer kun heroppe;
 End glimter blankt med Rødt og Gult
 Det fjerne Sneefjelds Toppe.
 Her dreier Stien — aa, see her
 En venlig, malerisk Scene:
 En lille Pige sidder der
 Paa een af Skræntens Stene.

Foran sig har hun tændt et Baal,
 Rødt farves hendes Kinder;
 Hvor glimrer ei den Bævernaal,
 Som hendes Fletning binder!
 Og saa den store, lodne Hund,
 Hvor vagtsomt, spidst dens Dre —
 Hun synger — Skal en lille Stund
 Vi staae og Sangen høre?

To Drosler sad paa Bøgeqvist,
Saa gode Venner var de vist.

Med Sorg i Sind og thst de sad,
Ihi, ak! de skulde stilles ad.

Saa sang de begge To en Sang,
Den sørgeligt i Skoven klang.

Den Første sang: „Min Hjertenskjær!
Farvel! saa sees vi aldrig meer!”

Den Anden sang: „Min Hjertensven!
Farvel! vi sees ei meer igjen!”

Den Første sang: „Paa fjerne Bei
Min Hjertenskjær jeg glemmer ei!”

Den Anden sang: „I fjerne Bo
Mit Hjerte aldrig fanger No!”

Gen fløi til Øst og Gen til Vest:
„Nu har til Brud jeg Sorgen fæst!”

Gen fløi til Vest og Gen til Øst:
„Farvel, farvel! foruden Trøst!” — —

— Hvordan det kom? — af, veed jeg det?
 At dine milde Arme
 Omkring min Hals laae slynged' tæet,
 Mens dine Taarer varme
 Beduggede min Kind, og ømt,
 Skjøndt uden Ord, du sagde:
 „Jeg elsker dig!“ — O, har jeg drømt?
 Gjentak mig, hvad du sagde!

Du tier, men din Læbe blødt
 Mig svarer paa min Læbe!
 At sige det saa varmt, saa sødt
 Vil Ord forgjæves stræbe.
 Hiin Sang var liig en Sommerdug,
 Der Blomsterknoppen qvæger;
 Bed den sig aabned med et Suk
 Vor Elskovsroses Bæger.

Den aabned mig en Himmel, den
 Jeg aldrig turde haabe;
 Den sendte til min Smerte hen
 En kraftig Balsamdraabe!
 Og, er vor Afsked evig nu —
 Mig helliggjort er Livet;
 En sød, en fast Fortrøstning dit
 Min Evighed har givet.

O, langsomt, langsomt flyt din Fod,
 O, du mit Hjertes Stjerne!
 At ei fra Pletten, hvor vi stod,
 For snart vi skal os sjerne.
 Den Plet og de Minutter, som
 En Evighed er blevet,
 Skal Tanken helligt frede om, —
 De eneste, jeg leved!

O! sig mig end i samme Sprog,
 Som nys mig sødt henrykket,
 Betsalende og varmt, og dog
 Med Simpeltud kun smykket,
 At du er min! — at i mit Savn
 Du mig ei reent vil glemme!
 At, naar vi mødes hist, mit Navn
 Jeg hører fra din Stemme! —

Farvel! o, fat dig! — see, endnu
 Gaae Folk paa Promenaden.
 Musik fra Dandsesalen, du!
 Smukt bruser gjennem Gaden.
 Dit Die søger? hæsset jo
 De komme ud fra Salen,
 Hvor de har spillet begge To, —
 Din Tante og Gemalen.

Jægerens Brud.

1.

Liden Karen hun sidder
Saa trøstlig ved sit Spind;
Men Mairøsen pranger
Gi meer paa hendes Kind.

Der stander nu en Lilie,
Men i Hjertet Rosens Braad;
Hver Morgen og hver Aften
Hun vander dem med Graad.

Hvergang paa Dør det banked,
Hun listet bort med Jil;
Hun gjøs ved Nabokonens
Medlidende Smil.

Hvergang hun frygtsom, sagte
Til Stegerset gif,
Hun ængstedes ved Moderens
Betænkkelige Blik.

Dg hvergang hun ved Kilden
Med de andre Piger stod,
Saa taktfuld hun Vandet
Over Bredden strømme lod.

Hun rødmed, naar de talte
Om Elfskovs Fryd og Savn;
Hun bæved, naar med Latter
De nævnede et Navn.

Dg knæled hun alene
For Gudsmoder i Løn,
Hun voved ei at løste
Sit Blik til hendes Søn.

2.

Liden Karen sin Kaabe
 Over Skulderen slaaer,
 Hun binder Silkeklædet
 Omkring de blonde Haar.

Hun vandrer ud alene,
 Hun spejder Sti og Bei;
 Hun sukker, hun lytter,
 Men ak! hun seer ham ei.

Hun sniger sig i Skoven
 Den mørke, mørke Nat,
 Men ak! den elste Grumme
 Hun ikke faaer fat.

Mens Nattervinden sufer
 Over dustende Mark,
 Hun støtter sin hede Pande
 Mod Egetræets Bark.

Mens Nattervinden glider
 Over bølgende Korn,
 Fjernt hører hun det kjendte,
 Det kjære Jægerhorn.

Hvor ofte har hun hørt det
Lyevaagen i sin Seng;
Da sittred hun, da bæved
I Hjertet hver en Stræng.

Da loffed det saa lifligt:
„O, kom! mit Hjertes Sjæl!“
Nu klang det vildt og bittert
Som et evigt Farvel!

3.

Saa var det ved St. Huberts
Den grønne Jægerfest;
I Skoven ved Capellet
De samlede sig til Gjæst.

Rundt om den lille Kirke
Der var et Sovested,
Hvor mangan gammel Jæger
Til Slummer lagdes ned.

Dg over alle Senge,
 Som en grøn Baldachin,
 Sig høinede en Tue
 Med Kors og Rosmarin.

Liden Karen hun smykker
 Sit favre, blanke Haar,
 Med sine Tanker ene
 Hun til Skovkirken gaaer.

Men her var Lyft og Gammen,
 Dg her var Spil og Sang
 Med Dands og fyldte Bægre
 Rundt paa den grønne Bang.

Hver Jæger her førte
 Sin Hund, sin Ganger frem
 For Kirkedør, at Munkene
 Da skulde signe dem.

Frem bar han Piil og Armbrøst
 Dg blanke Spyd og Kniv,
 Dg Munkens fromme Bønner
 Da gjældte Hjortens Liv.

Først maatte han dog sværge
Bed Helgen, Horn og Hund,
At ingen Falsk og Ondskab
Han førte i sin Mund;

At ingen Mørkets Kunster
Han øved paa sin Jagt,
At han aldrig havde sveget
Sit Hjertes Troskabspagt.

Da gav ham først den fromme,
Den hellige Mand
Sin styrkende Belsignelse
Med Bøn og Bievand.

Og hid de stimled sammen
Med Hest og Hund og Falk; —
Der var vel ærlige Svende,
Men ogsaa mangan Skalk.

4.

Da klang der et Jagthorn
 Alt ud fra Skovens Træer;
 Da bæved mangt et Hjerte,
 Men eet dog især.

Da rødmed mange Kinder,
 Kun een blev saa bleeg;
 Da tindred mange Dine,
 I eet kun Taarer steg!

Frem treen fra Skovens Skygge
 En Jæger, stærk og stor;
 Bag efter sig han førte
 Sin Fanger i Snor.

Stivt sad den vide Støvle
 Om den kraftige Læg;
 Hans Skuldre vare brede,
 Men graasprængt hans Skjæg.

Mørk skreed han henad Veien
 Med fast og langsomt Tred,
 Ret liig det skumle Skyhjerg,
 Der just op bag Skoven gled.

Med sit Jagtspyd i Næven
 Han gik mod Kirken hen;
 Med bistre Dine skottede
 Til ham de andre Mænd.

Dog hvor han over Sletten
 Forbi Qvinderne gik,
 Mødte hans skumle Dine
 De sødeste Blik.

Der er i visse Dine jo
 En Trolddoms dybe Hjem;
 De Skjønneste, de Bedste
 Bedaare sig ved dem!

5.

Men støttet paa sit Jagtspyd,
 Fulgt af sin store Hund,
 Ved Kirketrappen stod han nu
 Med spidske Smil om Mund.

Hen over Sletten ilede
 Hans Blik til hver en Kant;
 Da traadte Munken sagte
 Hid med sin Ministrant.

Med blottet Hoved Jægeren
 Alt knælede ned,
 Han løfted alt sin Haand
 Til den hellige Ged:

Alt ingen Mørkets Kunst
 Han øved paa sin Jagt,
 Alt han aldrig havde sveget
 Sit Hjertes Trofskabspagt.

Men et Angstraab der høstes
 Midt i den tætte Krands
 Af den lyttende Mængde:
 „Ulykkelige! stands!“

Det var den lille Karen!
 Som gjennem Ur og Siv
 Hun trængte gennem Sværmen:
 „O, Elskede! tilgiv!“

Ranf stod hun der, en Dommer,
 Alvorlig vel, men blid,
 Fra Diet strømmet Taarer,
 Og Læben fittred, hvid.

„Førstød mig, om du vil da!
 Jeg skjenker dig dit Ord;
 Men frels din dyre Sjæl,
 Mens du vandrer end paa Jord!

Førstød mig, om du vil da!
 Jeg frier dig for din Gød;
 Men frels dig selv, du Elskte!
 Kun for din Ewigbed!“

Først Jægersvenden stirred
 Paa hende, bleeg og stum;
 Men snart en Haan sig leired
 Om Munden, kold og grum.

„Hvem vover vel at standse
 Mig paa en hellig Bei?
 Hvad vil den frække Qvinde?
 Jeg kjender hende ei!

Her planter jeg det tørre,
Det seige Hvidtjørnskaft,
Fæst hærdet i Flammen
Og uden Liv og Saft.

Jeg planter for jert Die
Den visne, runke Stab
Ned i en hellig Jordbund,
Min egen Faders Grav.

Saavist den ei faaer Blomst og Blad,
Saavist den ei kan groe,
Saavist ei denne Qvinde
Jeg skjenket har min Tro!

Men kan den skyde Blomst og Blad,
Og kan den blive grøn,
Al Helvedes Forbandelse
Da vorde min Løn!"

Dybt stødte han sin Spydstang
I den Gravhøi med Magt, —
Den tausæ Sværm omkring ham
Heel ængstelig gav Agt.

6.

Da glimted der et Lyn
Over Himlens sorte Fjeld,
En dundrende Torden
Gjenlød fra Skov og Fjeld.

Huult Hundene tuded,
Og med Skrig og med Støi
De sorte Skovens Ravn
Fra Roderne fløi.

Og ved Varslets Stemme
Fra den strenge Hærners Tolk
Med styrked paa sit Ansigt
Det forfærdede Folk.

Men kun den lille Pige
Og Jægrens raue Gestalt
Stod opreist og stille,
Da Dommen just faldt.

En sagte Lustning vifted,
Og Solen igjen frembrød:
Da ud af Sphærens Raster
Sig fine Spirer skjød;

De klare, grønne Blade
Fremmyldred derpaa,
Det knoppedes og dækked sig
Med hvide Blomster smaa;

Og runded sig til en Krone,
Der skjulte Spydets Blad!
Da hæved sig en Jubel,
Høitidelig, men glad.

Men over Jægerens Die
Ret som et Slør sig drog,
En hvinende Ratter
Bandvittig han op slog.

Han vælted sig paa Jorden
Med Graaden for sin Mund;
Saa sprang han op og svandt
I den dæmrende Lund.

7.

Det var saa mørkt og stille,
 Alt Solen var i Seng,
 Da vandred der et Liigtog
 Gjennem Skov, over Eng.

Al løvfulde Grene
 En Baar de havde bygt;
 Leiet var redt af Kløver
 Og med Markblomster smykt.

Der laae den lille Karen
 Med Hænderne paa sit Bryst;
 Den blege Mund nu smilede,
 Som Døden havde kyßt.

Som et forgrædt, forsørget Barn,
 Der nys er slumret ind,
 Med Freden om sin Læbe,
 Men Taarer paa sin Kind.

Og hundred Fakler flammed
 Paa den natlige Sti,
 Og Fuglene de vaagned,
 Hvor som de drog forbi.

Dg Qvinderne istemmed
 En sagte Buggesang;
 Alt under Skovens Hvælving
 Sorgdysfende den klang:

„Sov sødt og hvil, du trætte Barn!
 Du slumred ind i Vaar;
 Snart hilses som en Rose
 Du herligt opstaaer.

Sov sødt og hvil, du stakkels Barn!
 Alt i din grønne Bo;
 Dit forrigfulde Hjerter
 Har nu slaget sig til Ro.

Sov sødt og glem i Drømme
 Al Jordens Qual og Rød;
 Gudsmoder dig optog
 I sit velsignede Skjød!”

Blidt Sangens Toner dæmpedes
 Og Stakkelslandsen svandt,
 Alt som det lange Tog sig
 Gjennem Skovløften vandt.

Men paa Kirkens høie Dørrin,
I Matten mørk og sval
Stod Munken end og stirred
Over den dybe Dal.

I et romersk Osterie.

„O bella Italia! quanto son *dolci*
le tue rimembranze!“

1.

Snart Natten var forbi; forvildet
Jeg længe havde strippet om,
I Fjeldets Labyrinth hildet,
Fjernt fra det munkefyldte Rom.
Ud paa Campagnens Slette gif
Min trætte Fod, mens for mit Blif
Den svage Dæmring fra Østerlunde
Farvede Bjergenes Toppe hvide,
Og Biben, med Stemmen natligt hæs,
Fløi skrigende op af høie Græs.
En Sti jeg fulgte blandt de mange;
Bugtende sig som brune Slange
Den førte over Eng og Sump,
Hvor Frøens og Vandhønenes Plump

Afbrød den dybe, træge Stilhed.
 Den sure Taage bort sig traf
 Og viste mig Sletten, flad og flak,
 Og det Heles ennuyante Bildhed.
 Fjernt laae en Bøffelhjord, og næst
 Ved Veien stod en eenlig Hest.
 Den prusted ad den fremmede Gjæst,
 Slog med sin Svands og iilsom foer
 Hast lydløs over den bløde Jord. —
 Da skimtede jeg — var det et Huus?
 Var det en Dynge Muur og Gruus?
 Alene laae det paa Sletten leiret,
 Uformeligt, med Gavl og Qvist —
 Var det et Ofterie? — ja vist!
 Lodret steg jo en Røg i Veiret,
 Og over Dørens Arm der laae
 En Green med visne Blade paa.
 En aaben Reisevogn, let og peen,
 Med Undren jeg der paa Veien saae.
 De fire Skimler med slanke Been,
 Et rigt Livree, en Morian
 Forkyndte mig i dens Giermand
 En Søn af det havomslydte Land.
 Sey, otte Tiggere med aabne Saar —
 Obligationer, hvorpaa de henter
 Ved Foreviisning, Har for Har,
 De lovligt faldende, gode Renter —

Stod der og stirrede dumt og sov,
 Og ventede den Fremmede, deres Rov! —
 Jeg traadte derind. Imod mig slog
 En branket Stank, der fra Urnen drøg,
 Hvor Berten, feed og snavset, paa Stolen,
 Med Huen over Dret, paa sit Sped
 For Ilden dreiede Braciuelen,
 Og stønnede angenemt derved;
 Mens Capucineren, med hviden Skjæg,
 Stod støttet tankesfuld mod Væg.
 Under Loftet i den sodede Spelunke
 Der hængte i den tykke Røg
 De gule Maisknopper, store Løg,
 Paa Gulvet laae der Bariler og Dunke.
 I Krogen sad, med Straahat paa,
 En velbestøvlet, Skjægget Jæger
 I grøn Collet og drak sit Bæger,
 Mens Hunden ved hans Fødder laae.
 I Baggrund Bord og Bænke stode;
 Der Britten sad i sin sorte Frak,
 Omstimlet af det lurvede Paf
 Af Børn og Mænd, som paa ham gloede
 Med Griin, paatrængende som Fluer
 Om Aftenlampens røde Luer.
 Men han sad alvorsfuld og bleeg,
 Den findige Ro ei fra ham veeg.

Hans ene Been var stærkt banderet,
 Den venstre Arm han bar i Bind,
 Paa et Die var han næsten blind,
 Det halve Hoved glat raseret
 Og med Bandager rundt belagt.
 Paa Bænken havde han Benet strakt
 Og talte med en Ven fortrolig,
 Som, med Cigar i Munden, stum,
 Forholdt sig heel passiv og rolig,
 Og svarte kun af og til med „Hm!“
 Mig bragtes der af en runken Kjelling
 Den ramme Gede = Ost og lidt Brød,
 Og mens den sure Biin jeg nød,
 Jeg hørte Brittens triste Fortælling:

2.

„Som sagt, jeg havde Bølgen pløiet,
 Svar Kummer lidt og Smerte døiet;
 Men Havet forholdt sin kjække Søn
 Gi heller den velfortjente Løn;
 Thi jeg tilkjæmped mig paa Bandet
 Sundhed, Rigdom og Hæder i Landet!
 Men de tætte, vildtopsfyldte Skove,
 Mit Slot med Taarne, med Altan,
 Hvorfra mit Die skue kan
 Den kjære, vilde, salte Bøve,

Min Vennekreds, mit Hædersnavn
 Dpfyldte ei mit Hjertes Savn,
 Og Alt var Intet mod den Røst,
 Som Hjertets hede Længsel søaled,
 De milde Stjerner, som neddaled
 Og skabte Himlen i mit Bryst.
 Ei større Salighed jeg veed,
 Sir John! end en Qvindes Kjærlighed —
 Det er jo i en samlet Sum.
 Det hele Paradis i Grunden!"

Sir John tog sin Cigar af Munden
 Og spyttede og sagde: „Hm!"

„Kan jeg beskrive dig den Engel?
 Britannia! du, mit stolte Land,
 Troer jeg, alene fostre kan
 En saadan ædel Blomsterstængel!
 Saa livlig og god! saa kraftig sund!
 Saa fløgtig, at fra hendes Mund
 Var hvert et Ord mig et Drakel;
 Og at hun vandred blandt os om,
 Som min — mit Hjertes Eiendom,
 Mig et ufatteligt Mirakel!
 Jeg, efter et stærkt bevæget Liv,
 En vild Omtumlen, nød min Ro
 Med fulde Drag i en landlig Bo,
 Hvis bedste Pryd var min fagre Biv.

Naar under Egeskovens Grønt
 Mit Jagthorn klang i Fjeld og Dale,
 Jeg tænkte mig det Secund saa skjønt,
 Naar jeg kom hjem i Slottets Sale
 Og trykkede hende til mit Bryst,
 Og fandt min rigeste, bedste Lyst
 I hendes Smil og snilde Tale!
 Men af! en selsom, sygelig Længsel
 Snart hendes hele Sind betog.
 Det lignede en voldsom Trængsel,
 Som Tanken bort fra Hjemmet jog.
 Bort Nord blev hende som et Fængsel,
 Og Sydens brogede Romantik,
 Med Nutids Kunst, Oldtids Grindring.
 Stod lokkende for hendes Blif
 Som hendes Længsels eneste Lindring.
 Som Fjeld det paa mit Bryst mig faldt,
 At hun, der havde mig skjenket Alt,
 Hvad hendes rige Hjerter nægted,
 I eet ustillt Ønske smægted, —
 At veemodig hendes Taare randt!
 Det smerted mig — og, det er sandt,
 Det smerted dybt — og dog jeg nægted!
 Thi saadan er vi — just saadan!
 I Egenfjærligheds kolde Pandser
 Staaer ubevægelig en Mand;

Naar paa et Offer det kommer an,
 Da kun sit kjære Jeg han sandser;
 Mens Qvinden, stærkere end han,
 Kan Savn og Sorg med Kraft bekjæmpe,
 Ja, selv den Taare skjule kan,
 Som vilde smelte, dulme, dæmpe!
 Dog — gutta cavat lapidem!
 Den Mand jeg dog gad skue, hvem
 En saadan Engels Sorg ei rørte!
 Hun taug, — men hendes Døie førte
 Et Sprog, veltalende og yndigt,
 Et Argument saa klart og syndigt,
 At jeg dets Vælde ei modstod,
 Men villig mig henrive lod,
 Gandt selv tilsidst, at det var syndigt,
 Og lagde min Villie for hendes Fod!
 Nu — kald mig svag og kald mig dum,
 Kort, hvad du vil — nok sagt, vi reiste!"

Sir John tog Hatten af og kneiste
 Og glatted sit Haar og sagde „Hm!"

„Vi reiste. Det var en bitter Stund,
 Jeg sagde Farvel til Park og Lund,
 Til Hjorten i mine Egskove,
 Til hver en Blomst og til min Hund
 Ved Porten, og fra den salte Bove

Jeg vinked, med taareblandet Dø,
 Levvel til Englands grønne Høie.
 Vi reiste, — du veed, hvad det vil sige?
 At slæbes afsted i en Kæret —
 Dybt ned i Catacombers Rige,
 Paa Taarn og Bjerg og Minaret
 Som i en Fieberruus at stige —
 At fare gjennem Lande, Byer,
 Og gaae paa Jagt efter skønne Buer,
 Efter malte Billeder, hugne Steen,
 Efter smuldne Ruiner, Selgenbeen,
 Kloostere, Kirker og Sarkophager,
 Slette Comoedier, vanvittig Sang
 Og andre slige prægtige Sager; —
 Og paa den hele besværlige Gang
 At pines af Daanen og Kunstkritik,
 Af Mænd saa slaaue, fade, blaseerte,
 Af Qvinder, hyperenthousiasmeerte,
 Af smaabitte Kunstneres store Blik, —
 Og midt i Brimlen af al den Vangel
 Ei have den Trøst, imellem engang
 At stille sit martrede Hjertes Trang,
 At turde tugte en opblæst Slynge,
 Trods den retfærdigste Besøielse,
 „For han er saa genial og sød,
 Og har os gjort saa megen Fornøielse!“
 Og — for al den Herlighed med Nap og Rød

At kjæmpe sig gjennem Smuds og Uhumskhed,
 Mistænkelighed og lumpen Lumskhed,
 Med Passkriverhære, med Camerierer,
 Tiggere, Rudske, Doganierer,
 Med Berter, Gensdarmen — Nat og Dag —
 Hvis Fordringer alle ere — Bedrag! —
 Tilfældt vi da Seier vandt, og kom
 Til det saakaldte evige Rom,
 Hvor under en evig Klokkeslang
 Og Processioner og Munkesang
 En lille Stund vi tog vor Bolig;
 Og trods den stjægede Kunstnerhær
 Med Alvind, Kritik og anden Besvær,
 Fandt jeg mig hjemlig og fortrolig.
 Den uvant tidlige, skønne Vaar
 Os loffede tidt fra de skumle Braaer,
 Fra Stank og Smuds og fugtig Skimmel,
 Ud fra den Sol-ophedede Muur
 Til Bjergenes frie, svale Natur
 Under den mørkblaae, qvægende Himmel. —
 Det var vel for fire Uger siden —
 Min dybe Sorg, min bittre Harm
 Mig lade fast forglemme Tiden —
 En Aftenstund saa klar og varm;
 Til Rom var just vor Rejse vendt,
 Og Beien gik gjennem Bjergets Kloster,
 Hvor Sonnino paa den steile Skrænt

Høit over Dalens Skjød sig løfter
 Mod Skyen, dristigt som Ornen's Rede.
 Halvmaanen stod paa Himlens Blaae,
 Alt var saa roligt, kun dybt dernede
 Hørtes en Bjergstrøms Bolger gaae.
 Genrykt og taus min yndige Liv
 Sad sværmende sødt, i dybe Tanker,
 Og nød det rige Naturens Liv,
 Der hviled i Fjeldet, i Busk og Siv,
 I Pignens Kroner og Druens Ranker;
 Mens Længslen for mit indre Die
 Afmalte mig i Maaneglands
 Min Hjemstavn's friske, bløde Høie
 Med deres saftige Egefrands.
 Smukt Klokken klang fra jjerne Kloster,
 Og Kudsken mumled sit Paternoster.
 Da standsede Vognen — et Skrig der lød:
 „Madonna santissima! hjælp i Nød!“
 Høit Hestene steiled — „Ned paa Jorden!“
 Lød Banditernes Brøl som Torden,
 Mens ud fra Fjeldets Krat de vrimled
 Og Vogn og Heste vildt omstimled.
 Rask Gen rev Slaget op, og hæs
 Han brølte: „Herud! herned!“ Men Manden
 Min Kugle fik ret midt i Banden.
 Fordreiede sit ælle Fjæs —

Jeg seer ham end — han rased, mumled
 Og gabede høit og baglænds tumled
 Ud over Dybets Rand; men jeg
 Blev kylet ned paa den stenede Bei,
 Udplyndret nogen, slængt og slagen
 Af Dolke og Kolber og derpaa dragen
 Ved Fødderne og med Spark og Stød
 Styrftet tilligemed Rudsens Liig
 Ned i den sorte Afgrund's Skjød.
 Det Sidste, jeg hørte, var et Skrig —
 Et hvinende — min Emmy's Stemme!
 Saa skjærende det i Mindet staaer,
 At om jeg saa leved tusind Aar,
 Det Skrig gif aldrig mig i Glemme! —
 Lang Tid jeg laae som i en Drøm,
 Der veglede med Fryd og Smerte,
 Og venligt førte mig mit Hjerte
 Til Hjemmets Kyst og Skov og Strøm,
 Hvor jeg fornam den svale Lust
 Og aanded velkjendte Urters Duft.
 Da vaagned jeg — jeg kom tillive!
 Med mange Saar, med knækket Arm
 Jeg leed — men af! den rette Harm
 Og Sorg jeg vil dig ei beskrive.
 En Gedebyrde havde mig fundet
 Halvdød paa Skrænten, hvor jeg, hildet
 I Bust og Revl, var blødt nedtrillet.

Paa Baar, af Grene sammenbundet,
 Man bar mig ind til Pavens Stad,
 Hvor Vennerne, foruden min Pleie,
 Og sørged for mit bedste Gie,
 Og giennem den lange, træge Rad
 Af lumste Rænker og krumme Veie
 Med Møie fik det bragt saa vidt,
 At de fik Lov, for Guld at handle
 Om Fred med en fredløs Bandit.
 Saa Sted og Tid kan Alt forvandle!
 Thi Ret og Skjel — see det er Tingen —
 Tilmaales her, saa knapt det kan,
 Fast som en Gunst til Landets Mand,
 Men er du Fremmed — har du slet ingen!
 Man skulde troe, at uden Saar
 Og uden Fare de vilde hæle
 Og dele de Koster, de lade stjæle, —
 Saa lempeligt tilbærks man gaaer
 Med hine faldne Christensjæle! —
 Kort sagt: vi brugte min sorte Jack,
 Der sluppet var med Hug og Skræk,
 Som vor Gesandt til „Bjergets Fyrste“,
 Og bragte seent, ved Bud paa Bud,
 Den dybe Hemmelighed ud,
 At efter Guld han monne tørste!
 Nu er jeg her, hvor trængt jeg kan

Min elskte Biv igjen modtage;
 Thi, efter given Leide, han
 Vil bringe hende selv tilbage."

Her Britten taug; forover bøiet,
 Med høire Haand han dækked Diet,
 Og mens han gav sin Smerte Rum,
 Sir John fik Tid at sige: „Hm!"

3.

Af den lange Snak, af Røgen ør,
 Jeg traadte ud af Tavernens Dør.
 Der stod den gustne, pjaltede Kjelling,
 Som mig credentialsede Vinen før,
 Og stirrede ned ad Veiens Helding.
 Hun holdt over Diet sin brune Arm
 Og skygged for Morgensolen varm,
 Der spredte paa Sletten riig Forgylding,
 Mens tusind Bagtler fjern og nær
 Med Sang den bragte deres Hylning.
 Da peged hun og skreeg: „See der!
 Der kommer han!" — og i det Frie
 Udstimled Alle, Smaa og Store,
 Af det forrøgede Østerie,
 At see den mægtige Herres Fore.

Men langsomt fjørte, mod Hytten vendt,
 Den plumpe Bogn, med Dyr spændt,
 Paa tvende Hjul; og kjæft deroppe
 Paa Kant Banditen sad og sang
 Og styrede med den spidse Stang
 De to uhyre Drekroppe.
 Og i hans Stemme var en Klang,
 En underlig, bevæget Svæven,
 Der trænger dybt i Sjælen ind
 Og vækker en hysterisk Bæven,
 Som perser Taaren frem paa Kind!
 I Bognens brede Bund der laae
 Det store, bløde Knippe Straa,
 Bedækket med en bruun Tabarre,
 Hvor, i den høie Pindekarre
 Som i et Fuglebuur, man saae
 Den engelske Dame hvile paa. —
 Den Scene var, som den var malt!
 For Een, der ret havde Greb paa Tingen,
 Var her jo givet Get og Alt.
 Jeg tænkte: er her dog slet Ingen?
 Jo! — Jægersmanden hist paa Steen
 Gik halet af Lommen sine Hester,
 Og, med sin Bog paa forslagt Been,
 Han tegnede af alle Livsens Kræfter.
 I kold og stolt og værdig Ro
 Sig holdt de engelske Lorder to.

Nu Bognen standsed, og med et Sæt
 Han sprang til Jorden, kjæk, adrait;
 Og med Panden hævet, frank og frit,
 Frem treen den spraglede Bandit!
 Med Dolk i Belte, med spidse Hat,
 Den Vtling af Curius og Cincinnat
 Til Capucinermunken hastet,
 Hvor ydmygt han paa Knæ sig kasted,
 Og kysed hans tørre Haand, og gav
 En Skjerv i Lommens bundløse Grav.
 En deilig Karl! saa rank og bold!
 Halvveis en Zeus og halv Apoll!
 Liig sort Agath det stolte Die,
 Det krusete Skjæg, og om den høie,
 Den stærke Pande faldt Loffer rige —
 Med hvælvet Bryst og Ryggen lige,
 Med Laar og Been, fuldendt i Form!
 Kom han her hjem — jeg seer ham alt,
 Udsendt fra Värenhens Kunstanstalt
 At vække tusinde Hjerters Storm,
 Indfattet i forghldte Rammer
 At smykke mangt yndigt Sovekammer
 Blandt Thorvaldsen, Rossi, Goethe og Worm!

Til Bognen han sig atter vendte,
 Hvor Ørerne af Nag man spændte,

Og med Haanden, fuld af Rov og Mord,
 Han løstet den Lilieblomst fra Nord,
 Saa fylldig fin, saa blød og rank,
 Fra Drevognens plumpe Karm.
 Get Secund hun hviled paa hans Arm —
 Og — var det Hændelse? — hun sank,
 Idet til Jord han hende satte,
 Med sit imod hans Ansigt ned
 Og strøifed med sin silkeglatte,
 Sin blege Kind hans Mund, der heed
 En blussende Rødme efterlod;
 Den kort kun som et Lynblink stod.
 Og med fordoblet Blegnen streed,
 Mens smidig hun af hans Arme glead!
 Den hele Kreds stod spændt og stum, —
 Sir John og jeg med aabne Munde, —
 Bort Die mødtes, og nu han kunde
 Gi længer styre et sagte „Hm!“
 Mens han nu, paa Landets Skif og Viis,
 Banditen rigeligt betalte
 For Kost og Tæring og Løsningspriis,
 Havde Lorden, henrykt glad og rørt,
 Mens Fryd sig i hans Mafsyn malte,
 Sin Hustru alt til Bognen ført,
 Hvor hun med rolige, matte Bliffe
 Lyttede til hans Rednings Under.

Jeg saae ham smile og venligt nikke,
 Og pege paa sine mange Bunder,
 Men — det dybeste Saar — det saae han ikke!
 Og da hun nu rank i Vognen stod,
 Et Blik hun sagte glide lod
 Hen mod de fjerne Bjerges Blaae,
 Der drog sig som en fyldig Aare
 Længs Himlens Rand, — veemodigt, fort!
 Og derpaa drog hun atter bort
 De søde Dine, hvori jeg saae
 En Løndom dyb, — men ingen Taare!
 Med Eløret om sin hvide Kind
 Tæt svøbte hun sig i sin Aaabe,
 Og trykket i Vognens Hjørne ind
 Med Kraft og resignert, hun var
 Et Billed ret paa Een, der har
 Ei meer at leve eller haabe.
 Men hist, med Ryggen mod Husets Bæg,
 I Barmen begge de stærke Hænder,
 Banditen stod, og i sorte Eljæg
 Han loe med skinnende hvide Tænder.

Da Vognen nu svandt for mine Blikke,
 Jeg vendte min Fod igjen mod Rom,
 Mens det i Tanterne løb mig om:
 „Det dybeste Saar — det saae han ikke!“

B æ g e r e t.

Paa Herregaarden.

„Hvi sørger dog saa saare
Mit yngste Barn? fortæl,
Hvi rinder vel din Taare
Hver Morgen og hver Aften?”

Du lever jo høit i Ure,
Du er jo riig og smuk!
Hvad Kummer kan du da bære?
Fortæl mig dog dit Suk!”

Undseelig hun skjulte Diet
Dybt i sin Moders Barm;
Kramptagtigt, fast hun fæied
Om hendes Hals sin Arm;

Dg mens den klare Kilde
 I Lunden, hvor de sad,
 Lod sin Perlestraale trille
 Over Nymphæens Blad;

Mens milde Binde luffed
 Dg aabned den grønne Hæf,
 Dg Skovduen vugged
 I Almens Favntag kjæk;

Mens Moderens Dre vented
 Dg lytted med stille Taal, —
 I Suk fra Dybet hentet
 Hun Hjertets Skriftemaal.

Med sagte Røst hun mæled
 Et lille Ord — et Navn,
 Dg sty hun atter fjæled
 Sig i sin Moders Favn.

De blonde Loffer slængte
 Sig over den hvide Arm;
 Som Skumbølger trængte
 Sig frem den unge Barm.

Da tog om hendes Kinder
 Den moderlige Haand,
 Som naar varlig man opbinder
 En fylldig Rosenvaand.

Et Beemods = Smil hun sendte
 Som svalende Trøst didind,
 Hvor Længsel og Smerte brændte, —
 Og kysed hendes Kind.

„Saa han har dræbt dit unge,
 Dit lystige Hjertes Fred?
 Og aldrig end hans Tunge
 Har sagt dig et Ord derved?

Saa det var kun ved Diet,
 Du blev af Slummer kaldt?
 Dit venlige Sind sig boied
 Kun for hans skønne Gestalt?

Du aner, han maa gjemme
 En Hemmelighed stor,
 Der lever uden Stemme,
 Der aander uden Ord?

Du kjende vil de Tanker,
 Der slumre i hans Bryst?
 Nu vel! — bag de tause Ranker
 Lyt til din Moders Røst!

Jeg vil dig aabenbare
 Den hemmeligste Kunst!
 Da see dine Dine klare
 I Trivlens Taagedunst.

Naar snart I samles atter,
 Da huf det Trolddoms-Ord,
 Som her, min yngste Datter!
 Jeg hemmeligt dig betroer.

Dit Die det aflører
 For hans Hjertes mørke Grund;
 Hvist det, imens du fører
 Et Bæger for hans Mund.

Lad ham det Halve drikke,
 Det Halve drikke du;
 Men da — o, glem det ikke! —
 Bryd Bægeret itu.

Thi sætter han sine Læber
Til det samme Bægers Rand
Endnu en Gang, det dræber
Din Lykkes Liv paa Stand.

Men, hvis du snildt, forsigtigt
Mit Varsel ret har fulgt,
Da læser du klart og rigtigt,
Hvad i hans Sind er dulgt!

Da smykkes vil din Sommer
Med Blomster og Fuglesang —
Men tys! see hist — han kommer
Op ad den lange Gang!"

Elfvæstrolddom.

Med lette Fjed han hasted
 Ind i det lune Krat;
 Høit i en Busk han kasted
 Sin gule Panama-Hat.

Med sin Foulard han viffed
 Sin Jæses brune Lof:
 „See saa! nu har jeg fiffet
 Aborrer meer end nok!

Der var saa smukt derude,
 Hovmarken var saa travl;
 Slottet speilled sin Rude,
 Sine Taarne og sin Garl.

Dg Kirken hist, den røde,
 Stod som et omvendt Kruus;
 Hjernt Skyttens Hunde gjøede
 I Skoven ved hans Huus.

Men hedt der var paa Vandet!
End ei den mindste Vind
Viftede kjølt fra Landet,
Og Solen mig gjorde blind.

Her har De da mig atter,
Og her er man tilpas!
Fru Moder! og Frøken Datter!
Gud give, her var et Glas!

En Ild — en Ild her brænder!
Min Frøken! et Bæger, smukt
Credentsjet af Deres Hænder,
Snart vilde faae den slukt.

Men Kildens klare Draaber
Nu perle mig her omsonst;
Det nytter ei, jeg haaber
Paa saadan en Hebes Gunst!"

Det sagde han med Latter,
I overgivent Mod,
Og vendte saa bort sig atter
Paa sin flygtige Fod.

Men fra bløde Mos paa Stolen
 Hun reiste sig taus og rank;
 Stiirligt rasled i Kjolen
 Hver Fold af Silke blank.

Bed Kilden hun sig neied,
 Hvor ud fra Marmorsteen
 Midt hen i Blomsterleiet
 Den skjød sin Straale reen.

Af begge Hænders blide,
 Blegrode Alabast,
 Tæt søied' Side ved Side,
 Hun danned et Bæger i Hast;

Mens, sittrende, i Skaalen,
 Meer kostbar end pruden Guld,
 Hun lod forsigtigt Straalen
 Nisle, til den var fuld.

Et Dieblif hun dvæled!
 Men han — snart bleg, snart rød —
 Med pludselig Alvor knæled,
 Da Skaalen hun ham bød.

Med Bellslyst suged hans Læber
 Den klare Nektar sød:
 „Gi meer!“ — hun bad — „det dræber!
 De blusser jo som en Glød!“

Men selv hun tømte Resten, —
 Dg stilte saa Skaalen ad;
 Dg saa var Alt jo næsten
 Gaaet, som Moderen bad.

Der stod hun, bleg, forvirret,
 Som havde hun druffet Gift;
 Men fast dog Diet stirred
 Dg læste hans Ansigts Skrift.

Det sused for hendes Dre
 Dg Hjertet voldsomt slog.
 Da var det, som kunde hun høre:
 „Saa elsker hun mig dog!“

Da var det, som kunde hun flue
 Dybt inde i hans Bryst
 Dg see den søde Lue,
 Der straaledede hende Trøst.

Han syntes hende at tale:

„O, flig mig, er det sandt?

At jeg i Jordens Dale

En saadan Himmel vandt!“

Hun vakled, som i Svimmel,

Dg yndig, flin og rank,

Forglemmende Jord og Himmel

Hun til hans Hjerte sank.

De hviled, med tause Munde,

Tæt ved hinandens Varm; —

Da svæved igjennem Lunde

Zephiren, luun og varm.

Dg Tanken tilbage vendte,

Dg Hjerterne kom til Ro,

Dg Blikket rundt de sendte, —

Da var de alene To.

Langsom Vandring.

I Parkens frumme Gange
 Gik sagte deres Fod;
 Tidt var det, som, slye og bange,
 De tause, stille stod.

De stille stod og lænked
 Fast Hænderne, to og to,
 Mens Blikket brændende sænked
 Sig dybt i Sjælens Bo.

De stille stod og lagde
 Haanden paa Tankens Bei,
 Og Smilet forundret sagde:
 „Saa det er virkelig dig?“

En Bæven, liig Aftnens Svale,
 Dem hen over Hjertet foer,
 Og Sukket blev til Tale,
 Og Smilet blev til Ord.

Som naar man i en Have
 Vandrer fra Bed til Bed,
 Og hver en Vaarens Gave
 Henrykt man standser ved;

Og som man kjærligt santer
 En Blomst saa hist, saa her,
 Saa dvæled deres Tanker
 Ved mangen Grindring kjær.

Han sagde: „Jeg blinde Taabe
 Saa længe har elsket dig;
 Men aldrig turde jeg haabe,
 Du var saa kjær mod mig!“

Hun hvæded: „Hvor tidt jeg sendte
 „Min Tanke dig, mit Blik!
 „Ak, hvor mit Hjerte brændte,
 „At intet Svar jeg fik!“

Og han: „Jeg sad paa Stolen
 Ved Speilet, — der stod just du;
 Et Haar faldt paa Consolen,
 Det gemmer jeg endnu;

Om Jingren jeg det svøbte,
 O, jeg husker det nok!
 Imens du sirligt støbte
 I Ringe din blonde Lof."

Og hun: „Hvor tidt ei plukked
 Hiin Blomsterstjerne jeg;
 Men bitterligt jeg sukked,
 Naar Draklet svarte: Nei!

Jeg glemmer som det Bedste,
 Jeg eier, det lille Brev,
 Som, før du vilde os gjæste,
 Til min Moder du skrev."

Og han: „Ei blot du lænked
 Mig med dit Ord og Blif;
 Af din Haand du mig skjenked
 En evig Elskovsdrif.

Mit er nu dette Bæger,
 Og jeg det slipper ei!
 Jeg haaber, det mig qvæger
 End tidt paa Livets Bei?"

Med Smil, med fiffigt Die,
Dog lidt beflemt i Vøn,
Hun svared: „Jeg kan ei joie
Min Ven i denne Vøn.

Alf dette Bæger drikke
Skal Ingen — selv ei du!
Og saae du, Elfte! ikke,
Det blev jo brudt itu?

Hvis nogen Anden rører
Bed min Haand med sin Mund,
Da mere jeg ham tilhører
End dig i denne Stund.

Nei, Ingen skal Bægret tomme,
Og Ingen skal røre mig!
Jeg vaagen og i Drømme
Vil ene tilhøre dig!“ —

Mens saa de sagte taledede,
Sødt hvilede Lusten med;
De mærked ei, Solen dalede
Bag Bøgeskoven ned.

I Byen.

Vildt Lø-Sneen tumler
 Fra Mattens sorte Sky;
 Karether og Droschker rumler
 Rundt i den store By.

Den døfige, matte Lygte
 Har næsten ingen Magt;
 Hvert Godtrin maa frygte
 En Kendessteens Cataract.

Bægteren søvnig glider
 Ind i Kjelderskurets Ly;
 Den Vandrer stræber og strider
 Mod Vind og Paraply. —

Men hist hos den rige Frue
 Paa Torvet, paa første Sal,
 Der lyser Lampernes Lue
 Og Kerter uden Tal.

I Salenes lange Række
 En glimrende Assemblée
 Høres der snaddre og kvække
 Ved den duftende Thee.

Men støttet mod Vindvets Pille
 Staaer han, saa stum og mørk,
 Saa tankesuld og stille,
 Som stod han i en Drk.

Hans kjække Mod er skyllet
 Bort i en bitter Strøm;
 Han aander i en fortryllet
 Sphære, som i en Drøm.

Foran ham Gen, der snuser,
 Tykmavet, puddret og dum,
 Aabner sin Wiisdoms Sluser
 Og gjør sig lækker og frum.

Han svarer ham kun sparsomt
 Med Ja og Nei og Nif;
 Og undgaaer snu og varsomt
 Den Gamles hurtige Blik.

Men bag den puddrede Skulder
 Hans Die Maalet fandt;
 Gjennem Sladder, Støi og Bulder
 Hører hans Dre grant.

Men hvad hans Dre hører,
 Og hvad hans Die seer,
 En Snog om hans Hjerte snører,
 At knap det aander meer.

Harde man funnet skue
 Ind i hans Hjertes Dyb,
 Man vilde i Helveds Lue
 Dinet det giftige Kryb;

Man vilde en Marter anet,
 Al, uden Lise og Trøst,
 Naar først den Bei har banet
 Sig til et trofast Bryst! —

Bed Kaminen, hist henne,
 Omringet af en Krands
 Af muntre Ungersvende
 Hun straalér i Skjønheds Glænds.

Hun straal'er vel for dem Alle —
 Men for Een dog især;
 Paa ham hendes Blikke falde
 Som smilende Morgensfjær.

Hendes høie Tatter og Tale
 Og den blussende Kind
 Den varme Begeistring male,
 Som bevæger hendes Sind.

Til ham hun kun henvender
 Sin Røst saa livlig, mild;
 Kun for hans Tale brænder
 Hendes mørkblaae Dies Ild!

Det var den franske Maler,
 Saa vidtbereist en Fyr;
 Han sidder og vigtigt taler
 Om Kunst og Eventyr.

Hans ædle Blik, det Faste,
 Det Sikke i hans Røst,
 Det Fremmede synes at fæste
 Funke i hendes Bryst! —

Man larmer, man sig reiser,
Dg Stolene gjør Støi;
Den naadige Frue kneiser:
„Tilbords i den anden Fløi!”

Ei ændser dog deres Dre,
Hvad om dem foregif;
En Lovsang Begge opføre
Paa italiænsk Musik.

Men som just hun er i Barmen,
Han paa sin Dval gjør BOLD;
Med Smil han byder Armen, —
Hun tager den — pludselig kold!

Bed Bordet.

„Min Ven! hør, sig mig ærlig,
 Hvorfor saa mørk og stum?
 Jeg morer mig saa herlig,
 Og giver min Glæde Rum.

Saa bleg! med mørknet Dø!
 Med sammenknebet Mund!
 Jeg seer det grant og nøie,
 Du lider i Hjertets Grund.“

Det sagde hun med Latter,
 Det klang som grusom Spot;
 Og gjentog det atter,
 Som det gjorde hende godt.

„Hvi morer du dig da ikke?
 Med Ingen taler du!
 Bildt stirre dine Blikke,
 At det ret er en Gru!

Hvor elskeligt han kan snakke
 Den franske Maler der!
 Den Glæde kan jeg takke
 Min lille Moder kjær.

Hun tog mig med forleden
 Til hans rige Bærksted hen;
 Fra oven og til nedan
 Var der Billeder, min Ven!

Henreven, henrykt stod jeg
 Som i en himmelsk Drøm,
 Og sødt, ustandset lod jeg
 Flyde min Taars Strøm.

Dybt gennem Hjertets Aarer
 Sig trængte Smerte og Væst;
 Og disse søde Taarer
 Mildt kvægede mit Bryst.

Mod Hver, som saa mig kvæger
 Og har en Fryd mig voldt,
 Mit Hjerte sig bevæger —
 Det kan ei blive koldt!

Jeg holder det ei hemmelig,
Jeg maa vise det klart!
At jeg er glad, taknemmelig,
Maa vorde aabenbart!

Han selv mig har tilbudet
At male mit Contrafei; —
Overalt han er forgudet —
Men glæder det dig ei?

Han og har lovet at følge
Os, naar til næste Vaar
Over Bjerg og Dal og Bølge
Til Syd — til Syd det gaaer.

Hvis du er ret elskværdig,
Saa lov mig det, min Ven!
At, før mit Billed er særdig,
Du ikke gaaer derhen.

Men kom du kun og hent mig,
Som det sig hør og bør,
Men ei for seent! — og vent mig
Saa udenfor hans Dør!"

— Men Han sad stum og stille
 Med al sit Hjertes Bee;
 Hans Dval, den indre, vilde,
 Kunns hun kunde see.

Nattetanker.

Hendes.

„Han maa slet ikke tænke,
Jeg ændser hans Jaloufie!
Min Frihed skal ei lænke,
Hvad intet Ondt er i.

Jeg elsker ham — det veed han —
Saa maa han være glad.
Gav nu jeg efter, saa leed han,
Hvordan jeg saa bar mig ad! —

Høit hæves man jo og stiger
I Pagt med sli en Aand;
Hvad Følk og Verden siger,
Jeg agter ei for et Vaand;

Begeistring løser Baandet,
Den maa sig tale ud!
Jeg er som gjennemaandet,
Som greben af en Gud!

Og hvilken Kraft udtaler
Sig ei i hvert hans Bærf!
Ja, han med Sjælen maler,
Med Sjælen, høi og stærk.

Og hvor elskeligt et Hjerte!
Saa dybt, saa rigt, saa ømt!
Det rummer en Verdens Smerte
Og har en Himmel drømt.

Og han — han vil mig male!
Det har han lovet jo?
Og vi skal sammen tale
Alene og i No!"

Hun hvisked: „Det har han lovet!“
Og med smilende Mund
Hun lagde det skjønne Hoved
Til det sødeste Blund.

Mattetanker.

Hans.

„Trods hendes kolde Blikke,
Trods hendes bittre Ord,
Jeg hende forlader ikke,
Mens jeg vandrer paa Jord.

Jeg Alt — ja, Alt vil taale!
Jeg bøier mig — skjøndt knuust;
Hendes Dies stærke Straale
For evig mig har beruust.

Sun Noget for mig skjuler, —
Dg var det nok saa reent,
Det under os Veien huler —
Tidligt eller seent.

Alt, hende alt Skjönt og Herligt
Drager kun bort fra mig;
Hendes egen Vnde kjærligt
Maa jo lokke det til sig.

Jeg seer, hun mig foragter,
Det myrder mit Hjertes Ro;
Men, ved Himlens evige Magter!
Dog bliver jeg hende tro!

Bil hun mig end forstøde
Med Kulde fra sin Fod,
Saa lader jeg Hjertet bløde,
Til det er uden Blod!" —

— Som man i Mørke vanter
I Kredss den samme Gang,
Gjentog ham de trætte Tanker
Den samme Sørgefang.

Da Dæmringen gjennem Taagen
Gik trængt i Kamret ind,
Den saae ham ved Bordet, vaagen,
Med Haanden under Kind.

Et Malerværksted.

Der var saa luunt og hyggeligt,
 Der var saa elegant,
 Skalkagtigt og opbyggeligt
 I hver en Krog og Kant.

Hist kolde Alvorsscener
 Fra Rom og Grækenland;
 Her lystige Silener,
 Og Nympher i klaren Vand;

Hist Bønder i Kro og Kippe,
 Madonna i Bethlehems Stald,
 Skibbrudne paa øde Klippe,
 Adams og Evas Fald;

Her Egne med svævende Skyer,
 Med Skove ved Søens Speil,
 Med længselsfjerne Buer,
 Og Skibe for fulde Seil;

I Rammer, der prægtigt lued,
 Den levende, døde Natur
 Saa tankevækkende skued
 Her ned fra Bæg og Muur.

Dog han, som den fremtrylled,
 Som i en Glorie klar
 Sin Elfsværdighed afhylled,
 Det skønneste Billed var.

I den folderige Blouse
 Hans Holdning er fri og kjæk;
 Smukt Lokkerne sig kruse
 Om Pandens ædle Træk.

I Stolen, paa en Forhøining,
 Let henslængt, hviler Hun,
 Med blød og smidig Bøining,
 Med Smil paa Kind og Mund.

Og det dristige Maler-Die
 Sig drukned i hendes Blik,
 Det fulgte skarpt og nøie,
 Hvor Skjønheds-Linien gik.

Dg mens hans Farver male,
 Hvad Diet suger ind,
 Abner den hulde Tale
 Livligt Sind for Sind.

Men Farverne bleve matte
 Mod Ordets Luepragt —
 Han Malerstoffen satte,
 Paletten bort blev lagt.

Lidt efter lidt sig dæmped
 Stemmens bevægede Klang,
 Dg Ordet sagte kjæmped
 Dg standsed paa sin Gang.

Sig Tanken henrykt svinged,
 Mens ei de tænkte paa,
 At Tiden var bevinget,
 Dg, at hun skulde gaae! —

Men hist paa Gadens Stene
 Gik Han med langsomt Tjed
 Frem og tilbage — alene
 Med sig og sin Kjærlighed.

Det mørkned — begyndte at regne,
 Mens længe han vandred om;
 Hendes Dine var lidt forlegne,
 Da endelig hun kom.

Paa Reisen.

Her bruser Gisacks Bände
 I dybe Klippeseng;
 Stolt seer fra Fjeldets Bände
 Borgen saa mørk og streng;

Som en nybyggt Svalerede
 Den, klinket til Klippens Bryst,
 Tungfindig seer dernede
 Paa Dalens vaarlige Lyst.

Balnødtræer og Hasler
 Grønnes i Dal, paa Fjeld,
 Hvert Dieblif der rasler
 Fra Høiden et Kildevæld.

Hvor Bjergveien sig slynger,
 Hugget i Klippens Barm,
 Thyroleren gaaer og synger
 Med Øren i sin Arm.

Sødt Solens Straaler milde
 Vække af Nattens Ro;
 Tæt ved en rislende Kilde
 Hæver sig hist en Kro.

Der stige just de Trende
 Fra Reiserognen ned;
 Og det var Ham og Hende
 Og den unge Maler med.

De vandre jævnt og fryde
 Sig ved den rige Natur,
 Mens Hestene Havren nyde
 Under det lave Skuur.

Han foran gaaer og taler
 Med sig og med sin Sorg;
 Hun og den unge Maler
 Betragte den stolte Borg.

Med Gæt Han lytter, standser,
 Som vakt ved Kildens Kald,
 Der ud fra Graniten dandser
 Liig det klareste Krystal.

Beemodigt stemt og blidere,
Om Hjertet om og blød,
Han sætter Foden videre
Og stirrer i Dalens Skjød.

Han vender sig, — da skuer
Han i Morgensolens Ild
Under Fjeldvæggens Buer
Det yndigste Skuespil!

Af begge Hænders blide,
Blegrode Alabast
Harde Hun — Side ved Side —
Dannet et Bæger i Hast;

Og smilende, i Skaalen,
Meer kostbar end pruden Guld,
Hun lod forsigtigt Straalen
Risle, til den var fuld.

Den unge Kunstner ligger
Paa Knæ, paa mosklædt Steen,
Og af hendes Hænder drikker
Bjergkildens Nektar reen.

Dg ømt hun sig mon bøie
 Over den skønne Mand;
 I hendes svømmende Die
 Henrykt stirrede han!

Da træder Han til og raaber:
 „Var det mig reent omsonst,
 Om ogsaa jeg nu haaber
 En saadan Hebes Gunst?“

Men hun sig hurtigt fatter!
 „See, jeg har et Bæger kjøbt,“
 Hun svarede ham med Latter,
 „Just som det gamle støbt!“

Et Dieblif han dvæled,
 Utaalmodig ventet hun;
 Han hvifed, idet han knæled,
 Med bleg og skjælvende Mund:

„Af dette Bæger drikke
 Skal Ingen — selv ei du!
 Og saae du, Elfte! ikke,
 Det blev jo brudt itu?“

Hvis nogen Anden rører
 Bed min Haand med sin Mund,
 Da mere jeg ham tilhører,
 End dig i denne Stund.

Nei, Ingen skal Bægret tømme,
 Og Ingen skal røre mig!
 Jeg vaagen og i Drømme
 Vil ene tilhøre dig!"

Men hun: „Min Ven! du spadser!
 Jeg dig — kun dig har kjær!
 Glem dog de fade Phrafer,
 Og tøm mit Bæger her!"

Med Bellslyst suged Hans Læber,
 Og Stemmen sagte lød:
 „Jeg veed det nu, det dræber,
 Men Lykken er i min Død!"

Nu rask med mig til Spidsen,
 Vandsfaldet bør vi see!
 Det skyder sig brat fra Tøsen
 Ned fra Gletschernes Sne!"

Foran dem snelt Han iled,
Som beruſt han ſvang ſin Hat;
De To medlidende ſmiled
Og fulgte til Fjeldets Krat.

Men da didop de naaede,
Hvor Diet uſtandſet ſeer,
Da var det dem en Gaade —
Han var der ikke meer!

De troede førſt, han ſpøgte,
Skjult i en Hules Gjem,
De raabte, loe og ſøgte —
Men Echo kun ſvared dem.

Hvor Faldets melkehvide
Graade i Dybet foer,
Paa Skræntens ſlibrige Side
Fandt de hans ſidſte Spor.

Paa Herregaarden.

Med rasled de visne Blade,
 Violette, gule, graae;
 I Søens mørkblaae Flade
 Sig Himlen veemodig saae.

Markerne vare saa øde,
 I Skoven Taushed og Fred;
 Nat Solens Straaler fløde
 Gjennem blege Løvværk ned.

I Parkens frumme Gange
 To Damer langsomt gik;
 De dvæled, som skye og bange,
 Med sorgomfløret Blik.

Den Yngre førte i Lunden
 Den Ældre, venligt og smukt;
 Men salmet var Kinden og Munden,
 Og Diets Ild var slukt.

Dg som de gif langs Hegnet,
 Den sorte Sørgedragt
 Saa underligt sig tegned
 Paa Lovets brogede Pragt.

I deres Ansigt malet
 En hemmelig Smerte stod;
 Tidt Læben vilde talet,
 Men ei den havde Mod.

Tidt var det, som de standsed,
 Men havde dog ingen Ro;
 Som det, den Ene sandsed,
 Bevæged dem begge To.

Dg ved den klare Kilde,
 Der lige vever og glad
 Lod sin Perlestraale trille
 Nu over det visne Blad;

Der stod de, og eet Billed
 Sig maled for Begges Sind;
 Som nylig her opstillet,
 Det traadte i Tanken ind.

„Her var det!“ sukked den Gamle;
Men Hun til Panden bar
Sin Haand, for Mindet at samle:
„Ja — her — ja, her det var!“

Et Par.

1.

„Troer du, jeg drufne tør min Haand
 I flig en barket Næve?
 Ut mod de haarde Pandserbaand
 Mit Hjerte turde bæve?

Troer du, jeg fjæle tør min Kind
 I Skoven om din Hage?
 Og Dands med dig? — ved hvert et Trin
 Vil Plankerne jo knage.

Du kyser mig! din Røst er raa
 Som Nattens Storm om Hjeldet.
 Tal sødt og blødt og Triller slaa
 Som Joraarskildevældet.

Du loffer ingen Mø tilhuus,
 Saa barske og saa bisre
 Som dine Bryn er lagt i Kruus
 Og dine Dine gnistre.

Nei, kom igjen ret fint og net
 Med yndefulde Skikke,
 Med Hagen glat og Foden let,
 Saa faae vi see! — hvis ikke — "

— Hun gleed ad Døren ind saa glat,
 Som høit paa Gavl og Tage
 Man seer en smidig Muskat
 Graaspurvens Vngel jage.

Den unge Biking stod paa Luur
 En Stund ved sine Tanker,
 Der tog sig for saa lang en Tour,
 Mens fast hans Hjerte baker.

Han tænkte nei! — han tænkte jo!
 Saa skifted om han atter,
 Saa bandte han, og saa han loe,
 Og bandte ved sin Latter.

Af Haand sit Spær, sit Skjold af Arm,
 Fra Lænd sit Glavind smeed han,
 Hver Skinne blank fra Been og Barm
 I Hui og Hast nu sleed han.

Sin Pikelhue, tung og stærk,
 Fra Panden raff han slængte;
 Den kobbershete Bandsersærk
 Han over Rakken slængte.

En Bartskjærs skarpe Sæg og Kniv
 Afmeied Hagens Smykke;
 En Skrædder maalte Ryg og Liv,
 Det Lynde og det Lykke.

Saa blev han toet, saa blev han ført,
 Og veiret ud og luftet;
 Han blev i Fløielskosten snørt,
 Som sødt af Deesmer dusted.

Af Salve lugtede hans Haar
 Som Krusemynt og Roser;
 Og Silkestrif om Been og Laar
 Han bar for Bryniehoser.

Men da han saa var endt og vendt
 Og glattet, smurt og pudset,
 Og børstet, pillet, snørt og spændt
 Og fixet op og studset;

Saa treen han ind, hvor der var Dands
 Og Sang og anden Gammen,
 Og hvor en broget Jomfrutrands
 Sig havde fundet sammen;

Og hvor heel mangen Cavaleer,
 Opkruset, stram og smækker,
 Gik om og hver paa sin Maneer
 For Pigerne var lækker.

Men ah! han altfor snart begreb,
 At her han passed ikke;
 Selv Skjodehunden løb og pøb
 Alt for hans hvassse Blikke.

De unge Møer, hvor han kom,
 Fløi bort som bange Duer,
 Naar de for Høgen svæve om
 Snart høit, snart lavt i Buer.

Ja, naar han ved en heldig Fangst
 Af Hjertet loe fornøiet,
 Heel mangen Junker fiin af Angst
 Fik Taarerne i Diet.

Dg lod han op sin Mund og sang,
 Lød det som Raab fra Valen;
 Dg gav han sig i Dands og sprang,
 Saa dandsed hele Salen.

Thi som en rigtig Dandsebjørn
 Den stærke Fod han skifted; —
 Da loe de unge Pigebørn
 Saa thyft, mens de sig vifted.

Det jog i Hjertet ham en Torn;
 Bild foer han ud af Salen!
 Da skingred høit hans Ludurhorn
 Som Morgenhanens Galen

Frem kom fra Hytte, Huus og Skuur
 Hans gamle Kammerater;
 De havde ligget jævnt paa Vuur,
 De begede Krabater.

De tænkte nok, den Qvindelyst
 Vel fik en snarlig Ende;
 Nu kjendte de igjen hans Røst,
 Som de var van at kjende.

„Griff op! og skyd mig nu i Hast
 Min Skudes Barm i Bove!
 Griff op! og reis den ranke Mast,
 I skal ei længer sove!

Her er saa lummert og saa tvært!
 Mit Bryst sig ikke kerer,
 Før, jaget vildt af Stormens Snert,
 Havhesten galopperer!”

De skjød fra Strand den Skude bred
 Og sang af stærke Lunger;
 Fra Toppen slagred Vimplen ned
 Med luerøde Lunger.

Saa sprang ombord den hele Trop
 Med Brnhjer, Sværd og Landse;
 De heised Sneffens Klude op, —
 Da tog den paa at dandse.

Den dandsed over Havets Bryst,
De hvide Bølger sprøited,
De Kjemper sang med Liv og Lyst,
Mens Østenvinden fløited.

Han sad i Stavn, med Haand paa Roer,
Han lod det gnye og brage;
Fremad hans Blik, fremad han foer,
Han saae sig ei tilbage.

2.

Udi sin Faders Urtegaard,
I brogede Skjærsommer
Den unge Jomfru ene staaer
Blandt sine Rosensblommer.

Der spinder hun en Tanketraad,
Men Traaden ofte slipper;
Thi Hjertesuk og bitter Graad
Det fine Spind afflipper.

Hun gif paa Havets Bred og saae
 Misundelig paa Glenten,
 Der paa sin Vinge kunde gaae
 Høit over Skov paa Skrænten.

Hun stod og saae med uvant Vyst,
 Hvor Bølge tumled Bølge;
 Da hvilede hendes Hjertes Røst:
 „Jeg vil, jeg maa ham følge!“

„Jeg væmmes ved den flaue Hær,
 Som dægger og som klapper;
 Hans ene Haand er mere værd
 End tusind slige Labber.

Jeg vamlæs ved den Beilersflok.
 Den pyntede, den frække;
 Jeg har nu faaet meer end nok
 Af disse glatte Gjække.

Ivi! for en Mand, saa spinkel snørt
 Om Livet fast, som Hvespen!
 Ivi! for en Tale, saa fremført
 Med Anurren og med Læspen!

Nei, han er herlig som en Gud,
 Mandhaftig, usfortrøden!
 Velan, jeg vorde vil hans Brud,
 Skeer det end først i Døden!"

Hun snoede op sit gule Haar,
 Hun førte sig i Kofte;
 Drog lodden Brog paa Been og Laar,
 Bandt Bøffelrem om Hofte.

Hun loffed sine Møer til
 I Alt at følge hende;
 Da drev de Hænder andet Spil,
 Som før var van at spinde.

De slængte Naal og Sax og Teen,
 Samt Bullen, Skjørtet, Særken;
 De tumled sig til Natten seen
 Og reisste sig med Lærken.

De øved sig i Baabenleeg
 Fra aarle og til silde;
 Som tamme Duer op de steeg,
 Snart blev de Høge vilde.

Hun var blandt Alle fremmest dog,
 Som det en Høvding sømmer:
 Paa vilden Hingst afsted hun jog
 Foruden Bidst og Tømmer.

Hun svømmed dristigt ud og ind,
 Hvor Havet brød og brændte;
 Hun hented ind den snelle Hind,
 Hvor den i Skoven rendte.

Hun mægted Fugl med Pilekast
 Til Egebul at tøre;
 Hun Spydet svang i lige Kraft
 Med Benstre og med Høre.

Med Naretag hun Baaden trang
 Rast gjennem Volgens Snøften;
 Og brynieklædt heel let hun sprang
 Tolv Alen over Grøften! —

Det var en aarle Morgenstund,
 Frisk Østenvinden kuled;
 Alt hendes Snekke laae i Sund,
 Men thst, ret som den muled;

Den længtes efter Dyst og Fart,
 Det lod fast, som den sagde:
 „Nu kommer vel min Dronning snart!“
 Da just ombord hun lagde.

Med sine Moers kjække Flok
 I Stavnen op hun træder
 Med Kobberhjelms paa gyldne Lok,
 Af Staal var hendes Klæder.

Med Skjold paa Arm, med Spyd i Haand
 Med Røgger hængt paa Nakke,
 Hun havde sat sig for paaastand
 Med Vikingen at snakke.

De heised op det hvide Seil,
 Det blev til Sneffens Vinge;
 Høit over Bølgen stærk og steil
 Den skød sin brede Bringe.

Langs Rælingen, paa Tofte sad
 Kampstærke Møer bolde;
 De sang i Storm et mægtigt Qvad
 Og slog paa deres Skjolde.

Hun sad i Stavn, med Haand paa Roer,
 Hun lod det gaa og brage;
 Frem hendes Blik, fremad hun soer, —
 Hun saae sig ei tilbage.

3.

I Vesterled, paa Land, i By,
 Saa vidt som Stormen vifter,
 Der Trasn gik og vældigt Ry
 Af Visingens Bedrifter.

Hiin brune Oru, han soer paa Rov,
 Saa Hav og Land erfoer'et;
 Men hviden Falk eiheller sov,
 Hun fulgte ham i Sporet.

Hun fulgte ham fra Kyst til Kyst,
 Hvor Kampens Luer brændte;
 Og hvor han havde holdt sin Høst,
 Hun i hans Rjølvand rendte.

Som Hund i Skoven jager Bjørn,
 Hun stormede til Maalet;
 Alt beile til den stolte Drn
 Var hendes Agt, med Staalet.

Da svandt med Gæt hans Ry og Ravn,
 Og Lykken hende svigted;
 Thi mens hun soer fra Havn til Havn,
 Hun tabte ham af Sigtet.

Heel mangel Sol i Havet sank
 Heel mangel Maane skifted,
 Og over mangel Bølge blank
 Ustadiq Binden vifted.

Men rastløs iled hun, og slap
 Did ned, hvor Klipper brune
 Af Brændingen fik Rys og Klap,
 Og Rætterne var lune.

En Morgenstund paa hvide Sand
 Hun kastede sit Anker;
 Der speiled sig i klare Vand
 De lysegrønne Ranker.

Det duftede fra Kysten sødt,
 Og gjennem Abildskoven
 Det tonede saa yndigt blødt,
 Mens muntert risede Boven.

Langt inde paa den fjerne Høi
 En prægtig Borg sig reiste;
 I Morgensol, med gyldne Fløi
 Den over Skoven kneiste.

Her satte Joden hun paa Land
 Med sine Møer kjække;
 Op stege de ad Alintens Rand
 Belvæbnede, i Række.

I Dalen gif med lette Fjed
 De under Rankens Buer;
 De fyldte deres Hjelme med
 Guldæbler og med Druer.

Men hvor de kom, der flygted ræd
 Hiint Folk med brune Kinder;
 Paa Sti forladte Unger græd
 For Nordens stærke Qvinder.

Tilfødt de standsed ved en Hæl,
 Af Løv og Grene flettet;
 Der rislede en sølvklar Bæk,
 Af broget Kisel spættet.

Derinde høstes der en Klang
 Af Bækkener og Strænge,
 Derinde høstes der en Sang, —
 De stod og lytted længe.

Da vinked hun, da stode brat
 Som Muur de andre Piger;
 Men selv hun nær til tætte Krat
 Paa lydløs Fod sig sniger.

En Green hun sagtelig bortdrog, —
 Men hvad hun fik at se,
 Som Lyn sig gjennem Sjælen jog,
 Saa Kinden stod i Lue.

Løvrigt Træer stod paa Bang,
 Hvor Bækken tog en Vending;
 Fra Green til Green som Telt der hang
 En purpurød Presenning.

Paa Bølstre blaae en Qvinde sad,
 Blødt bøiet som en Slange,
 Med liliehvide Skulderblad
 Og sorte Lokker lange.

Henslængt ved hendes Side saae
 Hun ham, den længe Søgte!
 Halvnøgen der han hyppigt laae
 Og gantede og spøjte.

Med Hovedet i Qvindens Skjød,
 Med halvtilluffet Die
 Han plired op til Rosen rød
 Paa to sneedækte Høie.

Og hendes Haand, som blødt sig ind
 I Haarets Fylde tvinger,
 Han drog saa fjælent ned paa Kind
 Og beed i hendes Finger.

Smaadrenge stredes om hans Hjelm,
 Reed Kjepest paa hans Landser;
 En lille, heel fortvivlet Skjelm
 Sig putted i hans Pandser.

Af unge Piger der en Sværm
 Sig svang i lette Dandse;
 I Læ af Skovens grønne Skjærm
 De sang og fletted Krandsse.

Paa Græsset, fra en sneehvid Dug
 Der dusted Frugt og vinked;
 I slebne Glasfers runde Bug
 Rød Druesaften blinked.

Den unge Skjoldmø stod paa Luur
 En Stund ved sine Tanker,
 Der tog sig for saa lang en Tour,
 Mens voldsomt Hjertet banker.

For Munden satte hun sit Horn,
 Saa Tonerne fik Binger,
 Det klang, som naar i Krat, i Korn
 For Jægren Hjorten springer.

Saa blæste hun den anden Gang,
 Som det er Skif i Norden,
 Naar Gildes Børn paa Kampens Bang
 Skal stille sig i Orden.

Eaa blæste hun den tredie Gang
 Med Næven fast i Side,
 Siin vilde Nordens Kjæmpesang,
 Naar Sværdene ret bide.

Den første Tone fik ham vakt,
 Eaa Dinene blev store,
 Dg Syner, som ved Drømmens Magt,
 Frem for hans Tanker foere.

Da Hornet toned anden Gang,
 Han sad alt overende,
 Men Blusels Rose frisk udsporang
 Dg saaes paa Kinden brænde.

Men da den tredie Hornklang kom,
 Stod han paa sine Fodder,
 Dg sanked sine Vaaben, som
 Laae spredt ved Træets Rodder.

Sin Hjelm, hvormed de tvende Smaa
 Nys havde sig belæstet,
 Han snapped med en Finger, saa
 De tumlede i Græsset.

Han hovedfulds af Banderets Huus
 Indsidderen mon hælde,
 Som naar en usel, fangen Muus
 Man slænger af en Fælde.

Bed Duppen Spydets Skæft han greb,
 Saa Rytterpiltens trimled;
 Sit Glavind svang han, saa det peeb
 Dg alle Piger svimled.

Dg rustet som en Mand, endnu
 Et Blik han sendte Qvinden
 Saa hvast, at daanende af Gru
 Hun falmede om Rinden.

Som Ulven glubst, han med et Spring
 Sig trængte gjennem Hækken;
 Paa Spydet støttet, i et Sving
 Han satte over Bækken.

Der stod han ene! Men i No
 Han saae den lange Række
 Af blanke Hjelme, To og To,
 Ned imod Havet trække.

Dybt følte han den hvæsse Torn,
 Der fik ham vakt af Dvalen;
 Da klang igjen hans Ludurhorn
 Liig Morgenhanens Galen.

Frem kom fra Hytte, Huus og Sku
 Hans gamle Kammerater:
 De havde ligget jævnt paa Luur,
 De begede Arabater.

De tænkte vel: den Qvindelyst
 Fik og en snarlig Ende;
 Nu kjendte de igjen hans Røst,
 Som de var van at kjende.

Og over Dal og Høie hen
 De ned mod Stranden lakked;
 Han vilde tale lidt med Den,
 Som gjennem Hörnet snakked.

4.

Paa Bredden stod den stolte Flok
 Af Kampens Møer bolde,
 Med Kobberhjelm paa gyldne Lof,
 Paa Armen blanke Skjolde.

Hun stod ved Kampens Kreds bered
 Og støtted sig paa Sværdet;
 Men da han som et Lyn foer ned,
 Han standsede forfærdet.

— „Mod dig jeg løfter ei mit Skjold!
 Gen Gang du har mig daaret;
 Og trende Gange, grum og kold,
 Mit Sind til Banvid saaret!”

— „Mod mig du løfte just dit Skjold,
 Hvis ei, du Ridding være!
 Skjæld du mig kun for grum og kold,
 Det saaer jeg vel at bære!”

— „Drag hjem igjen, til Teen og Naal!
 Det vil du bedre erne,
 End mig at byde Stang og Staal, —
 Hvad har du vel at hærne?”

— „Jeg vil dig frelse for dig selv,
 Din Trolddom vil jeg løse;
 Nu skal dit Hjerte som en Elv
 Sit flette Blod udøse!

Hos Hel du ei skal sidde, hvor
 De Feiges Kjæber klappre;
 Du bænkes skal ved Odins Bord
 Og drikke med de Tappre.

Skjæld du mig kun for grum og kold,
 Det faaer jeg vel at bære;
 Men bød nu for dig med dit Skjold,
 Og sælg dit Liv for Ære!”

De sprang i Kredsen begge To,
 Saa Steen og Flint mon tindre;
 Da fik de Sværde liden Ro,
 De Hjerter endnu mindre!

Det regnede med drøie Hug,
 Saa Gnister fløi fra Plade;
 Og Begges Blik og Lød blev smuk,
 Og Begges Hjerter glade.

Det var dem, som i Sværdets Klang
 De hørte Nordens Stemme,
 Som Stormen, naar paa Hav og Bang
 Det bruser vildt derhjemme.

Dem Kampen blev et helligt Baand,
 Der fast dem sammenknytted,
 Mens Blod for Blod og Aand for Aand
 De skiftede og bytted.

Hvert Hviin, som gjennem Luften foer
 Fra Sværdets Læber blanke,
 Det var dem som de søde Ord,
 Der klæder Elskovs Tanke.

Hvert vældigt Hug, der faldt og strev
 De Alvorsruner røde,
 For dem liig Rys og Favntag blev
 Bed eensomt Stærnemøde.

Paa een Gang begge mat i Rnæ,
 Forladt af Foden, segned;
 Og under Skjoldets sidste Læ
 Paa een Gang Begge blegned.

Paa een Gang sank de Begge ned
 Og krummed sig paa Sandet,
 Mens Vanesaarets Kilde bred
 Bildt strømmende sig blanded.

Men uden Klagemaal og Bee
 Stod deres Vennesloffe,
 Saa tause, uden Liv at see.
 Som Bautaftenes Bloffe.

Der var saa tyst, hver Bølge tav,
 Mens Solen sank i Dvale,
 Og Stjernehæren steg fra Hav
 Op gjennem Himlens Sale. —

Men da nu Dagens Die slog
 Sit Blik igjen paa Jorden,
 En selsom Brudsfærd de tog
 Sig for at faae i Orden.

Med travle Hænder ud fra Land
 En prægtig Bro de bygged;
 En Snekke trak de tæt til Strand
 Og den til Festen smykked.

Af Liljens Lampe, skær og hvid,
 Af Rosens Purpurfakkel
 De Krandsø droge hid og did
 Smellem Loug og Taffel.

De laded den med sorten Beg,
 Med Granens Qviste unge;
 De dækked Alt med gyldne Reg
 Og Drueklaser tunge.

Om Bov og Skrog de pynted op
 Med Silketæpper rige;
 Paa Mastens ranke, svaie Top
 De lod et Banner stige.

De Ringe gav den unge Brud
 Om Arme og paa Hænder;
 I hviden Liin og Purpurfrud
 De hylled hendes Lænder.

De klædte saa den Brudgom rank
 I de trofaste Vaaben,
 Og over Pandserstjorten blauf
 De hængte Purpurkaaben.

Da Parret saa var klædt og smykket,
 De sattes høit i Stavnen,
 Saa med den ene Arm de trygt
 Hinanden holdt i Favnen.

De andre Hænder blev dem lagt
 Paa Koret, til et Mærke,
 At her og hist har lige Magt
 Det Milde og det Stærke.

Da Sydens Nat i selsom Hast
 Nu hylled Alt i Skyggen,
 De lagde Ild til Sneffens Last
 Og slog den løs fra Bryggen.

Men Bøen, som fra Landet bar,
 Storseilets Bug udspændte;
 Med Koret ret, paa Veien klar
 Frem Brudeskibet rendte.

Den dulgte Gnist fik Liv og Mod
 Ved Begets stærke Føde;
 Snart Luen op af Lasten stod
 Med lange Tunger røde.

Strandfuglen med sit hæse Skrig
 Den vaagned og blev bister;
 I Sværm den fulgte Skibet, liig
 En Gæsers hvide Gnister.

Hen over Dyb, ustandset frem
 Gik hans og hendes Reise.
 Ved Luen klar end saae man dem
 I Stavn ved Noret kneise.

I Kjølens brat forsvundne Spor
 Det Brudeblus sig speiler,
 Mens ud mod dunkle Riming foer
 Den røde Dødningseiler;

Til fjernt, liig Stjernesfud, den sluft
 Forsvandt i Mulm og Taager.
 Hjem kom fra deres Natteslugt
 De trætte Strandens Maager.

En Lykkelig.

1.

Det var en Julinat, hvis Duft
 Og Varme fyldte Jord og Lust.
 Beemodigt alle Stjerner saae
 Til Blomsterne, som stille laae
 I Blund ved Jordens Moderbryst
 Og drømte sødt om Dagens Lyst.
 Guldsofen stod i Løvens Tegn,
 Som hersked i den Himlens Egn,
 Hvor rige Stjerner denne Nat
 Sig festligt havde Stærne sat,
 For hemmeligt, i enig Pagt
 At øve deres sjeldne Magt.
 Bed Sundets Bred hver Bølge sov;
 Den brune Hjort i dunkle Skov
 Med sine Taffer henad Ryg
 I Græsset laae hos Hinden tryg.
 Selv i den store, lumre By
 Indslumret var alt Brag og Gny;

Den Syges Pys, halv Ild, halv Damp,
 Med Livet streed den sidste Kamp.
 Men i et snevert Stræde hist,
 Høit under Taget, paa en Qvist,
 I et forfaldent, gammelt Huus,
 Der tindred end et rødt Blus,
 Mens af og til fra Vindvet sneeg
 Sig let en blaalig Røg, der steeg
 Og svandt, som Tanken svinder, naar
 Det første Aftenblund man faaer.

2.

Der oppe i det snevre Rum
 En Diding sad nedbøiet, frum,
 Huulbryttet, mager, bleeg og stum.
 Hans tynde Haar var hvidt som Snee;
 Paa Munden var det let at see,
 Den aldrig havde lært at lee.
 I Bandens dybe Runeskrift
 Gi læstes nogen stor Bedrift;
 Men — var det Længsel, høi og kjæk?
 Var det en Attraa, suul og fræk,
 Der pløied disse sære Træk?
 Det saaes ei klart; thi som et Slør
 Var vævet for hans Afsyns Dør.
 Dybt Diet laae bag Brynets Krands,
 Men tindred der med mægtig Glands;

Man af dets Flamme, skarp og stærk,
 Vel aned det uhyre Værk,
 Der som en Trionist Ring
 Fik sat hans indre Liv i Sving.
 Paa Gulvet stod med Ild og Kul
 En lille Døn, foran hvis Hul
 Han sad med Pusteren, og lod
 Den Digel, som paa Ilden stod,
 I Heden glødes rød som Blod,
 Ja, hvid som Is, imens han snart
 Med Tungen snapped i en Fart
 Saa hist, saa her en Ting og smeed
 I Diglens slugne Gab den ned;
 Og snart fra Hyllden hist i Krog
 Sig hentede mangen støvet Bog.
 Paa Tal, paa sære Tegn og Skrift
 Hans Die stirrede saa stivt,
 Saa længselsfuldt, som hist i Sand
 Kamelen spejder efter Vand,
 Som Synden efter Naadens Drif,
 Som Manden efter Qvindens Blik.
 Paa Stolen sank han atter ned,
 Men rastløs midt i stille Fred
 Han saae paa Diglens hede Skaal
 Med jernfast Villie og Taal,
 Som ventede evigt han et Maal.

3.

Hvad var han før? — Saa reen og smuk
 En Ungling, hvem en Moders Suk
 Og Faderstoltheds Smil fik sendt
 Fra Hjemmet i det Element,
 Som kaldes Livet, der at faae
 Guldendt, hvad de begyndte paa.
 Han var saa livlig, kjæk og from,
 Og hvor hans Fod saa sværmed om,
 Var venligt Haandtryk, yndigt Blik
 Og Smil den Velkomst, som han fik.
 Som Verden aaben for ham stod,
 Saa hver en Sjæl sig ham oplod;
 Og Rosens Duft og Druens Glød
 Blev budet ham som dagligt Brød.
 Til ædelt Liv blev vaft hans Aand,
 Hans Blik blev klaret, Kunstens Haand
 Ham førte mod en Hæderskrands,
 Der huldt ham vinked med sin Glands.
 Og det, der mest af Alt formaaer,
 Saalænge Verdens Grundvold staaer,
 At binde fast til Gud og Pligt,
 At gjøre Livet til et Digt,
 Saa rigt som reent, saa skjønt som sandt, —
 En Qvindes Kjærlighed han vandt.
 Skjøndt ingen sluttet Pagt ham bandt,

Han var i Tanken dog ei fri,
 Men fandt sin Salighed deri.
 Og det var netop paa det Punkt,
 Da Elfskovs Blomster, frisk og ungt,
 Fra Himlen fik det første Bud
 Og var just ved at springe ud,
 Da — — dog et Blik endnu derpaa —
 Et venligt Billede end — og saa —

4.

Høit stod en Skov paa Søens Bred,
 Paa Skrånten laae et landligt Sted.
 De slanke Piller Taget bar,
 Og med de store, blanke Glar
 Det skued over Sø og Mark,
 Omduftet af en Blomsterpark.
 Let Taagen over Søen laae
 Og Morgenhimlen dæmred graa;
 Men Lysekronens røde Blus
 End straaled fra det muntre Huus,
 Hvor der til lystig Sommerdands
 Var samlet just en yndig Krands
 Af Ungdom, Skjønhed, som ei let
 Af Jubel og af Dands blev mæt.
 Det raske Buestrøg end klang,
 Sødt blandet med Hoboens Sang,

Og Pausens dumpe, faste Taft
 Udøved end sin Tryllemagt,
 Saa midt i Klang og munter Støi
 End Par og Par i Salen fløi;
 End perled Druens varme Blod,
 Og Gaarden fuld af Vogne stod.
 Men ude paa Balconen sad,
 Beskygget af Orangens Blad
 Og Laurens fyldig brede Kvist,
 Der stod i Vaser her og hist,
 En Dame, ung og rank og veeg,
 Med Rinden som Jasminen bleeg.
 Til Stolens Bolster læned hun
 Sin Raffes Gletning, dunkelbruun,
 Mens Cachemirens bløde Spind
 Den spæde Skabning hylled ind!
 Og under Kjolens klare Bræm
 Hun strakte ud og viste frem
 Et yndigt Tvillingpar, de to
 Smaaabitte, atlasthvide Skoe.
 Hun i en Rosenknops Carmin
 Læus bladed med sin Finger fin,
 Som læste hun deri. Foran
 Stod med sin Hat i Haanden han.
 Til Pillen støttet, roligt, foldt
 Med hendes Blik han Die holdt.

De havde talt; nu Begge tang,
 Men deres Tanker paa et Hav
 Af Følelser omsværmmed frit,
 Og skiltes ad og mødtes tidt,
 Som hid og did paa Dammen to
 Libeller fare uden Ro.
 De havde talt; men skjøndt hvert Ord
 Henslagrede som Dandsens Chor,
 Der med sin Rhythme, med sin Klang
 Ledfagede dets lette Gang,
 Det faldt dog tungt paa Guldets Viis,
 Og haardt som Jern og koldt som Iis.
 Det var en Affled — uden Grund!
 Det var maaſkee et Lune fun?
 En Grille, som det havde voldt?
 Det klang ret spøgefuldt, men koldt.
 Han var bestemt, han talte kort:
 Han vilde bort, han maatte bort!
 For evig? Nei! han kom igjen,
 Naar Tiden havde veiret hen
 Saa hiint, saa dette fra hans Bei, —
 Om Tingen selv han hymted ei.
 Det lod, som han med sorgløs Aand
 Gav slip paa dette fine Baand,
 Som her ham holdt. Et raat Maaſkee
 Han gav til Vindring for den Bee,

Som vel han vidste, nu var vakt
 I Qvindehjertets rige Schacht.
 Han sjerned sig med høfligt Buk;
 Men ingen Smerte, intet Sul
 Lod ane, at i Haabets Blomst
 Ham Spiren laae til Atterkomst.
 Han sprang i Bognen, vugged blødt
 Og drømte om en Fremtid sødt.
 „Hvad mægter ei en Billie stærk?“
 Han tænkte: „med fuldbyrdet Værk
 At sige — hvilken salig Fryd! —
 Til hende og mig selv: Nu nyd!“
 Og dog forbi hans Die gik
 Hiint smertefulde Afskedsblik;
 Og dog gjentoned i hans Bryst
 Hiin sittrende og sagte Røst,
 Hvormed hun hvissed sit Levvel!
 Og levende stod for hans Sjæl,
 Hvor nu paa Knæ hun havde lagt
 Sig for sin Seng, i hviden Dragt,
 Og der sin Kind i Pudsen dulgt
 Af Hjertens Angst og Dval forfulgt,
 At søge, ene der med Gud,
 I Sukket Trøst og græde ud!
 Hans Tanke roligt saae derpaa,
 Og trøstigt lod han Hjertet slaae.

Han troede sig bevidst, at ei
 Ham Letfind førte denne Vej.
 Han stoled paa ved kraftig Taal-
 Gang at naae sit høie Maal.
 Da skulde Sorg og Savn og Alt
 Med Renter vorde rigt betalt;
 Da kunde han — o, søde Fryd! —
 Tilraabe hende: Kom og nyd!
 Den Tanke var det varme Lys,
 Som dæmped Hjertets Fjebrygs
 Og fæstet Freden i hans Sind, —
 Og sødeligt han slumred ind.

5.

Hvo Gensomhed sig kaare vil,
 Ham hjælper Verden snart dertil.
 Som Taage svinder Mængdens Flok,
 Enhver har i sit Eget nok;
 Og Attraction og Sympathie
 Er Baand med liden Holdning i.
 Her listed han sig bort, og brat
 Han saae sin Plads igjen besat;
 Hist, hvor man saae ham gjerne før,
 Man aabned selv hans Flugts en Dør.
 Han blev som Is, og Bennens Fod
 For evig kold hans Bo forlod;

Og snart han var saa ene der,
 Som strandet Sømand paa et Skjær.
 Det lykkedes! Han gjorde meer;
 I Hjertets mest forborgne Krog,
 Hvor Blodets bedste Aare slog,
 Han fjæled hvert et Mindeblad,
 Den lange, rige Perlerad
 Af Dages, Timers Sorg og Fryd,
 Sin Tanke Skat, sin Vandringes Pryd,
 For dem engang at drage frem
 Af deres stille Nattegyem.
 Han laased for sit Mindes Grav
 Og slængte Nøglen sjernt i Hav;
 Og hvergang Tanken kom forbi
 Giin Dør, hermetisk lukket i,
 Den flygted, skamsuld og beklemt,
 Til Alt i Glemsels Dyb var gjemt.
 Han var alene; men hans Nand
 Var ikke fri! Ved magist Baand
 Den lænked sandt sig til eet Punkt,
 Hvori dens Liv var evig ungt.
 For Verden, som han havde tabt,
 Han havde sig en anden skabt.
 Naar Skjønhed, Tanke, Poesie
 Sam vinked med sit Trysleri;
 Naar Kunstens Børn, naar Harpens Stræng,
 Naar Lust og Hav og Skov og Eng

Ham loffede med venligt Blik,
 Med yndig Røst, hans Tanke gif
 Til Hiint: „Engang — o, hvilken Fryd! —
 Jeg siige tør: Nu hvil og nyd!“ —
 Han var alene. Billigstærk
 Af rastløs Iver for sit Værk
 Han hørte ikke Livets Rald,
 Ei Tidens tunge Hammers Fald.
 I Rattens Hvælving stod den Skrift,
 Hvorpaa hans Dje stirred stiot,
 Og gamle Bøgers mugne Duft
 Forfrisket ham som Baarens Lust;
 Og Smelte-Gæsens Luc heed
 Bar Solen, han sig varmed ved.
 Tung var hans Id, men Styrkens Ord
 Dplivende ham gjennemfoer:
 „Snart — snart min Idræt er forbi,
 Da er jeg mægtig, riig og fri!“ —
 Naar Nytaars Morgenklokken slog,
 Og Tusinder til Templet drog,
 At sende Gud fra rorte Bryst
 For Livet Tak og hente Trøst,
 Hans Tanke var: „Ak, ja! engang
 Jeg aabner og min Gelle trang,
 Og blander da min Jubelsang
 Med disse Chor, som hisset lod,
 Og priser Gud, indtil min Død!“ —

Som Fjeld, med sneebedæfte Top,
 Af Sol forgyldte dukke op
 Fra Skyers dunkle Hav, og brat
 Forsvinde i den sorte Nat,
 Saa glimted Haab tidt frem og svandt,
 Men i eet Ord nyt Mod han vandt:
 „Maaskee i Nat! maaskee i Dag!“
 Og dobbelt slog hans Hjertes Slag.
 Men denne Nat og Dag blev Nar,
 Der meied bort hans Ungdoms Haar,
 Der sendte Sne paa Isen ned,
 Saa Kinden blegedes derved.
 Hans Ryg blev krum, hans Blod blev koldt,
 Med stirnet Haand han Tangen holdt
 Og Pusteren; kun Diets Ild
 Gav Aanden evigt Tønder til.
 En Slægt var voxet op og død,
 En anden Slægt igjen var fød,
 Han saae det ei; hans Blik var luft
 Og blindt for Livet og dets Flugt.
 Saa stod han, som paa Klippetop,
 Hvor ingen Lyd kan svære op
 Og ingen Duft fra Dalens Flor,
 Men Taushed kun og Tomhed boer.
 Sit eget Billed her han saae
 Uhyre stort afspeilet paa

Den nære Sky. Med rædsom Lyst
 Han i en Skygge sandt sin Trøst,
 Til Dagens Stjerne sank, og Alt
 Igjen i Nattens Mulm henfaldt.
 Det var et Gjøglespil, en Dunst!
 Som Sandhed straaled kun hans Kunst.

6.

Det var en Julinat, hvis Duft
 Og Varme fyldte Jord og Luft.
 Guldsolen stod i Løvens Tegn,
 Som hersted i den Himlens Egn,
 Hvor rige Stjerner denne Nat
 Sig havde festligt Stærne sat,
 For hemmeligt, i enig Pagt
 Alt øve deres sjældne Magt.
 Paa Hvalvet stod hans Stjerne rød,
 Det var den Stund, da han blev fød.
 Som Løvens Barn paa denne Jord
 Han var udseet til Lykke stor.
 Ved Tal, ved Tegn, ved Ildens Magt
 Heel tidt han havde Grunden lagt
 Til mangan Bygning, der var reist
 Og havde stolt mod Himlen kneist;
 Men kun et Pust — og Alt var Dunst!
 Thi hver dybsindig Kløgt og Kunst,

Al snild Beregning var dog tom,
 Han som i Blinde samled om,
 Saa hver en Bygning sandtes huul.
 Get var der end, som laae i Skjul,
 Som ei blev lært i nogen Bog,
 Ei i Naturens Hjertekrog,
 I Ord, i Urter eller Steen,
 I Jorden mørk, i Luften reen,
 I røden Jld, i tunge Hav, —
 Get, som kun Lykken ene gav!
 Get, som den reiste Bygning bandt
 Og fastned, saa den brat ei svandt,
 Men herligt til sin Mesters Priis
 Stod som et evigt Paradis,
 Der bød ham ind til al den Lyst,
 Som fryde kan et jordisk Bryst! — —
 Her Lykken var sin Veiler tro;
 Alt stod den ved hans stille Bo.
 Den hemmelige Stund var nær,
 Da han for alt sit Livs Besvær,
 Erkjendt som Lovens ægte Søn,
 Af Lykken skulde faae sin Løn. —
 Ved Dønen paa sin Stol han sad,
 Hvor i halvhundred Aar i Rad
 Uroffret Lid han Dag og Nat
 Til et Maaskee nu havde sat.

I Stolen mat tilbagelagt
 Paa Diglen gav han nøie Agt;
 Med Pusteren han af og til
 Gjød Liv i Dvnen's røde Ild,
 Mens stundom Diets Længselsblif
 Ild af det aabne Vindue gif
 Mod Himlens Hvælving, hvor han saae
 I det uendelige Blaae
 Sin Stjerne tindre klar og smuk.
 Dybt Nattens Hjerte drog et Suf,
 Og gjennem Luften dæmpet svang
 Sig Midnatsklokkens første Klang.
 Da sluktes Dvnen's Flamme brat,
 Tæt farned ham den stille Nat,
 Og som dens sorte Teppe saldt,
 Sig aabenbared en Gestalt.
 Det hæved sig den spæde Krop
 Af Diglens hede Munding op.
 Med gyldne Loffers krusste Pragt
 Om Bænde, Barm og Skuldre lagt,
 Med Diets Stjerne sapphirklar,
 Med purpurlyse Vingepar,
 Iført et skinnende Gebandt
 Hun svæved — smiled — og forsvandt!
 Det Chrysaliden var! — Kun eet
 Secund hun dvæled; men i det

Var al den Salighed udtømt,
 Som nogen Tanke sig fik drømt.
 Hans Bærf var endt! — Hans Sorg og Harm
 Var reiret bort fra trætte Barm;
 En Sum af Livets fulde Lyst
 Var strømmet til hans aabne Bryst.
 Hans Længsel stillet var, hvert Haab
 Var signet i den gyldne Daab —
 Ved hendes søde Diekast.
 Det var hans Liv! — Hans Dine brast,
 Mens Panden segned, og hans Blod
 Blev koldt, og Hjertet stille stod.

Men Dagens første Dæmring saae
 Ham kold og stiv at sidde paa
 Den gamle Stol. Den slidte Tang
 End løst i visne Fingre hang.
 Let Morgenvinden listet ind
 Og vifted om hans blege Kind;
 Ret som en Trøsterinde blid
 Den leged med hans Lok saa hvid.
 En Spurv, nyfiken, quik og glad
 Paa Dvæns kolde Hjørne sad.
 Da man saae til, var Diglen fuld
 Af puurt, uskæmmet Somfruguld;
 Men Kunstens hemmelige Ord
 Blev lagt med Mesteren i Jord.

Den rige Frøken.

Det var just en St. Hansdag
 I Skiemminge *) By;
 De Aftensangs Klokker
 Høit dirred imod Sky;
 Og Folk gik fra Kirke
 Saa stille og froe,
 Som over dem den hvælvede,
 Den lyseblaae Bro.

Der vandred blandt de Glade
 En Ungersvend tykt,
 Og lod sit Hoved hænge
 Heel tungt paa sit Bryst,
 Som lytted han til Sorgen,
 Der havde taget Bo
 Derinde, og lod ham
 Hverken Rist eller Ro.

*) Mariebo.

Nys stod han paa Trefoldighed
 Hos ham ved høien Mast,
 Og blæste kjæft Trompeten,
 Mens Gothen's Hjerne brast.
 Nu var han atter hjemme
 Paa den saftgrønne Ø,
 Og havde sig trolovet
 Den væneste Mø.

Med Sang og Høvl han sysled,
 Men var endnu kun Svend!
 Og det var netop Kanden —
 Hvad kunde løse den?
 Skjøndt det gav fiint i Skjeppen,
 I sin Fritid ung Frands
 Hjalp Stadsmusikanten
 I Kirken og til Dands.

Hist blæste han til Pjalmer,
 Og her til en Svingom;
 Hans Baldhorn hortes gjerne,
 I hvor det saa kom.
 Det fulgte lige villigt
 Med sin smeltende Klang,
 Naar gamle Qvinder sukked,
 Og naar Ungmøer sang.

Han hævled og han blæste —
 Men ligevidt det drev,
 Skjøndt Pigen tog ham gjerne
 Foruden Paa og Brev.
 Men hvad kan Sligt vel hjælpe,
 Naar Fatter ikke vil?
 Et Borgerbrev var Skatten,
 Hans hele Hu stod til.

Nu kom han just fra Kirken
 Og vilde afsted
 Til Herregaarden hisset
 Paa Søens grønne Bred.
 Der skulde han nu blæse
 Den Sommernat saa lang,
 Imens hans Hjerte banked
 Og Bryllupsgjæster sprang.

Med Baldhorn under Armen
 Og Hatten lidt paa Kant,
 I børstet Kistekjole
 Gik han nok saa galant.
 Fra mangt et Vindue titted
 To skjelmiske Dine ud,
 Som tænkte: „Han er nydelig,
 Det veed den søde Gud!“

Men nær ved Vesterport
 Han sagtnede sit Skridt;
 Han skottede til Siden
 Og rømmede sig lidt.
 Da aabned sig et Vindue
 I Huset brat,
 Hvor over Døren dinglede
 En galloneret Hat.

Der vinked ham en Haand,
 Der straaled ham et Blik,
 Som fra to kjære Stjerner
 Saa venligt fremgik;
 Der smilede to Læber,
 Og fra det unge Bryst,
 Som svulmed under Silken,
 Klang den sølvklare Røst:

„Men Grands! hvor er det fat?
 Hvad tænker du dog paa?
 Vil uden et Farvel
 Du saadan fra mig gaae?
 Nu fatter spiller Regler,
 Kun Moder sidder her, —
 Hun seer det jo saa gierne,
 Vi har hinanden kjær!“

Han traadte hen til Bindvet
 Og greb den Haand saa hvid;
 Han tryffed den til Munden
 En langsommelig Tid.
 Og da han vel var færdig,
 Med Haand paa Hjertet lagt:
 „Min Edel! min Fæstemø!“
 Var Alt, hvad han fik sagt.

Da smilede Pigen
 Alt med sin Mund saa rød:
 „Lad være, Grands! at sørge!
 I al vor Sorg og Rød
 Vorherre nok vil hjælpe!
 Har jeg da mere Mod,
 End du, som for din Konge
 Har vovet Liv og Blod?

Gaf trostlig ud og blæs
 For Brud og Brudgom hist;
 Snart skal vi ogsaa dandse,
 Det troer jeg forvist.
 Vi Arm i Arm skal vandre, —
 Er du saa rigtig glad?
 Naar mig du har i Favn,
 Og vi aldrig skilles ad!“

„Men hør!“ blev Edel ved
 Med en Mine snild og fin.
 „Du kommer just paa Veien
 Forbi den Borgruin,
 Som ligger tæt ved Søen,
 Med Krat og Mos begroet,
 Der, hvor den rige Frøken
 I fordums Tid har boet.

Da kneised stolt i Skoven
 Hendes taarnede Gaard;
 Paa Marker og i Enge
 Der vrिमled Dvæg og Faar;
 Smukt pranged hver en Hylde
 Af Sølvkander fuld;
 I Kisterne var Linned,
 I Kasserne var Guld.

Narvaagen som en Drage
 Hun ruged paa sin Skat,
 Og tællede sine Skillinger
 Ved Dag og ved Nat;
 Men ikke selv en Hvid hun
 Af Medynk slap løs
 I Stodderens Pose, naar
 Ved hendes Port han frøs.

Fra Øster og fra Vester kom
 Saa mangen Ridder prud
 At føre hjem den Skjønne
 Til sin Borg som Brud;
 Men aldrig blev hun fæstet;
 Thi ei med nogen Mand
 Hun vilde skifte Gods
 Eller bytte Jomfrustand.

Men da hun saa var død,
 Gud veed, hvorhen hun kom!
 Nu maa for Sjælens Frelse
 Hun endnu vandre om
 Ved Borgens sjunkne Mure
 Hver evige Nat,
 Indtil med Fattigfolk
 Hun har skiftet sin Skat.

Min Moder selv har sagt mig,
 At mangt et fattigt Par
 Med en kjon lille Skilling
 Hun udstyret har.
 Maaskee hun kunde hjælpe —
 Hvad mener du, min Dreng?
 Til at brede vor Dug
 Og rede vor Seng!"

„Åk, dril mig ikke, Edel!
 Hvo troer vel nu paa Sligt?
 Dog jeg skal ei forsømme
 Den ringe Christenpligt
 At gjøre Bøn for Sjælen, —
 Jeg tænker da ved mig:
 Gud give, hun var salig,
 Og jeg lidt mere riig.“

Men Edel taug og greb
 Med fine Hænder om hans Bart,
 Og trykked to, tre Kys
 Paa hans Mund i en Fart:
 „Der har du Rejsepenge,
 Lad see, min Hjerteven!
 Du bringer mig med Renter
 Min Kapital igjen!“

Saa skjød hun ham tilbage
 Og smækked Bindvet i;
 Og han gik ud af Byen,
 Hen ad den smalle Sti,
 Langs Søen, forbi Muren
 Med Krat og Mos begroet,
 Der hvor i fordums Dage
 Hiin Brøken havde boet.

Paa Herregaarden sad han,
 Tungfindig som han var,
 Mens Bryllupsgjæster svang sig
 Omkring det unge Par.
 Med sine Kammerater
 Til første Hanegal
 Han fyldte op med Toner
 Den store Riddersal.

I blanke Sølvpokaler
 De Tjenere bar frem
 Den spanske Viin, som dusted
 Og vinkede dem;
 Men Frands ved hver en Draabe,
 Som over Tungen gleed,
 Paa liden Edel tænkte
 Med meer Beemodighed.

Tilfaldt da alle Gjæster,
 Samt Spillemand og Stræng
 Og Brudfolk var træt
 Og gjerne søgte Seng,
 Gik og de Musikanter
 Langs Søen, gjennem Skov,
 Hvor end i deres Næder
 De smaa Fugle sov.

Men da de kom til Muren
 Med Krat og Mos begroet,
 Der hvor i fordums Dage
 Hiin Frøken havde boet,
 En lille Stund de hviled,
 Og hørte tause paa,
 Hvor Søens Bover sagte
 Mod Brødden monne gaae.

Da hvisted ung Frands:
 „Nei, hør dog nu engang!
 Lad os den Frøken hilse
 Her med en Morgensang.
 Hun skal jo boe histinde;
 Maaskee hun komme vil,
 Og Spillemands Penge
 Hun da skjenker os til.“

En høihellig Psalme
 De strax da stemmed i;
 Ud bredte sig i Skoven
 Den søde Harmonie.
 Det klang som Engle-Vingeslag,
 Som Trøst og som Haab,
 Som Forbarmelse og Naade
 Efter Smertens bittre Daab.

Men knap var sidste Tone
 Hensmeltet og død,
 Saa traadte ud en Skikkelse
 Af Mattens sorte Skjød.
 Det var en Kvinde, høi og rank,
 Hun kom med sagte Trin,
 I gammeldags Kjortel
 Og om Banden hvide Lin.

Dybt neied hun for Alle,
 Som de nu stod paa Rad,
 Og rakte hver en Rosengreen
 Med dustende Blad.
 Dybt neied hun mod Jorden
 Og som en Taage svandt; —
 De Spillemands Tunger
 Forfærdelsen bandt. —

Med Get gav sig den ældste
 Trompeter til at lee:
 „Hun tog os kjønt ved Næsen,
 Det er jo let at see.
 Ja vist! en deilig Frøken!
 En Bondetøs det var,
 Som tidligt skulde malke
 Og nu holdt os for Nar!“

Han smed sin Green og spytted
 Ud Murens brune Steen;
 Saa gjorde og de Andre
 Og slængte hver sin Green.
 Men Frands stod hensjunken,
 Og medens Flokken drev
 Ud Stien hen langs Søen,
 Han end tilbage blev.

Ret som i dybe Tanker
 Han bukked sig tilsidst
 Og sanked op med Omhu
 Hver lille Green og Kvist;
 Han drømmende, alene
 Gik sagte gjennem Skov,
 Han drømmende derhjemme
 Sig lagde og sov.

Men Drømmene ham fulgte
 I Søve, som han laae:
 I Kirken først for Alteret
 Med Edel han sig saae.
 Saa sad han i en Stue,
 I den venligste Kreds;
 Af Dreng og af Piger
 Var der vistnok en Snees;

Han var til Reisegilde,
 Med Musik og med Dands,
 Og Huset var hans eget,
 Hvor der var heiset Krands;
 Tilfældt han som Raadmand
 Paa Byens Raadhuus saae
 Sig selv i sorten Kappe
 Og med Pibekrave paa.

Da vaagned han og dækked
 Sit Die med sin Arm;
 Et Veemodsfuk sig stjal
 Fra hans bankende Barm;
 Dog næppe fik han seet sig
 I Stuen ret omkring,
 Saa foer han ud af Sengen
 Med et Skrig, i et Spring.

Hvor han de Rosengrene
 I Mørke havde lagt,
 Der laae de, men afslædte
 Deres duftende Pragt;
 Men under dem, der straaled
 Hans Lykkesol saa rød:
 Med blanke Rosenobler
 Var Gulvet heelt bestrøet.

Med blussende Kinder
 Og bankende Bryst
 Han takkede Vorherre,
 Og sankede sin Høst;
 Og da han havde gjemt
 Hvert gyldent Rosenblad,
 Han tænkte: „Naa, Edel!
 Hvor hun vil blive glad!“ —

— En Morgenstund det banked
 Paa Hattemagrens Bod;
 To statelige Borgermænd
 I Stuen fremstod.
 For Mester Frands de beiled
 Til Jomfruen da,
 Og Fatter raabte: „Gjerne!“
 Men Edel hvissed: „Ja!“

Nu havde Sagen faaet
 En Omstiftelse brat:
 Den Hattemager selv
 Tog af for Frands sin Hat;
 Og Frands han bar sit Hoved
 Meer freidig og fry;
 Men Pigen — hun var blevet
 Undseelig og bly.

Da saa med Faer og Moer
 Alt var klappet og klart,
 Det lysteligste Bryllup
 Blev feiret i en Fart;
 Og Farten gjennem Livet
 Den blev dem let og fro,
 Indtil dem Herren kaldte
 Til Evighedens Bo.

I Kirken, tæt ved Choret
 Imellem Tavler fleer
 Et prægtigt Epitaph
 Paa Muren end man seer;
 Der stande de, affbildrede
 Alt efter gammel Skik,
 Med foldede Hænder
 Og andægtige Blik:

Han i sin Raadmands-Kappe
 Og Pibekrave fin;
 Hun sort i Silkefjole
 Med klare Hovedlin!
 Til Høire og til Venstre,
 I streng Symmetrie
 Staae Sønner og Døttre,
 I hver Række ti.

Ich hab mich nicht an
die alte Freiheit gelehrt
Der Freiheit Freiheit
Die Freiheit ist ein
Der Freiheit Freiheit
Die Freiheit ist ein
Die Freiheit ist ein
Die Freiheit ist ein

Ich hab mich nicht an
die alte Freiheit gelehrt
Der Freiheit Freiheit
Die Freiheit ist ein
Die Freiheit ist ein
Die Freiheit ist ein
Die Freiheit ist ein
Die Freiheit ist ein

Ich hab mich nicht an
die alte Freiheit gelehrt
Der Freiheit Freiheit
Die Freiheit ist ein
Die Freiheit ist ein
Die Freiheit ist ein
Die Freiheit ist ein
Die Freiheit ist ein

Traxnit.

Wo sich vier Arme geschlossen in ein,
Nie führe Freude die Sonne überschein;
Da wird gedrucket von zweien Herzen so nah',
Laub war nie so dünne, daß Statt man funde da.

Christian von Hamle.

V i g n e t.

Troer ei, at Elfskovs Gud kun boer
 Blandt Grever og Baroner;
 At kun ved Hoffers Dandschor
 Han reiser sine Throner!
 Troer ei, han kjoler kun sit Mod
 Paa Fyrster og Prindsesser;
 Ei stedse for saa kostbart Blod
 Han fine Pile hvæsser!
 Ei altid spænder han sit Garn
 Ved lumske Intriguanter
 For adelige Pigebarn
 Blandt Dncler og hos Tanter.
 Nei han, som vækker stor Allarm
 Bag Oberstens Battering,
 Han taaler ingen rolig Barm
 Bag en gemeen Mundering.

Han rammer Hjertet nok saa vist,
 Hvor Bels og Badmel værne,
 Som Bryttet under fin Battist,
 Hvor Skjoldet er en Stjerne; —
 Og ligegodt den fulde Barm,
 Fordulgt i uldne Trøier,
 Som den, der sfulmer hvid og varm
 Bag Tyll og Silketøier.
 Han styrker vel den Riddersmand,
 Som intet Spær kan rokke,
 Han drager ham til Sfrankens Rand
 Ved Damens blonde Lokke; —
 Men Bondens Knøs ved Høstens Tid
 For Ridderen ei viger;
 Han strider tidt en ædel Strid
 For alle smukke Piger.
 Den Ene kroer sig skirlygt, ømt
 I sine gyldne Lænker;
 Den Anden spørger uden Skrømt,
 Hvad Pigebarnet tænker.

Thi vil jeg flye fra Stadens Muur,
 — At sige kun figurlig —
 Og male Landets frie Natur,
 Thi den er saa naturlig,
 Her strider ingen Hertug frem
 Som i de smaa Noveller,

Her har ei Ducs og Grever Hjem,
 Prindsesser ikke heller;
 Ei Lorden med Samascher paa
 Sin Elskovsqual forkynder; —
 Nei de, som paa min Scene gaae,
 Er jævne, danske Bønder.
 Og Scenen, er den ikke smuk?
 Ak! under Lovets Bue
 Der lyder dog et Elskovsuf
 Meer kjønt end i en Stue.
 Høst paa, at Rattergalens Hjem
 Er mellem Løv og Grene,
 Paa Landet spulmer Rosen frem
 Og Liljerne de rene;
 Biolen venligt leger Skjul
 Bed Bækkens klare Bove,
 Og Solen vælter blank sit Hjul
 Høit over tause Skove,
 Af Maanens ømme Diefast
 Kan Slettens Pige lære; —
 Jo, her staaer Amors Tempel fast,
 Hvor kan det andet være?
 Han boer i Skov, han boer i Dal,
 Han sig i Hytten sniger,
 Han slagrer i den mørke Stald
 Og gjækker Bondens Piger.

Jeg saae den lille Gud, min Tro!
 Hvor Hyrdehornet klinger,
 Der sad han paa en Malkesø,
 Og slog med sine Binger.
 Jeg saae ham tidt ved Bryllupsfærd,
 Det var saa kjønt at skue;
 Han var, som han var hjemme der,
 Og klar steeg Fællens Lue.
 Naar Jordens Sommerdragt er gjemt,
 Han har ved Julebandse
 Sin Glæde; thi jeg veed bestemt,
 Han knytter mange Krandsse.
 I Baarens lysgrønne Lund,
 Hvor Bukkar staaer i Klynge,
 Han lærer Pigens røde Mund
 Et Elskovsqvad at synge;
 Den vilde Jæger i sin Skov
 Til Sangen jo maa lytte;
 Han standser, lader flye sit Rov,
 Og vorder selv et Bytte.
 Sirenen soler sig paa Steen
 Med sine hvide Bryster;
 Hun har en Stemme sød og reen,
 Med Sang hun sig forlyster;
 Imens hun fletter Haarets Guld,
 Sig Bølgen sagte vugger,

Thi Elskov, heed og længselfuld,
 I hendes Sange sukker.
 See, Fiskerpigen roer i Land
 Bag Bugtens grønne Banker,
 Hun staaer og lytter thyst paa Strand,
 Og synker dybt i Tanker;
 Hun røres ved det hulde Qvad,
 Hun græder, Barmen hæves;
 Sin Haand hun rækker ham, der bad
 Saa længe og forgjæves!

Af disse Elementer faa
 Med Ydmyghedens Stempel
 Jeg bygger, — hvis jeg ellers maa, —
 En Fløi til Gudens Tempel;
 Og i den lille Gal vil jeg
 Iblandt faa meget andet
 Ophænge Jer et Contrasei
 Af Kjærlighed paa Landet.

Hans og Grethe.

„Naar Kufferen den sover, og Nattergalen slaaer,
Naar natlige Skygger gjennem Haugegangen gaaer,
Kom da bag Præstens Lade ved den hældende Piil,
Der skal du, Hjertensven! see din Elskedes Smil.

Saa gaae vi ned ad Gyden mellem vilde Roser smaa,
Og sætte os i Baaden, hvor de klare Bølger gaae;
Saa seile vi til Den, hvor vort Lyshuus er sat,
Der savnes vi og kyskes den hele Sommernat!”

Saa talte hun en Morgen, og ind ad Døren sprang;
Jeg gik til Ploug og Harve; men Dagen var saa lang!
Jeg saae kun hendes Bulle med Sølvrelænken paa,
Det røde Stoffeskjørt og de Fødder pene, smaa.

Det hvide Særkærme høit om den trinde Arm,
Og Silkeklædet hang løst om min Piges Barm;
Det gav jeg hende selv til Markeds gave nys,
Og derfor gav hun mig det første søde Kys.

Da Solen nu var nede, og Kræet bragt i Ro,
 Og hele Byen slumred, da stod vi begge to
 Bag Præstens store Lade ved den Hældende Piil,
 Der skued jeg saa henrykt min Elskedes Smil.

Saa gik vi ned ad Gyden mellem vilde Roser smaa,
 Og satte os i Baaden, hvor de klare Bølger gaae;
 Vi landede paa Den, hvor vort Lysthuus er sat,
 Der vilde vi jo kyses den hele Sommernat.

Jeg slyngede min Arm om hendes smækkre Liv,
 Jeg ønskede: Gud give, du var min Hgteriv!
 Og mens vi langsomt vandrede henad den grønne Grund,
 Jeg kysede hendes Dje, hendes Kind, hendes Mund.

Vi talede saa sagte de søde Elskovsord,
 Og stode ofte stille paa den dugfulde Jord;
 Men da vi kom til Huset paa Møllebækkens Rand,
 Da traadte frem af Busken vor gamle Herremand.

„Jeg hørte fra mit Bindue, at her var Stevnet sat,
 Her vilde I jo kyses den hele Sommernat?
 Hvi vover I alene at gaae i Natten ud?
 Naar eders Engel sover, da vaager Elskovs Gud.

For unge Hjerter stiller han Nettet trædse og snild,
Og dem, han ikke fanger, dem skyder han med Pils;
Og Pilsen, af! den brænder, den er dyppet i en Gift,
Og siden efter haanligt kun beleer han sin Bedrift.

Aynt ei dit Diebryn, min vakkre Ungersvend!
Græd ei, du skjønne Pige, alt for dit Hjertes Ven!
Seg være vil den Engel, som vækker jer til Liv;
Vær du min troe Forvalter — og du hans Aegteviv!"

Steffen og Anne.

Lidt udenfor vor By ved det røde Bangeled
 Paa den svulmende Banke der boer Steffen Smed;
 Saa tæt ved Veien staaer hans Smedie og hans Huus,
 Med de blankeste Vindver og med Blomster i Kruus.

Naar Aftensolen slog sit Blik mod Havet ned,
 Og vort Kirketaarn og Husene de rødmede derved,
 Han hvilede sine Arme paa Dørens grønne Bræt,
 Og skued ned i Dalen, og blev dog aldrig træt.

Der boer en vakker Pige; hun hued ham saa vel,
 Og ofte med et kjærligt Blik hun frydede hans Sjæl,
 Hun rakte ham saa villig den søde Kind og Mund;
 Hun vidste, at han elskede af Hjertets dybe Grund.

End havde han ei beilet; da skiftede hun Sind
 Saa hurtigt, som paa Havet den bedragelige Vind;
 Hun gik ham koldt forbi, og nynnede en Sang,
 Som mere hende rørte end Smedens Hammerklang.

Han filede vel Kniven skarp og Sægen saa siin,
 Som nogen Frøken bruger i det spædeste Liin,
 Og kunstige Nøgler han smedede med Harm,
 Thi ingen kunde aabne den Hjertelskedes Barm.

Naar Sommernatten spredte sin velsignede Duft,
 Og Gnisterne fra Eksen de soer saa høit i Lust,
 Da lytted han heel ofte til den rolige Dal;
 Der quiddrede en Stemme, som en fjælen Nattergal.

Han traadte ud af Døren med Tanken fuld af Mord,
 Thi til den velcke Cithar han hørte disse Ord:
 „Mig aldrig gaaer af Minde dit Dies søde Smil,
 Det staaer i Hjertet inde som en brændende Piil.“

Vor Skolemesters Frits var kommet hjem til vor By,
 Bort Orgel var forstummet, nu synger det paany;
 I Kongens Kjøbenhavn har han lært det at slaae,
 Mange andre Instrumenter kan han ogsaa lege paa.

Hans Kinder ere blege, og Læggen er saa spæd,
 I Dandsen dog han springer saa deiligt afsted;
 Den smægtende Tone han strækker saa lang,
 Alle Pigerne maae græde, naar de høre hans Sang.

En Morgenstund drog Steffen sin Kjortel af Skriin,
 Om Hagen har han bundet det hvideste Liin;
 I venstre Dre hænger en Ring saa sølverhvid,
 Den bærer han med Glæde fra sin Soldatertid.

Han vandrer ned i Dalen til den lille Bondegaard,
 I Portrummet seer han skøn Anne; hun staaer
 Og fører sine Vællinger; den graadige Flok
 Dimmystrer hende tæt, og saaer dog aldrig nok.

Han sukker saa dybt, og hans Kind bliver varm,
 Han presser hendes Haand til sin bankende Barm,
 Han rører sine Læber, hun hører knap hans Ord,
 Han sætter saa undseelig sit Die mod Jord.

„Her er jeg, skøn Anne! du kjender mig saa vel,
 Vil du min Hustru være, meer end min halve Sjæl?
 Af, hvis du siger nei! — jeg veed ei, hvor det er fat
 Jeg haver ikke No, hverken Dag eller Nat!”

Ei, Steffen Smed! hvad tænker han? det ei saa hur-
 tigt gaaer!

Alene vil jeg leve endnu en to, tre Aar!

„Du giver mig dit Løfte dog? — med ydmygt Begjær
 Jeg gjerne jo vil bide to Aar eller fleer!”

Jeg troer, vi kunde leve saa lykkelig, vi to!
 Men du elsker vel en Anden end mig, kan jeg troe?"
 Jeg kan jo ikke nægte, — Hr. Organisten, — han —
 „I Alt jeg tør mig maale med den usle Spillemand!"

Han synger dog saa yndigt, den nettede, unge Mand,
 Han huer mig saa meget godt, jeg siger forsand;
 Den smægtende Tone han strækker saa lang,
 Jeg altid maa græde, naar jeg hører hans Sang.

Han siger, at han aldrig kan glemme mit Smil,
 Det staaer i hans Hjerte, som en brændende Piiil;
 Om han mener det saa lige, jeg ikke rigtigt veed, —
 — Her vendte Smeden Ryggen, og skyndte sig afsted.

Mens han iler til Hjemmet, han snakker med sig selv,
 Hans Hjerteblood strømmer som en sydende Elv.
 Med knyttede Næver, med fortvivlede Blik,
 Med vaklende Fødder til sin Smedie han gif.

Snart iler han, snart standser han de sittrende Knæe,
 Og knuger sin Pande mod Vedstolpens Træ;
 Og alt som han vandrer, og alt som han staaer,
 Hans tabte Lykkes Billede forbi hans Die gaær.

„Hvor ofte har vi siddet under blomstrende Træer,
Paa Bænken saa fortroligt, hinanden saa nær!
Hvi lod du mig da savne dit smækkre, trinde Liv,
Mens du ikke vilde være min elskede Liv?“

Den rasende Qval ham gjennem Skov og Marker jog,
Han kom først til sit Huus igjen, da Aftentloffen slog;
Hans Dine ere stive, og bleg er hans Mund,
Han Ølskaffen knuser, og sparker til sin Hund.

Af sit Diebryn han visser den iiskolde Sved,
 Men paa de blege Kinder randt ingen Taare ned;
 Nu standser han og grunder med et rædsomt Smil,
 Saa render han til Smedien, til Hammer og til Hvil.

Sin Bænde han rynker, den ærlige Smed,
Hans Hammer og Ambolt kan mærke, han er vred,
Han filer og hamrer, han bander, sukker, leer; —
De Skolebørn saa bange hen til Smedien seer.

Alt Matten spredte ud sin Kappe saa blaa,
Dg vinked alle Stjerner hid at smile derpaa,
Mens Steffen, den lændestærke, saa vildt sin Hammer
svang,
Da toned op fra Dalen den smigrende Sang.

Den rørte ham ikke, den pusted op et Baal,
 Den hærdede hans Hjerte, som Vand hårder Staal;
 Men hist i Dalen eensomt de forelskede To
 Sødte strømmed hen i Omhed, og hvissede og loe.

I Haugen ved Gaarden sad skøn Anne med sin Ben,
 De Timer var saa korte; — nu maa han gaac igjen.
 Hun fulgte ham til Porten, hvor hun stod med Steffen
 nys,
 Der gav hun ham det første, og ak! det sidste Kys!

Thi, som han sig vil liste forbi Smedien brat,
 Der sufer ud et Lyn i den stjerneklare Nat!
 En glødende Piiil i hans Hjerte sidder fast,
 Han sank, hans Cither klang, og hans Diestene brast.

Men vanvittigt griinte den fortvivlede Smed,
 Saa Evalen over Døren den vaagnede derved:
 „Nu aldrig meer med Smerte du skal see hendes Smiil,
 Nu kjøles i dit Hjerte den brændende Piiil.“

Nu ligger Steffen Smed i Jern paa Bidstrupgaard,
 Han bider i sin Lænke, han rustet i sit Haar;
 Paa Kirkegaarden hviler Frits i Dødens søde Blund:
 Og Anne? — ja, hun sørger vel endnu en lille Stund.

Henrik og Else.

„Nei, nei, min ædle Herre! I tro mig, om I kan:
 Sin Henrik ene elsker hun i hele Danmarks Land.
 Min Else er saa trofast som den ranke Lilievand,
 Der sætter eders Hjerte i en evig Elfskovsbrand!“

„Min holde Svend! imorgen er der atter en Dag,
 Da vil jeg hende prøve og forfare den Sag!“
 Saa talte Herren listigt, og saae mod Elisen ned,
 De andre Herrer smidskede saa lønligt derved.

Alt Sommerlærken synger over Bordingborg By,
 Og Guldgaasen glimter i det klare Morgengry,
 Den milde, friske Vind følger frem gjennem Korn,
 I den susende Skov høres Hunde og Horn.

Liden Else sidder luunt ved sin Faders Urtegaard
 Med sin slittige Rok, og rundt om Stolen staaer
 Pioner, Tulipaner og Buxbom, Krusemynt;
 Men Pigen var dog Haugens alsomdeiligste Pynt.

En mørkeblaa Kjortel om de ranke Lemmer laae,
 De sneehvide Ormer til Haandleddet naae;
 Og slittig og vims er den lillebitte Fod,
 Den dreier Rokkehjulet med trøstigt Mod.

En Kat med sorte Striber bag ved en Solbærhæk
 Høit skyder op sin Ryg; ved den tindrende Bæk
 Der gaaer den lille Velling saa guul og rund og reen.
 Ret som en Eggeblomme, der nylig har faaet Been.

Paa sin Binge svømmer Bien, mens Solen er saa varm;
 Da hæver hun sit Hoved rask, og skygger med sin Arm;
 En Flok af vilde Jægere med buldrende Trav
 Sig skynder over Mark, over Grøft, over Grav.

Hver Ridder var saa pyntet, som han vel kunde bedst,
 Men smukkest var dog han paa den skimlede Hest;
 Han skinnede som Solen i den brogede Flok,
 Han standsede sin Ganger, og hun standsede sin Rok.

„Hil fiddes du blandt Roser, selv en Rose saa skøn,
 Liden Else, jeg har elsket dig længe i Løn!“
 Da neied sig mod Jorden den tugtige Mø,
 Af Blusfel og Angst var hun nær ved at døe.

„Til dit Hjerte og din Haand jeg beile nu vil,
 Disse gode danske Herrer ere. Vidne dertil!“
 Da rysted hun paa Hovedet med blussende Kind,
 Da greb hun til sin Rok og vilde gaae ind.

„Jeg giver dig Forlov at betænke den Sag,
 Eiden Else, i Morgen er der atter en Dag!“
 Det sagde han saa listigt og saa til Pigen ned,
 De andre Herrer smidskede saa lønligt derved.

„Med hvide Perler fletter jeg dit guldgule Haar,
 Din Floielskjortel foeres med Sobel og Maard,
 Jeg binder dyre Stene om din Hals og din Arm,
 Jeg spænder fire Heste for din hængende Arm.

Til Harper og til Fløiter under tusind Rerters Glæde
 Paa kostelige Tislie der træde vi vor Dands;
 Ved barske Vintertider i Salen luun og tæt
 Vi spille Guldtaul ved Malvasier og Klaret.“

Da reiste hun sit Hoved, slog Lokken fra sin Kind,
 Hun smilte med sit Die, saa listesuld i Sind.
 Hvor gule var de Lokker, som rundt om Panden laae,
 Og saa disse Dine, — hvor friske og hvor blaae!

„Jeg er kun's Bondepige, men I en Ridder stolt,
 Snart vilde eders Die kun skue mig koldt;
 En Bonde maa det være, en Bonde har jeg kjær; —
 Thi hæng I bort eders blanke Herresværd!”

„Velan, jeg hænger gjerne min Dyrendal paa Bæg,
 Nu vil jeg hræsse Leens og Plougjernets Wæg.”
 „Men Raaben hiin røde jeg aldrig skue vil,
 En dygtig Badmelskoste maa I lægge jer til!”

„Ja Badmel vil jeg bære, og det røde Bløielskrud
 Paa Herrens høie Altar jeg breder ydmygt ud!”
 „Saa skjenker I bort eders ridderlige Hest;
 Min Mand skal drive Studen, det passer ham bedst.”

„Jeg jager ind i vilden Skov min gode Ganger graa,
 Den Hest, som mig har baaret, skal Ingen sidde paa;
 Men selv vil jeg langsomt i Plougsuren gaae,
 Ifald jeg, liden Else, dit Hjerte kan faae.”

„Af Eders Borgekjelder I trille hvert et Fad,
 Det Ol og Mjød, jeg brygger, gjør ogsaa Hjertet
 glad!”
 „Ja gjerne vil jeg drikke det danske Ol og Mjød,
 Saa giver jeg min Sanger den Biinmost saa sød;

Ei lyder Sangen lifligt, naar Halsen er for tør,
 Og dygtigt maa den skylles, det har jeg mærket før!"
 Det sagde han saa listigt og saae til Sangren hen,
 De andre Herrer smidskede saa lønligt igjen.

„Jert Herreskjold med Mærker og Billeder besat,
 Det sætte I for Kæ, og bryde det brat;
 Og ned maa I styrte eders stolte Ridderhuus,
 Og lade Plougen vandre over Grundmurens Gruus!"

Da straalte hans Ansigt med Høihed og Ro,
 Han mærkede klarligt, hun var sin Kjærest tro:
 „Jeg seer, liden Else, du fan dig fra mig snoe,
 Thi Skjoldet maa jeg bære, i Huset vil jeg boe!"

I Skjoldet springe Løver, og Hjerter staae i Brand!
 Hvor kunde jeg vel bryde den dyre Skjolderand?
 Thi jeg er Kong Wolmer, og Danmark er mit Huus;
 Og skulde jeg vel Danmark nedstyrte i Gruus?

Jeg frister dig ei længer, nu kjender jeg din Hu,
 Christ give, hver en Ungmø var trofast som du!
 Belønne dig — det vil jeg; du har talt mig til Behag,
 Guds Fred! Farvel! i Morgen er der atter en Dag!"

Saa kasted han omkring sin urolige Hest,
 Bort foer han med sin Skare som en Efteraarblæst;
 Da raslede Lovet under dundrende Hov,
 Bildt skingrede Halloh! i den undrende Skov.

Men over Gjerdet sprang sig hendes hjertenskjære Ben,
 Han ilede med Jubel i Pigens Arme hen;
 Med stille Fryd de ginge over Marken til By,
 Hvor Guldgaaften glimtede paa Taarnet uuder Sky.

For alle vakre Piger paa Danmarks grønne Bang,
 Der blive deres Veiler troe, jeg digted denne Sang.
 Jeg synger deres Priis, til jeg lægges i min Grav;
 Thi dem er der, Gud skee Lov, dog endnu mange af!

Jørgen og Trine.

I græsbevroede Enge, tæt ved Østersøens Bugt,
Der slynger sig den klare Bæk, saa vevret og saa smukt;
Paa dens ene Side hæve sig Eg og Bøg i Sky,
Paa den anden sig leirer en Kirke og en By.

Hvo vader gjennem Bækken der med stive Støvler paa?
Hans vaiende Kasse sig speiler dybt i Na?
Det er Jørgen Rytter, en Krigskarls saa rank;
Forsigtig han sig støtter paa Ballassen blank.

Hvo sidder paa hans Arm? — det er hans Trinemoer!
Det er hans lille Pige med de sølvspændte Skoer;
Som paa en kroget Eggreen hun sidder der saa tryk,
Og slaaer sin ene Arm om sin Kjærestes Ryg.

Hun læner paa sin Høfte den pene Malkespand;
Bag de smilende Læber der sad en Perlerand.
Men Svenden? hvorfor sukker han? hvad gaaer ham
vel imod?
Nu sætter han jo Pigen ved Bøgetræets Rod.

I Græsset reen han stamper sin flirrende Fod,
 Paa Kinderne ham brænder hans røde Hjerteblod:
 „Farvel, min lille Trine! jeg maa nu bort i Krig!
 Men bliver du mig ogsaa tro foruden Falsk og Svig?

Jeg veed det nok, min Fæstemø! du holder lidt af mig;
 Men vor Skovriders Peter dandser altid med dig:
 Det er en vacker Knøs, ja han valser grumme snildt;
 Men takke ham du kunde dog en Smule mindre mildt.

Hør! viner du i Stranden sjernt den store Kampesteen?
 Den salte Bølge bruser og slikker den reen;
 Hvis mig min Pige svigter, da redes hist engang
 Min Brudeseng forsandt af Søgræs og Tang!”

Hvad tog han frem af Tassen? En gylden Ring paa
 Stand!

Den satte han saa venligt paa hendes Guldbrand;
 Han trykkede sin Anebelsbart paa hendes søde Mund,
 Og vandrede saa bort gennem tykke Bøgelund.

„Al, det er tungt at skilles, men sødt at sees igjen!
 Jeg bliver dig vist huld og tro, min kjære, kjære Ven!”
 Saa hvilede hun, og satte sig, og malkede i Spand,
 Fra begge hendes Dine randt det klare Perlevand.

Det var ved Foraars-tide; — men da Høet skulde ind.
Da gik hun med sin Rive, og sang med muntret Sind;
Hver Morgen saae hun Peter, naar han gik i Skoven
hen,
Hver Aftenstund hun valsed med den kjønne Jægersvend.

Da Vinteren var kommet, og Kornet sat i Hæd,
 Alt Dvæget stod i Huus, og man slagted Lam og Gjæs;
 Sad Trine just i Stalden hos sin hjelmmede Ro,
 Der bad hende Peter om Hjerte og om Tro.

„Ung Peter han eier baade Gaard og Skov og Eng,
Han rede kan sin Hustru saa blød en Høgtfeng; —
Jeg hører ei fra Jørgen; han staaer sig vel brav, —
Og Sehested blev mangen god Dannemands Grav!“

Saa tænkte hun i Hjertet og rakte Haanden hen,
Hun kyssede saa blussende den friske Ungersvend.
Da var hun vel glad; men underligt engang
Hendes Fæstningsring imellem blev hende for trang.

Alt Vinteren nedsendte sit kolde Svaneduuu,
Hver Sø var melkehvid, hver Bøgestamme bruun;
Da var der ogsaa lyst tregange over Ø
For velagte unge Karl og dydsirede Mø.

Clarinetter, Violiner fra Brudehuset klang,
 Da de rødgule Aftenfkyer alt i Lusten hang;
 Da skulde Glædefarten over Strandbugten gaae
 Til Peters Gaard paa Næsset; der skulde Dandsen staae.

Den første Glæde gjemte den rødmende Brud,
 Den elskovsdrufne Brudgom i den anden drog ud;
 Saa kom de Gamle, alle med et andet Slags Ruus,
 De fore ned til Stranden fra det larmende Huus.

Hver Glæde skinner broget, og Bjælden gjør Musik,
 Da stiller sig en Rædsel for det undrende Blik;
 Ivert over Veien stormer en Rytter i Galop,
 Og Jæsbroen knager ved de vældige Hov.

Fra Kassen nedvifter et Svæv af Hestehaar,
 Den lange brede Pallast mod venstre Spore slaaer,
 Han sidder skarpt i Sadlen, med Næven paa sit Laar;
 Men i Bryttet til Venstre der bløder dybt et Saar.

I den dæmrende Aften han stirrer som et Liig;
 Ak! Bruden dækker Diet med et hvinende Strig!
 Han vinker blot med Haanden; hendes Ruds skrytter ned,
 Og de snysende Heste over Glæden affied!

Langt ude hist i Stranden ved den store Kampesteen,
 (Den salte Bølge bruser og sliffer den reen),
 Der Rytteren med Bruden nedsynke Skaren seer;
 Man hørte blot et Klageskrig, man saa dem aldrig meer.

Hvert Aar, naar Dagen kommer, og Vinden bærer hid,
 Da hører man det Sammerhyl i skumle Aftentid;
 De Piger hviffe ængsteligt paa deres Qvindeviis,
 Men liden Dreng om Morgenens saaer af sin Moders
 Riis.

Den, som har Bisen sjunget, det er en dansk Student,
 Og endnu er ham aldrig slig Hjerteqvide hændt;
 Han eier ingen Kjæreste; men vælger han sig een,
 Mon hun vel ogsaa volder hans Hjerte saadan Meen?

Johan og Lise.

Jeg sad just i vor Hauge med Naalen i min Haand,
 Og syede paa min Trøie de røde Silkebaand;
 Da kom den unge Greve med Fiedren i sin Hat,
 Paa Jægertrøien slunkede hver Knap som en Ducat.

Han støtted sig paa Bøssen, med Smil paa Mund og
 Kind:

„Hør, Lise! giv mig noget, som quæge kan mit Sind!
 Jeg er saa træt af Jagten; du har det ganske vist!
 Jeg beder dig saalænge, du gier mig det tilsidst!“

Javel, min ædle Herre! jeg svared ikke seen,
 Der hænge røde Æbler imellem Løv og Green!
 „Nei, Æbler er vel røde; men noget mere rødt
 Er det, som jeg forlanger, og meget mere sødt!“

Naa, vil I, jeg skal hente den sukkersøde Mjød?
 Den skinner imod Solen saa liflig og saa rød.
 „Nei, det, som jeg forlanger, mig giver bedre Ruus,
 End den, der endnu slumrer paa Bunden af et Kruus.“

„Det, som mit Hjerte ønsker, som gjør mig glad og
sund,

Er Kys paa dine Læber og paa din friske Mund;
Ifsald du mig vil unde blot een Gang denne Lyst,
Saa faaer du denne Kjede, som blinker paa mit Bryst!”

Herr Greven er saa kjøn! men jeg tænkte paa Johan!
Han er dog meget raskere og være vil min Mand!
Jeg sagde: ædle Junker! slet ingen Kys I faaer,
Saa groede paa min Hage jo de krusetsorte Haar.

Imorgen efter Prædiken jeg gaaer til Nørrebro,
Der lærer mig min Møster at knipse og at sbe;
Hvad vilde hun vel sige, den gamle Mutter graa,
Ifsald de fæle Skjæggehaar hun paa min Hage saae?

„Du er jo overtroist, mit vakkre Pigebarn!
Den, som har lært dig saadant, er et letsærdigt Skarn;
Jeg faaer da vel at qvæge mig udi den blanke Sø,
Men ræk mig dog nu Haanden til et kjærligt Adieu!”

Jeg rakte ham vel Haanden, men tænkte paa Johan,
Og da han saa var borte, jeg steg paa Gjerdet's Rand.
Hist meiede han Hvæde; men hurtigt paa mit Vink
Han kastede sin Lee, og kom springende saa flink.

Imorgen efter Prædiken jeg gaaer til Nørrebro,
 Der lærer mig min Møster at kniple og sye:
 Min sødeste Johan, hvis du vil med mig gaae,
 To Kys eller trende dem skal du gjerne faae.

Lad andre ramme Skiven, og lad Reglerne i Ro,
 Saa blier du ogsaa borte fra den slemme, slemme Kro!
 Min Møster skal dig skjenke baade gammelt Øl og Viin;
 Hun veed, at du vil være Allerkjæresten min!

„Ja, Lise! jeg vil følge dig — alt i vort hele Liv,
 Og jeg skal aldrig spille meer, naar du først er min Liv!
 Saa drikker jeg ei Brændeviin; da er din søde Mund
 Den Himlens Mannafrukke jo, som gjør mig stærk og
 sund.“ —

Den næste Middag stod jeg da, og ventede min Ven,
 Hvor Huulveien slynger sig imellem Buske hen;
 Natregnens Skyer hang i Luften mild og luun,
 Paa Gadekjæret vippede knap det fine Gaaseduun.

Da sprang den grønne Junker frem af grønne Krat
 og Siv,
 Og slog sine Arme om min Hals, om mit Liv;
 Jeg kjæmpede mig træt med min Haand mod hans Bryst,
 Da hørte jeg fra Bakkens min Kjærestes Røst.

„Hei! holdt! bolde Greve! Nu gaaer I nok for vidt!
 I jager efter Kys! ja men dette Kys er mit!
 Jeg er hendes Kjæreste, og Tøsen er min Brud;
 Gjem kun eders Lærkespid, og pak jer saa med Gud!”

Hvad drog han ud af Skeden? eja! sin blanke Kniv!
 Den havde han vist stufket i min Kjærestes Liv,
 Hvis ikke den Stærke havde grebet den med Magt,
 Og den hele, pene Junker i Mergelgraven lagt.

Jeg græd med mine Dine, men jeg loe med min Mund;
 Thi Greven blev saa pyntet i Mergelgravens Bund:
 Den ene Side grøn og blank som Vaaren var at see,
 Den anden var saa hvid, som den klare Vintersnee.

Da hørte vi en Rumlen gennem Huulveien gaae,
 De fire gule Hingster og den lukte Bogn vi saae;
 Den bar den gamle Greve, den bragte os vor Trøst;
 Ud steg han af Karossen med Stjernen paa sit Bryst.

„En lille Fugl har sjunget mig den hele Storm og Strid,
 Jeg vil bortjage Skyen, saa vil Himlen worde blid;
 Men straffes skal I alle, og derfor hid jeg kom!”
 Da stode vi saa ængsteligt, og ventede vor Dom.

„Min hvidgrønne Junker skal forvises Slot og Land,
 Han føre skal de Ryttere, vel femhundred Mand
 Under Marlboroughs Fane; ved Cartovernes Spil
 Han skal vise de Franske, hvad Dansken duer til!

Johan skal straffes skarpest, og i evigt Fængsel gaae,
 I Egtelandens Vænger vi slux ham smedde maae,
 Og Lise skal ham holde fast, i Fængenskab saa haardt,
 At han hverken gaaer paa Jagt efter Kys eller Kaart!”

Saa talte han, og tog min Haand, og klappede min Kind,
 Saa steg han med sin Søn i Karethen atter ind;
 Johan og jeg gik Arm i Arm tilbage til vor By,
 Jeg glemte reent af Glæde at kniple og at sje.

Om Aftenen ved Kroen flink de Solotrompeter sang,
 Og oppe fra det høie Slot man hørte Atterklang;
 Foran sin raske Rytterflokk den kjonne Junker drog
 Forbi mit Vindue, trued, men dog mildt til Hatten tog.

Nu gaaer Johan i Mark og Bang, og passer Kræ og Korn,
 Og frygter hverken Junkerens Jagt eller Horn;
 Jeg sidder alt og sjer paa de Buggepuder smaa,
 Og nynner denne Vise til; — den er kun saa som saa!

Christen og Lene.

I Kroen er der lystigt med Spil og med Sang,
Og Tappen den driver, og Glasfen giver Klang;
Mens Viremanden spiller, og øver sin Hals,
Gaaer Kruset omkring Bordet sin rolige Vals.

Ved Bilæggerovnen med det store Messingfad,
Der sidder Peter Hald ved Brændeviin og Mad;
Hans Nabo, Rasmus Stub, udpuster sin Tobak,
Glaaer Armene paa Kors, og hører paa hans Snak.

„Du troer, at lille Lene hun er mit eget Barn?
Ja Løsen har mit Hjerte ret fanget i sit Garn!
Jeg elsker hende næsten som mit eget Kjød og Blod,
Især fordi mit første Barn saa tidligt mig forlod.

For atten Aar siden, da den Lille hun var død,
Da var jeg saa bedrøvet; for at glemme min Nød
Saa sleed jeg baade Nat og Dag, saa det var en Gru;
Da hændte mig just det, jeg vil fortælle nu.

Jeg var just gaaet ud i Troldestueflov,
 At hugge mig en Naas til den engelske Ploug; —
 Den skulde staae og tørres, — jeg havde bjerget Hø,
 Og af Sorg og Mathed jeg var færdig at døe.

Jeg sov nu, som jeg pleier efter Arbeide, drøit,
 Da hørte jeg en Stemme, som kaldte mig høit;
 Dog drømmende jeg hørte, og vaagende jeg sov,
 Det susede for Dret som om Ratten i en Skov.

Men Stemmen raabte: „Peter Hald! for Solen skrider
 frem,
 Stat op, træf Trøien paa, forlad dit lune Hjem!
 Ved Troldestuens hule Gæg der finder du en Skat,
 Lykkelig, hvis du lyder mit Barsel i Nat.“

Nu hørte Stemmen op, og jeg vaagnede brat,
 Da vidste jeg slet ikke, hvordan det var fat.
 Gæst hoppede mit Hjerte af Angest i mit Liv,
 Og Lysten sagde: gaa! men Frygten sagde: bliv!

Jeg reiste mig fra Maren, hun slumrede trygt,
 Jeg lænede vor Gadedør, og lyttede med Frygt;
 Ratten var saa luun, og det lignede i Vest,
 Og ned ad Præstens Gyde hørtes Trampen af en Hest.

Jeg fløede mig bag Dret og grundede lidt,
 Jeg tog til mine Buxer, men betænkte mig tidt;
 Snart var jeg curassig; men, naar kuns Uglen skreeg,
 Saa vilde jeg slet ikke gaae til Troldestuens Geg.

Men da jeg fik min Trøje paa og Øren i min Arm,
 Da blev mig vor Stue for lummer og for varm;
 Jeg listede mig bort, og tænkte som saa:
 Du kan jo vende om, hvis du ikke tør gaae.

Imens jeg gik den lange Bei norden om Sø,
 Jeg Skovfogdens Hunde hørte langt borte gjøe;
 Paa den store Tørvemose jeg kyste Biben op,
 Den kolde Nattegysen foer gjennem min Krop.

Nu Kloffen slog to paa Taarnet i vor By,
 Og Hanerne galede, mens Dagen vilde grye,
 Jeg gik kun jævnt, og snart blev det i Østen lyst,
 I Skoven var det endnu heel dunkelt og tyst.

Men da jeg kom til Pladsen om det hule Egetræ,
 Jeg saae et deiligt Pigebarn; hun laae paa sine Knæe.
 I røde Silkeklæder med et Belte om sit Liv,
 I Hatten var der Fiedre saa høie vel som Siv.

Hendes Ansigt var saa nydeligt med Rødt og med Hvidt,
 Med fine Liin den hede Graad hun tørrede tidt;
 Hun laae henslængt i den grønne, bløde Eng,
 Og kysede med Suk et Barn udi en lille Seng.

Hun trykkede mod Barmen den hvide Kurvebæst;
 Bed Ellestubben stod hendes Fole bunden fast.
 Kridhvid den var, med broderet Schabraf,
 I Morgenluft den vrinskede, og slog med sin Nak.

Knap fik hun mig i Sigte, før hun flygted som en Vind,
 Hun pegede paa Kurven med Taarer paa sin Kind.
 Hun sprang sig som en Svale let paa Gangeren høi,
 Og traved gennem Skov, saa de gule Løkker fløi.

Jeg nikkede til hende vel, men talte ei et Ord,
 Saa gif jeg hen til Kurven; der laae det lille Noer,
 Indsvøbt i fine Klæder med en Seddel paa sit Bryst,
 Af Barnets brune Dine jeg havde ret min Lyst.

„Tag mig, du gode Bonde! — Helene er mit Navn,
 Min Moder har udstødt mig for evigt af sin Favn.
 Lad mig din Datter være i din lille Piges Sted,
 Og tredive Ducater dem faaer du aarligt med.“

Mit Hjerte er ei bygt af Jern og Marmorsteen;
 Jeg Dren tog, og huggede en dygtig Hasselgreen,
 Den stal jeg giennem Hankene, bar Pigen til vor Moer.
 Og hun blev vor Datter, blev smuk og blev stor.

See, det var Maret før, ved den store Revue,
 Da de mange Regimenter laae rundt omkring vor By;
 Paa Gaarden var der Damer og Herrer i en Flok, —
 Den unge General — du forstaaer mig jo nok?

Jeg trænger nu til Hjælp! jeg er gammel, vov og tung;
 Men din Christen derhjemme han er lystig og ung;
 Lad os gifte ham med Lene — han har jo tjent ud, —
 Hun bliver Byens rigeste og smukkeste Brud!”

Her endte Peter Hald sin lange Passtiar,
 Imedens Rasmus Stub sig skaber som en Nar;
 Han rykker i sin Hue, han smidser bag sit Kruus,
 Gnider Daasen med sin Albue, og tager sig lidt Snuus.

„Jeg var ogsaa gaaet ud for en Time eller to
 I Troldestueffov at vande Hest og Ro;
 Bøgen var saa lysegrøn, saa frisk efter Regn,
 Og listigen duftede de blomstrende Hegn.

Men som jeg nu søger efter noget af mit Arv.
Saa seer jeg gjennem Krattet ved det hule Egetræ
Min Christen med et Pigebarn i heftig Snak at staae;
Jeg kjendte hende ikke, hun havde Solhat paa.

Fra det han var i Frankrig, er det Fanden til Knægt;
Han kan snakke med Pigerne med Tynd og med Bægt.
Hun stillede sin Rive mod den svære Eggkrop,
Og brød en lille Green, som nyligt var skudt op.

Mod Jorden slog hun Diet med undseeligt, stille Sind;
 Han figede saa skjelsk under Solklædet ind,
 Og snakkede saa ivrigt; men jeg hørte ei hans Ord,
 Som Avnerne fra Skovlen de fra hans Læber foer.

Han vendte sig, og snoede sig, og frammede sin Hat,
Hun plukkede Qvisten, som hun havde faaet sat,
Dg trippede med Foden som Taften til en Dands,
Dg dreiede paa Armen en broget Malfestrands.

Nu slog han sig for Bryttet, nu sægted han med Arm,
Nu tørred han af Kinden en Taare saa varm; —
Saa gav hun ham da Haanden; — han greb den
med Hast,
Slog begge sine Arme om Pigebarnet fast.

„Jeg gier et Par Heste!“ — „Dg jeg gier en Bogn,
 Nyhugget, malet, som ingen i vort Sogn!“
 „Dg begge to vi bygge dem af Ny et Alhuus op!“
 „Nei, nei, Peter Hald, lad os nu sige stop!“

Svend og Inger.

Dybt nede mellem Banterne retsom i en Tragt,
 Hvor tykke Bøgetræer ere Bankernes Pragt,
 Der slynger sig en Skovvei, der risler en Bæk,
 Der Vandmøllen skjuler sig bag sin Haugehæk.

I Sommernattens Stilhed den kneisende Raa
 Gendanser over Høien saa let paa sin Taa;
 Smaaafuglene de hviske, — selv veed de ikke hvad,
 Og Dugdraaben lister sig fra Blad og til Blad,

Beemodigt Maanens Dæ paa den fjerne Kirke seer,
 Den speiler sig i Bækken og rødmer og leer;
 Men i Møllerens Stue, der boer den klare Dag,
 Der klinge Violiner og Paukens dumpe Slag.

Der svingrer lystig Latter, der trampes flinkt en Dands,
 Mens ud af Vindvet straalet den natlige Glands,
 Der farver Ublestammen og Ferskengrenen rød,
 Og taber saa sin Straale i Buegangens Skjød.

Men dybt i Uglehaugen, i den lønligste Braa
 Et Lindetræ sin duftende Skjerm mon udslaae,
 Og under Træet strækker sig af Mos en venlig Bænk,
 Did sniger sig kun sjelden en Stjernes Sølvstænk.

Paa bløde Bænk der sidde forelskede To,
 Og begge ere blussende og friske og troe;
 De snakke lyst og hemmeligt om Kys og Kjærlighed,
 Og Bækken hist bag Hegnet den snakker ogsaa med.

Da ræsler det i Busken, og i Maaneskinnets blank
 Fremtræder der en Herre saa stolt og saa rank;
 Han glatter med sin Haand sine lange, gule Haar,
 Og taler til sin Tjener, som ved hans Side staaer.

„Hvad tænker hun den trodsige, den lille Møllertøs?
 Troer hun, at jeg vil vige for den plumpe Bondefnøs?
 Jeg synger til min Githar, men hun leer mig kun ud,
 Jeg trygler om et Kys, men hun svarer: jeg er Brud!

Al Silke er min Kofte med Fløil og Hermelin,
 Strunk Strudsffjedren vaier paa Baretten fin;
 Min Ganger kan jeg styre, han vrinsker høit i Sky,
 Han bærer mig saa stolt over Land, gennem By.

Og Landets bedste Qvinde, saa rødmende og smuk
 Med blyssomme Dine har bønhørt mit Suk;
 Ja, hver en skøn Jomfru hun ønsker jo ved sig,
 Gud give, Kay Lykke vilde beile til mig.

Din List har mig hjulpet saa mangen god Gang;
 Til Sværd kan man gribe, gjør Manden Veien trang;
 Men Qvinden kan jo daare det allerbedste Sværd,
 Thi maae vi Listen bruge i denne Qvindefærd.

Drif Mølleren fuld af hans eget fulde Kruus,
 Og bær mig saa som Hvede i en Sæk til hans Huus;
 Da skjenker mig vel Ratten saa mørk og saa stil,
 Hvad Dagen den lyse hverken kan eller vil."

Flux ile de afsted; — men Evend i sin Braa
 Leer lystigt med sin Nø ad det, de hørte og saae;
 Han trykker hendes Haand, han kysser hendes Mund,
 Og hvister et Par Ord, før han iler ud af Lund.

„Han huffer ei, den Qvindefarl, sit eget Haresind;
 Da Svenskekongens Slæde foer over Sjælland ind,
 Da manglede hans Ryttere, selv fjæled han sig tryg,
 Han vilde heller varme bag Dvnen sin Ryg.

Imens vi andre strede for Land og for Mø,
 Og Kong Fredrik i sin Rede langt heller vilde døe,
 Sit smukke glatte Ansigt han sparede paa;
 Nu skal han, søde Inger! en Lectie faae.

Du er min egen lille, min huldeste Mø,
 Jeg saae ei nogen kjønnere paa Land eller Sø!
 Og hvis du troer, „jeg spadser,“ og „er ei rigtig flog,“
 Saa see kun i det lille Speil bag i din Spændebog.“ —

I Mølleren's Huus er der Taushed og Ro,
 Og Bøhmerne er gangne til Byens store Kro;
 Men Inger gaaer og suser saa tankesuld i Sind,
 Og Møllerkonen sidder og nyner ved sit Spind.

Hun nisser alt imellem, men retter slug sin Nyg,
 Naar Lysen formørkes af en brændende Myg;
 Men Budelhunden strækker sin fulsorte Lab,
 Han gaber høit og snorker med Mølleren om Nap.

Liden Inger hun er munter, hun rydder op i Hast,
 Hun sætter Almanacken i Speilrammen fast,
 Hun vander Krusemynten, afføver Bindvets Karm
 Og titter ud af Ruden, støttet paa sin Arm.

Saa seer hun paa sin Moder med siffige Blik,
 (De mørkeblaae Dine have altid den Skif),
 Nu leger hun med Ratten, og nynner med sin Moer,
 Og snakker lidt med Hunden, som sover under Bord.

Hun pusler ved sin Seng, den skinner som en Sne,
 Da banker det paa Mølledøren, — een, to, tre!
 Ind træder Lykkes Tjener, og hilser med sin Hat:
 „Dg vil I laane Huus til min Sæk her i Nat?“

Den gamle Mutter tager af Næsen sine Glas:
 „I kommer her om Natten just ikke ret tilpas!
 Men sæt den kun ved Enden af min Datters Sengeskjal!“
 Han sætter den og gaaer med Guds Fred og Farvel.

Sig Pigebarnet næppe kan bare for at see, —
 Da banker det paa Mølledøren, — een, to, tre!
 Den gamle Hans fra Kroen han træder ind i Huus:
 „Jeg veed ei, hvor jeg gjemme skal min Sæk her for
 Muus.“

„Jeg proppet har i Sækken noget grumme meget Rart,
 Og vogter I det vel, kan I hver faae sin Part!“
 — „Ja sæt den hen ved Sengen, hvor den anden Pose
 staaer!“

Han sætter den og smidser, og bort fra Møllen gaaer. —

Alt Møllerkonen sover ved Siden af sin Mand,
 Mens Inger tænder Lys ved Kjøkkenarnens Brand;
 I Stuen er der stille, kun Rottens travle Tand,
 Og Uhrets Perpendikkel saa grant man høre kan.

Da reiser sig den ene Sæl, og strækker sig ud,
 Den bliver til en Herremand, saa rank og saa prud;
 Den anden fanger ogsaa Liv, den er ei heller seen,
 Den bliver til en Bondefarl med stærke Arm og Been.

Gen lister sig til Benstre, til Høire samler Gen,
 Hiin tramper Rattens Hale, og denne Hundens Been;
 Mens grueligt de hyle som Rattens fæle Mand,
 Ind træder liden Inger med Lampen i sin Haand.

Flux Svend i Krogen griber et vældigt Kofteflast:
 „Lad see, min vakkre Oberst! om I har Mod og Kraft!“
 Men Herren vover ei at komme Bonden nær,
 Han mindes ei at drage det blanke Staal fra Lær.

Han stjælder og han hæver den fine Cavallier,
 Og trods den røde Sminke den blege Frygt man seer.
 „Troer I endnu, hver Daams af Hjertet ønsker sig,
 Gud give dog, Kay Lykke vilde beile til mig?“

Møllerfonen laae saa dybt i Angestens Sved,
 Og Ratten stirred roligt fra Sengetoppen ned;
 Men Mølleren i Sengen overende sad og saae
 Saa strunk som et Spøgelse med Nathue paa.

Kay Lykke staaer stille, han mæler ei et Ord,
 En ringlende Pengepung han slænger hen paa Bo
 Da luer Bondens Dine, hans Kind bliver varm:
 „Nu burde I med Rette følt Svend Poulsøns Arm!

Mig har Kong Fredrik givet baade Gaard og Skov og
 Jord,
 Han har husrælt mit Hjerte med milde Kongeord,
 Fordi jeg stred mod Svensken med List og med Magt;
 Paa eders Løsepenge jeg kaster stor Foragt!”

Alt hæver han sin Arm til det vældigste Drag,
 Da høres der paa Døren saa ængstelige Slag;
 Ind farer Junkrens Tjener, saa bleeg som et Liig,
 Og kalder paa sin Herre med Graad og med Skrig.

Han rækker ham en Gælle, han giver ham et Brev,
 Saa silkevidt Papir som Haanden, der det skrev;
 Han aabner det med Bæven, paa Bænken synker ned;
 Hans Dine tindre begge, ret næsten som han grød.

Han læser snart med bleeg, snart med blussende Kind,
 Og skyder Brevet voldsomt under Høielskøften ind;
 Han heftigt aabner Kisten, da straaler huldt med Glands
 Rubiner, Diamanter, Smaragder i en Krands.

Et deiligt Ansigt smiler af Glorien ham imod,
 Og jager op i Kinderne alt — alt hans Hjerteblood;
 Saa stirrer han derpaa med et bittert Taaresmiil,
 Og knuger det mod Brystet, og gemmer det med Jil.

Med eet han springer op, og til Svend han hurtigt gaaer,
 Mens Rædsels Kolde Perle paa den smukke Pande staaer:
 „Tilgiv mig nu, Svend Poulsen! dit Hjerte er ei haardt,
 Ved Guds hellige Engle, du maa hjælpe mig bort!

Din Mark naaer ned til Stranden, du eier jo en Baad?
 O! tag dog dette Guld for din Hjælp og dit Raad!
 Thi Morgnens lyse Døie maa ikke see mig her,
 Og aldrig gamle Danmark skal favne mig meer.”

Det sagde da hans Stemme saa bønlig og blød,
 Den fulde Børs han lagde paa Pigebarnets Skjød;
 Han trykker deres Hænder saa inderligt og fast,
 Og drager dem af Huset med frampagtig Hast.

Snart gjennem Krattet ile de hurtigen did
 I lune Morgendæmring, hvor Søen skummer hvid;
 Paa Stien gjennem Kornet de vandre taus i Rad,
 Bagefter bærer Inger en Kurv med Viin og Mad.

Alt strømmer Solens Blod af Østens Sluser op,
 Da gynges fjernt Kay Lykke paa Vølgen's falske Top;
 Men Svend og Inger vinke Farvel fra steile Bred
 Med Hjertet fuldt af Beemod og trofast Kjærlighed.

Asbjørn og Thora.

Høstfolen blinker listig, frisk blæser Østenvind,
 I Ulvesund en Snekke stolt og herlig stryger ind,
 Med broget Skjold i Masten, med gyldne Fløi paa Top
 Den skyder gjennem Belgeskum sin stærke, slanke Krop.

Hvor Kuløbjerget hæver sin grønne Spids i Sky,
 Mens Foden sig gemmer luunt i Skovkrandsens Ly,
 Hvor Volgen staaer mod Alinten, og Bækken gaaer deri,
 Den giver op sit Seil, og lægger roligt bi.

Den Viking staaer paa Tost og skuer ind mod Land,
 Han kneiser med sit Hoved, den vældige Mand;
 Hans Die luer venligt, men kraftig er hans Færd,
 Op skyder han sin brede Hat, og støtter sig paa Sværd.

„Langt oppe hist i Skoven der staaer et Bondehuus,
 Af Bøge rundt beskjermet mod Vinterstormens Suus,
 Og Bondens rige Lader bag Toppen kan I see;
 Den Mand vil jeg nu gjæste to Dage eller tre.

1990

1900-1901, 1902-1903, 1904-1905, 1906-1907, 1908-1909, 1910-1911, 1912-1913, 1914-1915, 1916-1917, 1918-1919, 1920-1921, 1922-1923, 1924-1925, 1926-1927, 1928-1929, 1930-1931, 1932-1933, 1934-1935, 1936-1937, 1938-1939, 1940-1941, 1942-1943, 1944-1945, 1946-1947, 1948-1949, 1950-1951, 1952-1953, 1954-1955, 1956-1957, 1958-1959, 1960-1961, 1962-1963, 1964-1965, 1966-1967, 1968-1969, 1970-1971, 1972-1973, 1974-1975, 1976-1977, 1978-1979, 1980-1981, 1982-1983, 1984-1985, 1986-1987, 1988-1989, 1990-1991, 1992-1993, 1994-1995, 1996-1997, 1998-1999, 2000-2001, 2002-2003, 2004-2005, 2006-2007, 2008-2009, 2010-2011, 2012-2013, 2014-2015, 2016-2017, 2018-2019, 2020-2021, 2022-2023, 2024-2025, 2026-2027, 2028-2029, 2030-2031, 2032-2033, 2034-2035, 2036-2037, 2038-2039, 2040-2041, 2042-2043, 2044-2045, 2046-2047, 2048-2049, 2050-2051, 2052-2053, 2054-2055, 2056-2057, 2058-2059, 2060-2061, 2062-2063, 2064-2065, 2066-2067, 2068-2069, 2070-2071, 2072-2073, 2074-2075, 2076-2077, 2078-2079, 2080-2081, 2082-2083, 2084-2085, 2086-2087, 2088-2089, 2090-2091, 2092-2093, 2094-2095, 2096-2097, 2098-2099, 2100-2101, 2102-2103, 2104-2105, 2106-2107, 2108-2109, 2110-2111, 2112-2113, 2114-2115, 2116-2117, 2118-2119, 2120-2121, 2122-2123, 2124-2125, 2126-2127, 2128-2129, 2130-2131, 2132-2133, 2134-2135, 2136-2137, 2138-2139, 2140-2141, 2142-2143, 2144-2145, 2146-2147, 2148-2149, 2150-2151, 2152-2153, 2154-2155, 2156-2157, 2158-2159, 2160-2161, 2162-2163, 2164-2165, 2166-2167, 2168-2169, 2170-2171, 2172-2173, 2174-2175, 2176-2177, 2178-2179, 2180-2181, 2182-2183, 2184-2185, 2186-2187, 2188-2189, 2190-2191, 2192-2193, 2194-2195, 2196-2197, 2198-2199, 2200-2201, 2202-2203, 2204-2205, 2206-2207, 2208-2209, 2210-2211, 2212-2213, 2214-2215, 2216-2217, 2218-2219, 2220-2221, 2222-2223, 2224-2225, 2226-2227, 2228-2229, 2230-2231, 2232-2233, 2234-2235, 2236-2237, 2238-2239, 2240-2241, 2242-2243, 2244-2245, 2246-2247, 2248-2249, 2250-2251, 2252-2253, 2254-2255, 2256-2257, 2258-2259, 2260-2261, 2262-2263, 2264-2265, 2266-2267, 2268-2269, 2270-2271, 2272-2273, 2274-2275, 2276-2277, 2278-2279, 2280-2281, 2282-2283, 2284-2285, 2286-2287, 2288-2289, 2290-2291, 2292-2293, 2294-2295, 2296-2297, 2298-2299, 2300-2301, 2302-2303, 2304-2305, 2306-2307, 2308-2309, 2310-2311, 2312-2313, 2314-2315, 2316-2317, 2318-2319, 2320-2321, 2322-2323, 2324-2325, 2326-2327, 2328-2329, 2330-2331, 2332-2333, 2334-2335, 2336-2337, 2338-2339, 2340-2341, 2342-2343, 2344-2345, 2346-2347, 2348-2349, 2350-2351, 2352-2353, 2354-2355, 2356-2357, 2358-2359, 2360-2361, 2362-2363, 2364-2365, 2366-2367, 2368-2369, 2370-2371, 2372-2373, 2374-2375, 2376-2377, 2378-2379, 2380-2381, 2382-2383, 2384-2385, 2386-2387, 2388-2389, 2390-2391, 2392-2393, 2394-2395, 2396-2397, 2398-2399, 2400-2401, 2402-2403, 2404-2405, 2406-2407, 2408-2409, 2410-2411, 2412-2413, 2414-2415, 2416-2417, 2418-2419, 2420-2421, 2422-2423, 2424-2425, 2426-2427, 2428-2429, 2430-2431, 2432-2433, 2434-2435, 2436-2437, 2438-2439, 2440-2441, 2442-2443, 2444-2445, 2446-2447, 2448-2449, 2450-2451, 2452-2453, 2454-2455, 2456-2457, 2458-2459, 2460-2461, 2462-2463, 2464-2465, 2466-2467, 2468-2469, 2470-2471, 2472-2473, 2474-2475, 2476-2477, 2478-2479, 2480-2481, 2482-2483, 2484-2485, 2486-2487, 2488-2489, 2490-2491, 2492-2493, 2494-2495, 2496-2497, 2498-2499, 2500-2501, 2502-2503, 2504-2505, 2506-2507, 2508-2509, 2510-2511, 2512-2513, 2514-2515, 2516-2517, 2518-2519, 2520-2521, 2522-2523, 2524-2525, 2526-2527, 2528-2529, 2530-2531, 2532-2533, 2534-2535, 2536-2537, 2538-2539, 2540-2541, 2542-2543, 2544-2545, 2546-2547, 2548-2549, 2550-2551, 2552-2553, 2554-2555, 2556-2557, 2558-2559, 2560-2561, 2562-2563, 2564-2565, 2566-2567, 2568-2569, 2570-2571, 2572-2573, 2574-2575, 2576-2577, 2578-2579, 2580-2581, 2582-2583, 2584-2585, 2586-2587, 2588-2589, 2590-2591, 2592-2593, 2594-2595, 2596-2597, 2598-2599, 2600-2601, 2602-2603, 2604-2605, 2606-2607, 2608-2609, 2610-2611, 2612-2613, 2614-2615, 2616-2617, 2618-2619, 2620-2621, 2622-2623, 2624-2625, 2626-2627, 2628-2629, 2630-2631, 2632-2633, 2634-2635, 2636-2637, 2638-2639, 2640-2641, 2642-2643, 26

... dan sedag sedang, yelo dan ham na hat gienl

Der staaer hun nu i Haugen, som den rankeste Baand,
 Og strækker mellem Grenene den slittige Haand,
 Hun hæver sig paa Taaen, og plukker Æbler ned,
 Og lægger dem i Kurven af det hvide Pileved.

Med sine trinde Fingre hun reder Træets Blad
 Af de guldgule Loffer, og stiller dem ad;
 Da seer hun Ungersvenden, som figer skjult derind,
 Da isner hendes Hjerte, da blegner hendes Kind.

„Hist lurar jo en Viking bag Pilehækkens Bæg,
 Saa rank som et Straa og saa stærk som en Geg,
 Ved høire Høfte Dren med Solverblomst indlagt,
 Det brede blanke Sværd ved den venstre holder Bagt.

Hvor mon han vel har røvet den gyldenblanke Ring,
 Som slynger sig om Armen med Bugter og med Sving?
 Og Hornet af Sølv? — Men hvor vil jeg dog hen?
 Det er jo Asbjørn Bonde, min høitelskede Svend!

For se! Nu siden vi leged her i Eng,
 Af Mod han var en Kjæmpe, af Alder kun en Dreng;
 Nu er han se! Nu smukkere! Gaa! hvor er han smuk!
 Ih! Freia mig bevare! mon han hørte det Suk?

„Men at skræmme mig saaledes! naa! bi du mig fun!“
 Med Fingren lagt paa Kind hun grundet en Stund,
 Saa iled hun til Laagen, og luffede den op,
 Og vinkede ad Manden over Hasselbustens Top.

„Hvis ei du er en Viking med vilddt og blodigt Sind,
 Saa træd igjennem Haugen med mig i Hallen ind;
 Min Fader er til Skovs; men det er Skif i hans Huus,
 At hver en Vandringsmand skal lædsles af hans Kruus.“

Hun førte ham i Stuen, lagde Hændet paa Bænk,
 Og rakte ham i Hornet den første Velkomsthjænt;
 Hun bredte Dug paa Enden af det lange Egebord,
 Og satte Fadet frem med Skinken trind og stor.

Saa sysled hun omkring ham; men han saa stille sad,
 Og rørte ikke Haanden til Drif eller Mad.
 Hans Die hende fulgte, ihvor hun monne gaar,
 En brændende Længsel udi hans Blikke laar.

„Men see, du vil ei smage hverken Smul eller Brød,
 Saa spis af denne Frugt, du kan troe, den er sød!
 Og vil du ei dette, saa fortæl mig da,
 Hvor gaar vel din Vej? og hvor kommer du fra?“

„Saa vidt om alle Lande jeg paa Bølgerne drog,
 Hvi hviler sig min Snekke fra det vildsomme Tog.
 Med Kong Regner har jeg vovet i Frankland en Dyst,
 Og mine Sværd har blinket paa Grækenlands Kyst.

Nu vil jeg Plougen tømre i min rolige Bo,
 Hvor Bøgene værne, og hvor Årene groe;
 I Høsten vil jeg bede i Skov den vilde So,
 Om Vintren vil jeg tømme mit Mjødhorn i No.

En trofast Ven mig fulgte paa Havets stærke Flod.
 Han fulgte mig, ihvor jeg saa gif eller stod;
 Han hedder Asbjørn Bonde, og han sendte mig afsted
 At bringe dig god Hilsen, — og Smykker har jeg med!”

Han sagde det saa hurtigt, og drog saa et Suk,
 Og tømte saa et Mjødhorn med vældige Sluk;
 Men Pigebarnet rødmede, hun smilede, hun loe,
 Og bukkede sig hastigt, og spændte sin Sko.

„Ak! ja jeg kan nok huske ham, vi legede i Eng
 For ser År siden, da han endnu var en Dreng;
 Nu kjendte jeg ham ikke, det troer jeg bestemt,
 Og mig har han vist ogsaa for længe siden glemt!”

„Nei, frist dit Minde leved i hans Hjerte overalt,
 I den fredelige Bugt, og hvor Slyneregneen faldt,
 I duftende Punde, blandt Roser og Jasmin,
 I Kamp, naar Sværd opstemte de frygtelige Gviin.

Saa tidt har Freia hørt hans forelskede Ord,
 Dit Navn han ofte satte mellem Odin og Thor,
 Hans Trostak er saa grøn, som Bøgetræet hist,
 Og aldrig vil den visne, det kan du troe forvist;

Vel mangan faver Qvinde ham sendte søde Blik,
 Men aldrig ham beruste den stærke Quedrif;
 I Myklegaard de vrimle, som Foreller i en Na,
 Men aldrig fik de Ungersvendens Hjerte til at slaae.

De ere slanke Svaner med frumme Ornenæb,
 Gazellens frække Die, Paafuglens stolte Slæb;
 Gi Morlandets bruunrøde Rose blev ham kjær,
 Kun du, hans danske Lilie med Morgenrødens Skjær!”

Med søde Smil paa Læben hun hørte hvert hans Ord,
 Og lænede den hvide Arm paa mørke Egehord.
 Hun sagde: „Ak, nu hører jeg, du er da vist en Skjald?
 Du øver dine Runster, og følger Brages Rald!

Hvad du har sagt om Aalborg, det er jo grumme smukt,
 Men i mit Hjerte bærer det dog ingen liflig Frugt.
 Hvi reiste han saa vide bort, mens jeg end var et Barn?
 Al, nu har Freia fanget mig udi et andet Garn."

Det sagde hun med Liste; — men bleeg som en Bæg,
 Han strøg sig barsk med Haanden om det krusede Skjæg,
 Og reiste sig fra Bænken, og tog til sin Hat,
 Med ad den lange Halle han skyndte sig brat.

Da hørte han, „Al! Aalborg!“ fra hendes Læber lød,
 Ham soer gjennem Hjertet en Glædesfittren sød,
 Som naar en kjølig Lustning i stille Sommernat
 Heel pludseligt henspæver i det gysende Arat.

Han vendte sit Hoved, han læste hendes Blik,
 Der laae en reen Forklaring, han ingen anden fik;
 De favnedes saa kjærligt, de trykked Mund paa Mund,
 Saa tæt som Tvillingmuslingen paa Havets tause Bund.

Den gamle Thorkil feired saa stolt en Bryllupsfest,
 Og alle Aalborgs Gutter de vare med til Gjæst;
 Heel lystig Leeg blev drevet med Dands og med Sang,
 Mjødhornet stod ei stille, mens Harperne klang.

Den tredie Dag til Stranden gif det hele Bryllupstog,
Hvor Snekken utaalmelig laae i Bølgerne, og slog;
Med rige Skjænk og Gave blev Ruffet fyldt paa Stand,
Sidst førte man den bedste Skat ud fra den grønne
Strand.

Høstfolen blinker listligt paa Himmelspeilet klart,
Da bugne sig de hvide Seil, og Snekken tager Fart;
Hvem fører Vestenvinden vel af Ulvesundet ud?
Al! det er Aabjørn Bonde og Thora, hans Brud!

Martin og Marie.

Min Søn! seer du ei Søen? den vælter Bølgen sort,
 Og stænker Skum paa Bredden, — du maa ei ride bort!
 Hør Stormen, hvor den tuder i min Skorsteen fælt,
 Den hvide Maage skriger under Skyens lave Telt!

„Lad Matten kuns isøre sin Kappe tung og sort,
 Kjør Moder! af, kjør Moder! jeg maa dog ride bort;
 Jeg gys'er ei for Regnen, ei for den vilde Sø,
 Jeg frygter for Marie, min lille Fæstemø!“

Min Søn! hun er vist ikke saa syg, som du vil troe;
 Men husk den tydske Rytter, som du tugted i vor Kro!
 Han svoer en rædsom Ged; jeg frygter, vist engang —
 Hør! nu ringer det i Klosteret bag Skov til Vesperfang!

„Lad tydske Kunz blot prale saa meget, som han vil,
 Thi jeg har gode Næver, han er mig kun et Spil!
 Med Junker Gleng i Ditmarsk fik han jo ogsaa Rø, —
 Jeg frygter for Marie, min lille Fæstemø!“

Min Søn! du husker ei, du skal ride forbi,
 Hvor Galgen skummelt kneiser med Bildtthven i;
 Han hænger der og stirrer med Panden sorteblaa,
 Det gyser i mit Hjerte, naar jeg tænker derpaa!

„Den stakkels Jochum Trane! det var kun for en Hjort!
 Den slog han i sin Hauge, saa slæbte de ham bort;
 Mig skræmmer ei hans Sjæl, den maa saa leve eller døe,
 Jeg frygter for Marie, min lille Fæstemø!“

Saa ledte han af Stalden ud det skimlede Dg,
 Rask reed han over Heden, mens Støvregnen søg.
 Dybt i det bløde Muld sank den Skimledes Hov,
 Snart i den tykke Taage svandt Klosteret bag Skov.

Høit sukkede Stormen med den grædende Natur,
 Og Ratten gjorde Himlen til et skummelt Fangebuur;
 Høit Ungerstenden sukkede, og lod sin Tanke gaae
 Didhen, hvor nu hans Fæstemø paa Sygeleiet laae.

Men da han kom til Banken, hvor Galgen den staaer,
 Han standsed, som han pleied, og bad tre Fadervor,
 Han bad med bittre Taarer for den stakkels Jochums
 Sjæl.

Og for sin lille Pige, og eet for sig selv.

Da steg den hængte Jochum fra Galgebakken ned,
 Ung Martin paa ham stirred, og gyste derved;
 Men Graaskimlen pustet, og sittrende den stod,
 Og mægtet ei at løfte fra Jorden sin Fod.

Han talte, og det lød, som naar en Rattervind
 Ad Fængselsdørens Sprækker trænger pibende ind,
 Han stod saa stiv i Mørket, og strakte ud sin Arm,
 Af Skræk snart Martin blegned, snart blussede han varm.

„Tak, Martin Jensen! tak for hver en Bøn, du bad,
 Hvergang du reed forbi enten sorgfuld eller glad!
 Snart løser du min Sjæl af den pinende Jld,
 Men ud af Dødens Snare jeg nu frelse dig vil.

Hist nede bag ved Broen, svøbt i sin Kappe rød,
 Der ligger Een i Grøften, som pønser paa din Død.
 Laan mig din Hest og Kofte, og vær kuns ikke ræd,
 Jeg betaler dig min Gjæld for Tid og Evighed!”

Ung Martin paa ham stirred, og gyste derved,
 Men rakte dog sin Kofte, og steg af Hesten ned;
 Det var ham som en Drøm, da den Døde steg op,
 Og foer gjennem Mulmet i susende Galop.

Han lyttede saa ængsteligt, det for hans Dre sang,
 Fiernt nede Hesten dundrende paa Træbroen sprang;
 Saa blev det atter tyst; men pludseligt med Knald
 Det blinkede i Ratten, — saa et Skrig og et Fald!

Men iilsomt tilbage paa Hest den Døde jog,
 Og Rattens kolde Vind i Koftens Flige slog,
 Han standsed ved Galgen, og sprang af Sadlen ned,
 Men Skimlen stod og rystede med Stønnen og Sved.

„Gaf, Martin! nu med Fred, din Fæstemø er sund,
 Hun venter dig i Morgen som Rosen rød og rund;
 Men den, som hist lod Ruglen frækt mod en Dødning
 gaae,
 Han maatte den som Hævn gjeld i sit eget Hjerte faae.

Tak for dit fromme Hjerte, for hver en Bøn, du bad,
 Hvergang du reed forbi enten sorgfuld eller glad;
 Høilovet være Herren, hans Misfærdighed er stor,
 Høilovet være Gud og hans hellig Englechor!”

Saa svandt han i Taagen, høit Rattens Ugle skreeg,
 Men Martin som i Drømme paa Skimlen atter steg.
 Den bar ham som et Lyn paa sin stærke, rappe Fod,
 Mens Regndraaben kjølede hans Kinders hede Blod.

Da Hanerne nu svarede fra By og til By,
 Og Solen sig reiste fra den synkende Sky,
 Da Hundene gjædede, og Beien blev travl,
 Da vinede han Huset med den falkede Gavl.

I Portrummet bandt han ved Grimen sin Hest,
 Og thøfede paa Hunden, der hilste ham som Gjæst,
 Han ilede til Huset, greb Klinken saa fast,
 Og aabnede saa Døren med ængstelig Hast.

Men i sin lune Stue sad Marie rank og fin,
 Og syede heel slittigt paa Brudestads og Lin;
 Hun sløi i hans Arme saa munter og kjæk,
 Og thøfede fra hans Pande al Nattens søle Skræk.

Men som de sad og talte de mange søde Ord,
 Com i forelskte Hjerter i Tusindtal der boer,
 Og som han hende trykkede til sin trofaste Barm,
 Da hørte de paa Gaden stor Skrigen og Larm.

I Byen ind man bar paa Stigen en Død,
 Saa lang og stiv han laae under Rytterkappen rød;
 Men da de saae de blege Træk, da raabte de brat:
 „Det er den tydske Kunz, som har stude sig i Nat!“

Erik og Ellen.

Jeg havde fast besluttet det, men vidste ei, hvordan
 Jeg rigtig skulde gribe den Lilles Hjerte an;
 I otte Dage stræbte jeg at naae mit søde Maal,
 Men Leiligheden smutted mig af Haanden som en Al.

Hun skuede mig bestandigt! Forleden bar vi Band,
 Jeg tænkte: Erik Hansen! nu tee dig som en Mand,
 Sæt dig nu ret i Skif, og vær kuns ikke seen —
 Da hældte hun mig Spanden over begge mine Been.

Hun bad vel om Forladelse, men satte sig og loe,
 Imens jeg taalig tørred i Græsset mine Skoe;
 Hun loe, saa Taaren rendte ad hendes Kinder ned,
 Men da jeg vilde tale, sprang hun op og løb affted.

Stod hun i Melkestuen, og jeg sneeg mig derind,
 Saa foer hun ud i Kjøkkenet saa let som en Vind;
 Og sprang jeg bagefter, saa var hun ikke der,
 Og allevegne var hun, — kuns ikke mig nær.

Saa hændtes det forleden en Eftermiddag,
 Paa Høstænget laae jeg i bedste Ro og Mag;
 I Tærffeloen nede tæt ved den aabne Dør
 Jeg saae den gamle Trine, hun sad og hegled Hør.

Da gif min lille Ellen over Gaarden saa flink,
 Med Roser paa sin Kind og i Diet skjelmste Blink;
 Hun kom i Loen ind til den gamle døre Moer,
 Og rakte hende Kaffe med venlige Ord.

Hun feied sig en Plads paa Logulvet reen,
 Og svøbte sine Skjorter om de pene smaa Been.
 Saa sad hun ned, og lagde sin Haand paa Konens
 Knæ:
 „Hør, spaa mig nu, Katrine! mens vi er ene her!”

Men jeg laae paa Stænget som en Skytte bag sit Garn,
 Og hørte, hvad hun sagde, det lystige Barn;
 Den Gamle tørte Brillerne, og satte dem paa,
 Og tog hendes Haand, og gav sig til at spaae.

„Her seer jeg strax i Haanden en deilig Bondegaard,
 Ved Siden bredt og langt et Rigdomsbord der staaer,” —
 Med nysgjerrigt Blik hun selv i Haanden seer:
 „Men siig mig nu, Katrine! staaer der saa ikke meer?”

„Jo vist, mit hjerte Barn! den Streg, som her mon
 gaæ,
 Den siger mig, at Alderdom gjør hendes Loffer
 graæ!“

Med halv undseeligt Blik hun paa den Gamle seer:
 „Men sig mig dog, Katrine! staaer der slet ikke meer?“

„Ei hun kun stille, Barn! det Bedste kommer her,
 En vakker Ungersvend, han er dig ganske nær!
 Men han maa komme først: — mærk vel, mit unge
 Blod!
 Man ei bør ryste Træet, før Frugten den er moed!“

Da reiste sig den Lille, og bort fra Stolen gif,
 Og sagde, næsten stødt, med alvorlige Blik:
 „Det er vel Erik Hansen? hm! hvad skal jeg saa med
 ham?“
 „Til Kjærest og til Huusbond, forstaaer hun vel, mit
 Lam!“

„Her staaer, han kommer snart, naa! pas hun kun paa,
 Hvad Skjebnen eengang vil, det kan man ei undgaæ!“
 Men jeg laae saa glad, som en Skytte bag sit Varn,
 Og hørte, hvad hun sagde, det lystige Barn.

Med Gæt hun kom tilbage, saa underligt, saa mildt,
 Hun satte tæt sin Mund til den Gamles Dre snildt,
 Med begge sine Hænder hun dulgte hvert et Ord,
 Hun hviskede saa sagte, og saa tilbage foer.

Ei! hvor den Gamle smidsked, og jeg lytted til:
 Hvad kan det dog vel være, hvad Ellen vide vil?
 Men Kykken var mig blid; hun er døv, den gamle Høx,
 Hun raabte: „Trende Piger, og Drengébørn ser“.

Høit blusfed Ellens Rinder, hun løstet Haanden op,
 Dg truede den Gamle, og løb med lette Høp;
 Men jeg lod mig glide fra Høstænget ned,
 Dg halv var jeg glad, og halv var jeg vred. —

Langt inde i vor Skov en Bæk sig skynder frem,
 Dg strømmer ned i Søen til sit rolige Hjem;
 Der stod jeg hen mod Aften, og tømred paa en Bro,
 Snart sukkede mit Hjerte, og snart var det fro.

Det var saa luunt i Dalen, det lakked alt ad Døel,
 Dg Fuglene sang Solen et sødeligt Farvel;
 Om Stenen risled Bækken, og Skoven var saa smuk,
 Høit Echo talte efter ethvert mit Døehug.

Der krummer sig en Gangsti ned over Bankens Barm
Igjennem Busk og Krat. Med Kurven paa sin Arm
Kom der vor liden Ellen, og bragte mig mit Brød,
Ned gif hun over Banken i Dalens lune Skjød.

Hun visted sig med Haanden; thi Kinden var saa heed,
Og paa en styrtet Bøg hun træt sig satte ned:
„Her bringer jeg dig, Erik! din Midastensmad,
Kom, sæt dig her paa Bullen, og spis, og vær glad!”

Jeg sad ved hendes Side, — hun aabned Kurvens
Laag,
Gaa! hvor slog mit Hjerte, og Blodet kom i Røg!
Jeg vilde til at tale, men Halsen var saa trang,
Hun smilte: „Er du tørstig? saa drik dog en Gang!”

Da stammede jeg sagte: „Den lifligste Drik
Gi prøve kan mit Hjerte som dit venlige Blik.
Hvad hjælper mig vel Brødet og den lækkreste Brad,
Naar uden dig, min Ellen! jeg aldrig bliver glad?”

Men alt som jeg talte, saa blev jeg mere fry,
Jeg holdt hendes Haand, at hun ikke skulde flye;
Hun lod mig holde Haanden saa løst og saa lindt,
Den anden lod hun lege med Stammens Bark og Splint.

„Jeg tjener vel din Fader, — men eier selv en Gaard,
O! bliv min Hustru kjære, vær nu dog ikke haard!
Mit Stuebord staaer tømret, og det er langt og bredt,“ —
Da mørkned hun sit Dje, det blev en Smule vredt.

„Hvad Skiebnen engang vil, det kan man ei modstaae!“
Da løfted hun sit Hoved, og forundret paa mig saae.
„Jeg trofast vil dig elske, til Lokken bliver graa!“
Da drog hun bort sin Haand, og vilde til at gaae.

Men jeg blev mere dristig, jo længer hun taug,
Jeg raabte, mens jeg hentede min Dre og min Saug:
„Det lykkeligste Egtepar, det bliver dog nok vi,
Troer jeg saa vist og fast, som tre til sex er ni!“

Høit blaesed Ellens Ansigt, som Aftensolens Skin,
Hun skyndte sig, og pakkede sin Madkurv ind;
Dog medens Haanden syslede med Iver og med Til,
Der spilled omkring Munden et fint lille Smil.

Men dette Smil, det blev mig en Morgenrøde klar,
Mig hendes Taushed sødere end tusind Taler var;
Mit Sind var vel bevæget, men saa frydefuldt derved.
Og derfor gif jeg trøstig og fulgte hendes Fjed.

Ja, ved den høie Stente, som skiller Mark fra Skov,
 Der bar jeg hende over, og spurgte ei Forlov;
 Tidt syntes mig, hun sukked, og ved hvert et Suk der kom,
 Jeg ventede med Længsel, jeg skulde faae min Dom.

Men da vi stod ved Porten, og vilde just gaae ind,
 Hun kom til mig, og lagde sin Kind til min Kind,
 Og kyssed mig, og sagde saa venlig disse Ord:
 „Saa taler du i Morgen med Fader og med Moer?“

Rudolf og Bertha.

I Skoven Stormen suzer, og hvirvler Sneen hvid,
Der tumler ned fra Himlen i skumle Midnatstid;
Den hvisler hen ad Marken, den dækker Vand og Muld,
Og Kampestenen knager i den bitterlige Kuld.

Bortdragne eller skjulte er Skovens muntre Børn,
Af Sneen sort fremrager den sørgelige Tjørn,
Ved Jettehøien staaer den, og Stormen paa sin Gang
Med Hvinen synger Helten sin vilde Klagesang.

I Skovens Skjød derinde, hvor Hasselkrattets Vold
En lille Plet bestjerner mod Vinterstormen kold,
Der staaer en Jægerbolig, — den synes saa forladt,
Der glimter ei et Lys ud i den sorte Nat.

I Stuen er dog luunt og hyggeligt og stil,
Kuns Dvnen buldrer lystigt med knittrende Ild,
Hvis Straale hopper ivrigt paa Gulv og paa Muur,
Hvor Dompappen sover i sit hængende Buur.

Bed Vindvet sidder Bertha med utaalmødig Sind,
 Paa begge Hænder støtter hun den friske Rosenkind,
 Sig under Vinet trænge de gule Krøller frem,
 Hun er saa rank, men skyldig, saa lille, men saa nem.

Hun stirrer ud i Mølmet, og hører Nattens Larm,
 Sit Forklæde svøber hun med Gysen om sin Arm:
 „Hvorlænge han dog tøver, hvi kommer han ei hid?
 Nu, Rudolf er i Byen, er det den rette Tid.

Er dette nu hans Løfte, beseglet dyrt med Gød?
 De fornemme Herrer ei kjende Kjærlighed!
 De føle ei den Smerte, ei saadan Lue heed,
 Som her i dette Hjerte skal boe til Evighed.

Det var i Efterhøsten i Fogdens store Bang,
 Vi bandt just Hveden op, da saaes vi første Gang;
 Og siden hen ved Gildet han af den hele Flok
 Kun dandsede med mig, — jo, jeg husker det nok!

Han er dog altfor herlig, saa mandig og saa smuk,
 Jeg kunde ikke taale at høre flere Suk;
 I Kirken sidste Søndag det lille, søde Brev
 Beholdt jeg da i Haanden, — lad see dog, hvad han
 skrev!”

Hun tog det frem af Barmen, og lagde det paa Skjød,
 Og læste det igjen ved Dødens Flamme rød,
 Hun trykked tusind Kys paa Skriften, paa hans Navn,
 Hun lagde det paa Hjertet, og tog det i Havn. —

— Men fjernt fra Jægerhuset ved Skovens ydre Rand
 Der snoer sig en lille Aa med stivfrosset Vand,
 En Bro med hvælvet Bue sig over Vandet slaaer,
 Og støder til Alleen, som til Herregaarden gaaer.

Her staaer den unge Jæger, og lurar paa sit Rov,
 Paa Dyven, der vil plyndre hans Jagt og hans Skov;
 Men tys! hvad Lød nu atter igjennem Stormens Hviin?
 Det skarpe Jægerør grant skjelnet har et Trin.

Og flur han spænder Hanen, men sænker Bøssen brat,
 Det er hans unge Herre med Rappen, med sin Hat
 Nedtrykket dybt i Diet, der over Broen gaaer;
 Da viner han sin Jæger, som bag Eggestubben staaer.

Ham Ungersvenden hilser: „Hvordan er det fat?
 Hvi har De dog, Hr. Greve! de varme Duun forladt?“
 Da studsed Herremanden, dog fatted han sig brat:
 „Hør, Rudolf! kan du give mig Huus og Skjul i Nat?“

„Der truer mig paa Slottet et grumt Forræderi,
 Men skjul mig til i Morgen, da Faren er forbi;
 Skjøndt frosen, Jorden brænder som Glød for min Fod.
 Al! Skrækken har bortveiret min Tillid og mit Mod.

Grev Fredriks Magt er knuset, — for høit hans Attraa
 steeg,
 Nu søger man hans Benner, og derfor jeg undveeg!“ —
 Han slængte op sin Kappe om Kind og om Mund,
 Og smilet ret saa lumsk ved sit hurtige Fund.

„Kom, følg mig over Mosen, træd De kun dristigt frem,
 Mit Liv, min ædle Herre! jeg vove vil for Dem;
 Ved Skovens anden Kant min Jægerbolig staaer,
 Der boer min lille Bertha, og didhen vi gaaer.

Jeg husker ei, Hr. Greve! har De seet hende før?
 Den Skjønneste blandt Egnens min Brud jeg nævne tør!
 Jeg veed, hun er mig tro,” — her smilte Grevens
 Mund, —

„Min Elskov kan ei bygge paa en fastere Grund.

Da hun var ganske spæd, forladt og frændeløs,
 Min gamle Moder pleied den lille stakkels Tøs;
 Hun elsked hende inderligt, og sandt der forstjæl Sted,
 Saa skjenked hun nok Bertha sin meste Kjærlighed.

Da hun gik op at læse, var jeg alt blevet Svend,
Og reiste bort af Landet; men da jeg kom igjen,
Jeg saae, hun var voret, som Hinden saa rast,
Saa rank som en Gran, og saa smidig som en Afsk.

Før var jeg hendes Broder, nu jeg en Veiler blev,
Min Omhed snart saa klarligt sig paa mit Ansigt skrev.
Min Tunge talte smukke Ord, — Gud veed, hvor de
kom fra! —

Saa sidst ved Fogdens Gilde hun gav mig sit La.

Min Moder er i Graven; — da maatte hun jo the
 Ind i min nye Bolig, mens jeg er i vor By;
 Med al min hele Gie vort Huus er peent bered,
 Men hvad kan vel opveie min Berthas Kjærlighed?

To Gange lyfte Præsten vort Navn fra Prækestol,
Den sidste er paa Søndag, — da klares op min Sol;
Naar næste Uge kommer, da skal mit Bryllup staae,
At komme til mit Gilde, De vil mig ei afslaae?

Selv nærmer jeg om Natten mig aldrig hendes Bo,
Men disse ædle Hænder jeg tør min Skat betroe.
Hun vil Dem ei forraade, hun er mig huld og tro! —
— Da skjulte Hiin sit Ansigt i Kappen, og loe.

„Her staae vi nu ved Haugen, gaa De kun trøstigt ind,
 Jeg ønsker sødt at sove, jeg ønsker Fred i Sind,
 Jeg ønsker Mod i Barmen, — vær ikke saa forsagt!
 Thi møder end det Børste, jeg stande vil paa Vagt.“ —

Glad sneeg han sig i Stuen ind, mens høit hans Hjerte
 slog,
 Hun sukked ømt af Glæde, men skjælvede dog;
 Skjøndt Hjertets Længsel Hjertet saa varmt imøde gif,
 Stod mellem dem dog Angstelsen med nedslagne Blik.

De troede, de var ene; — men ved Siden af Enhver
 Stod end en lille Engel med Lilie og med Sværd;
 Den første var Undseelsen med bly og frygtsomt Blik,
 Den sidste det var Vren med fast, alvorlig Skif.

De troede, de var ene, hver med sin Hjertenskjær, —
 Da svæved ind usynlig Fru Venus med sin Hær,
 Ein Hær af vilde Vænder, med Satyr og med Dverg:
 Ind kom hun gjennem Luften fra sit nattekumle Bjerg.

En blodrød Balmurose hun plukked af sin Krands,
 — Den dyster hver en Tanke, den døver hver en
 Sands, —

Paa begge Engles Pande hun rysted den med Til,
 Og viede sin Trolddom med et rædsomt Hønningsmil.

Først segnede den større, der støtted sig til Ham,
 Den slumred ind som Gre, men vaagnede som Skam;
 Tilfids den lille Engel, Undseelsen, hvid og rød;
 Men den opvaagned aldrig, thi af! — den var død! —

— Sig Himlen havde flaret, sig Stormen havde lagt
 Og Morgensolen tændte Sneediamantens Pragt;
 Da voved sig de Tvende af Kamrets lune Skjød,
 Med Brødens Skrift paa Panden, og Rinden dunkelrød.

Ei Svendens Døie skued, hvad denne Nat forbrød,
 Han sølte ingen Smerte, han saae ei Trostløbs Død;
 Alt Himmels Engle havde hans Hjerte Balsam bragt,
 Thi — dødsfrossen stod han, men — trofast paa sin
 Bagt.

Jacob og Lone.

Hvor Landeveien løber midt i Tersingeby,
Der staaer en lille Hytte under Balnødtræets Ly,
Foran en Strimmel Hauge, og bagved et Skuur, —
Skomagerskildtet hænger paa den falkede Muur.

Naar Baarrosen pranged, og Lærken sang i Luft,
Naar Neglik og Viol formæled deres Duft,
Naar Løvtaget skjermmed mod Somrens hede Sol,
Da flytted Mester Jacob ud sit Bord og sin Stol.

Der sad han tæt ved Døren med Ris og Søl og Kniv,
Og sløitede sin Bise alt til sin Tidsfordriv;
Men skjøndt han sad og syede saa trøstigt og tro,
Hans Tanke var ei stedse hos Støvler og Skoe.

Paa hiin Side Veien, hvor Milepælen staaer,
Der kneiser Sognefogdens den velfornemme Gaard,
Langs Veien gaar Stakittet med Laagen, grøn og hvid,
Hvor Blegpladsen skinner i Foraarets Tid.

Dg kom man saa kjørende, naar Morgensol stod op
 Dg blinked smukt paa Ruderne og Kirkeetaarnets Top,
 Da saa man Fogdens Lone, — det aldrig slog feil, —
 Hun vanded der sit Lærred, sit Garn og sit Dreil.

Dg kom man saa kjørende, naar Solen gik i Seng,
 Naar Aftentaagen hvilede paa Moser og paa Eng,
 Da saa man Mester Jacob med Piben i sin Mund,
 Han sladdrede med Lone i stille Aftenstund.

Han stod bag sit Gjerde, og læned sig derved,
 Hun sad paa en Bænk ved det grønne Haugeled,
 Dg mangan lystig Tale tværs over Beien drog,
 Saa Mester Jacobs Hjertesfred tilsidst sin Afshed tog.

Men ei han turde vove at sige Ordet frit:
 „Giv, Lone! mig dit Hjerte, see her, der har du mit!“
 Dg dvæler Munden længe at være Hjertets Tolk,
 Da tabes let Processen, — saa tale kloge Folk. —

Det var en Aften silde, han laasede sin Dør,
 Dg listet hen i Kroen, som Ungkarle gjør;
 Der traf han til sin Trøst en Glarmestersvend,
 Hans Jonathan, hans Damon, i Liv og Død hans Ven.

Bed fyldte Glas og Kruus han flaged ham sin Nød:
 „Min kjære Jesper Mayer! af, gid jeg vel var død!
 Jeg tør ei ud med Sproget, det skræffelige Ord,
 Og uden Løne gaaer jeg, min Sandt! i sorten Jord.“

Den Anden loe: „Mig morer dit Suk af Hjertensgrund!
 Troer du, at flegte Duer skal flyve i din Mund?
 Skyd Hjertet op i Livet! hvis ei, nu som du vil,
 Der er foruden hende jo mange Piger til!“

„Nei, hun er dog den bedste, saa skjær som Diamant!“
 — „Ja kold, min Far! som Stenen, og skarpt som
 Stenens Kant!“ —
 „Hun er en deilig Rosen!“ — „Ja vist, med Tornen hvas,
 Saa falsk, som Lis paa Rosen, og skjær, som Rudeglas;

Som Nelden er en Pige med bidst og bittert Sind,
 Thi rører du den lempeligt, saa brænder du dit Skind;
 Men er dit Greb kun dristigt og fast din Haand, dit Mod,
 Du rusker uden Smerte den op med Top og Rod!

Hvi flynke her og raabe, hvi stampe med din Fod!
 Du har ei mindste Draabe Courage i dit Blod;
 Hvi vil du gaae og maabe? træd kjæft den lige Bei,
 Og kald mig saa en Taabe, hvis hun dig siger Nei!“

— „Ak, eier jeg vel andet end Risp og Syl og Væst?
 Hvor troer du, jeg tør hyde den Lille til Gjæst
 Ind i min gamle Kønne, hvor Altting er consuus,
 Hvor Regnen drypper ned, og hvor Nisfen holder Huus?

Ja, Nisfen, vil du troe mig, boer hos mig under Tag,
 Dg plager mig saa grusomt ved Nat og ved Dag;
 Der kan ei tænkes Pine, der kan ei findes Ondt,
 Ei Bittert, han jo blander det i al min Færd og Dont.

Han orer alt mit Meel, og muldner alt mit Brød,
 Han danner store Klumper i min Belling og min Grød,
 Han gjør, at Rispnen brister, og Sylen springer brat,
 Han stjæler Høns ogæg hver evige Nat.

Vil jeg see hen til Hylden, hvor Værken den staaer,
 Med Glasset hængt om Halsen, — har han druffet
 hver en Taar;
 Dg smører jeg et Fyttebrød til Midastensmad,
 Saa spipper det af Haanden, hvordan jeg bær mig ad.

Naar jeg fra Kroen kommer, — og seiler ingen Ting, —
 Saa snurrer som en Top han min Hytte omkring,
 Dg faaer jeg da tilsidst paa Nøglebullet Ram,
 Saa skal det aldrig feile, jeg brækker Nøglens Ram.

Jeg ligger i min Bede, men du maa ikke troe,
 At Nissen, den lede, mig lader der i Ro;
 Da gynger han mig op og ned, som Vand paa Havets
 Bred,
 Og triller mig af Dynen paa Leergulvet ned.

Han kniber brune Pletter i min Arm og min Læg,
 Han piber som en Rotte imellem Seng og Bæg.
 Tilhviſter mig i Drømme den gyseligſte Skræk,
 Og rider paa mit Bryſt, tung som en Møllesæk.

Tidt vaagner jeg om Natten, og troer, det flemter Brand,
 Da ringler han med Glasſet paa Flaſkehalsens Rand;
 En rædſom Skoggerlatter han da kan opſlaae,
 Saa Ruderne de flirre, og Uhret gaaer i Staa.

Om Niſſens Spøgeri har viſt Pigen ſaaet Nys,
 Hun nægter mig hver Dands, og — paa det Lav! —
 hvert Nys;

Den Krands af røde Roſer, igaar jeg hende gav,
 Hang blandt de gamle Hoſer idag paa Gjerdeſtav.

Men vilde du mit Vel, Jeſper Møyer, min Ven!
 Saa lod du mig nu flytte til din tomme Hytte hen,
 Der ligger hiſt paa Skrænten ved Forpagterens Loft,
 Hvor du har nye Fjæle lagt til Gulv og til Loft.

Jeg Nissen lod rumstere med mit eget braadne Skuur,
 Og Lone blev ei mere saa brydsk og saa suur!" —
 — Den ædle Rudemester, han purrede sin Paryk,
 Dog røtted Hjertet snart, skjøndt han gjorde sig lidt tyk:

„Gud vel da, lad det være saa med os en afgjort Sag,
 I Huset kan du drage selv i Morgen den Dag;
 Men Leien? har du Mynten? der holder det nok stivt?
 Den skal du mig betale, naar først du vel er gift."

Begeistret høit af Glæde, af Brændeviin og Ol,
 Toer Jacob fra sit Stade, og spjætted som et Føl;
 Han sang og han jublede; „Farvel, mit gamle Huus!
 Kom, derpaa vil vi tømme endnu et bredfuldt Kruus!"

Saa drak de ædle Benner, til Morgenhanen gol,
 Da reiste sig begge fra Bord og fra Stol;
 Dem lystte da til Hjemmet Nathimlens Sol saa bleeg,
 Der sagtelig fra Skyen bag fjerne Skov sig sneeg.

Ung Jacob var saa lystig, saa let i sit Sind,
 Det glimted for hans Die, det blussed paa hans Kind;
 Han slog med stort Rabalder sin Dør paa viden Gab,
 Og gav sig flug isærd med sin Seng og sit Skab.

Det var den hemmelige, den sære, tause Tid,
 Da Morgensfjæret fører med Maanelystet Strid,
 Det var den underlige, den skumle Nattestund,
 Da selv den flinke Lærke sig faaer det sidste Blund.

Heel usfortrøden slæbte ung Jacob paa sit Gods,
 Hvor loe hans lette Hjerte af Glæde og af Trods;
 Han stablede sit Skrammel saa høit som et Hæs,
 Og snart han havde bygget det brogede Læs.

Men som han gik bag Vognen at binde Smækken fast,
 Med Get han saae sin Niese, den lille, fule Gast; —
 Der sad han i en Bøtte i god Ro og Mag,
 Og griinte: „see! vi flytte, — vi flytte nok i Dag!“

Dybt sank vor Mesters Hjerte som Møllesteen i Vand,
 Af Arrigskab og Smerte han rystede forsand,
 Han kyiede sin Hæue mod Ulysket med Magt,
 Men Niesen var en Vetbeen, han tog sig vel i Agt.

Han smuttede op af Bøtten og ind i hans Uhr,
 Hvor Rufferen sad stille i det surrende Buur,
 Og raabte høit: „Du Daare! du vil forsage mig,
 Der elsker dig saa saare, og det kuns for en Elig —

Dog hør, hvis du vil blive her i vor vante Bo,
 Du skal herefter leve med mig i Fred og Ro;
 Ja, selv jeg vil dig lære, Mester Spandrem! hvordan
 Du fange kan din Guldflugt, og vorde Lones Mand."

Han hvisked ham sit snilde Raad; — høit Jacob loe
 derved,
 Men stillede dog sit Skrammel hen paa det gamle Sted;
 Da vaagned Lærken op, og frank mod Himlen drog,
 Og Rukkeren den galede, og Seierværket slog. —

— Under Træet sidder Jacob tæt ved sin Hyttes Bøg,
 Han sløiter sine Viser, og smidsker i sit Skjæg;
 Hvad er det, som han kløttrer saa slittigt, skal jeg troe?
 Det er ei Præstens Støvler, det er ei Degnens Sko.

Han snitter Saffian, baade sort og grønt og rødt,
 Han klipper Inderforet af Silke blankt og blødt,
 Den sneehvide Hampetraad til Risp han har sig kjøbt,
 Hvert Sting blev som en Perle i lige Former støbt.

Det blev to spæde Tøfler af sort Saffian,
 Med grønne Hæl; to Hjerter af rødt der var foran,
 Med fine Sting broderet og Blomster uden Tal,
 Til Pigens Pusselfanker et yndigt Futteral.

Thi begge Lones Fødder de var saa bitte smaa,
 De gif som Trommestikker, — det maatte hun forstaae;
 Hun satte dem saa dristigt, saa kjæft i Verden frem,
 Og saae man dem blot eengang, man glemte aldrig dem.

Der stod de smaa Pampusser! — og Mester Jacob gif,
 Og sendte alt imellem dem ret forlibte Blik,
 Imens han smukt sig heied, — ja med ængstelige Træk,
 Ret som han kunde frygte, de vilde løbe væk.

Med Tøflerne i Haanden, med Hatten under Arm,
 Med glødende Kinder og bankende Barm
 Han holdt sin Friertale, og gif ei reent derfra,
 Thi Lone tog hans Tøfler, og gav ham sit Ja.

Der gif ei mange Uger, da stod det lystigt til
 I Sognesfogdens Stue med Sang og Dands og Spil.
 Der dandsedes nu Lone af Pigernes Lag,
 Hun dandsede som Kone under Ungersvendens Tag.

Om Freden blev tilhuse, derom jeg intet veed;
 Men at den lille Sælle, Huusniisen saa leed,
 Har Mester Jacob narret, jeg skulde næsten troe, —
 En Misse var der før, — nu har han nok to.

Den Gne ham firerer; thi stadigt i hans Bo,
 Beddliver den at dvæle, og lader ham ei Ro;
 Den Anden ham regierer, — thi Kjærlighed er stærk,
 Og begge Tøffelhæle var, af! hans eget Bærf!

GEORGE H. ROY
D. J. GEORGE & SONS
LONDON & LIVERPOOL

FOR KNOX COUNTY
DEPT. OF AGRICULTURE
MAY 1911

